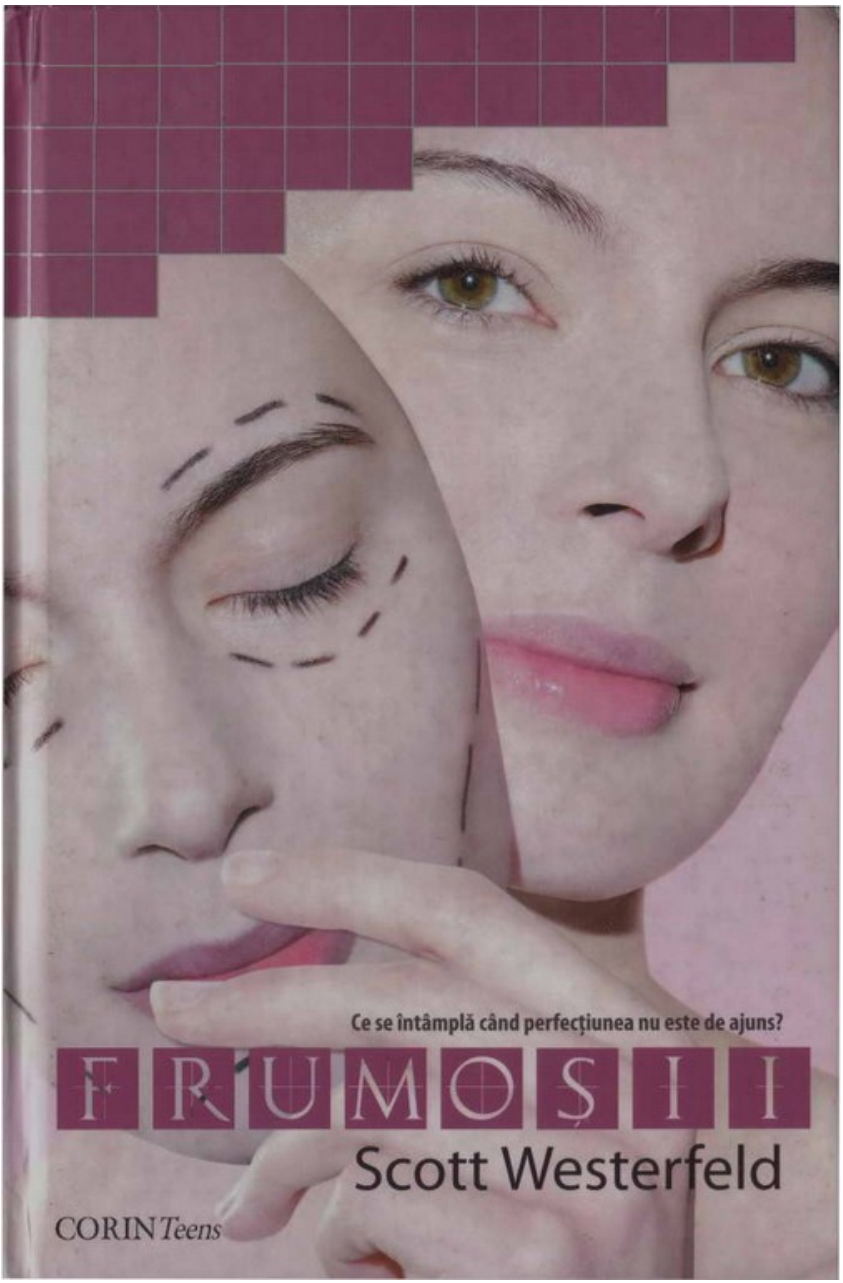
Ce se întâmplă când perfecțiunea nu este de ajuns?
FRUMOȘII
Scott Westerfeld
CORIN Teens

BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

TOTUL ESTE PERFECT!
PERFECT... GREȘIT!

În sfârșit, Tally este frumoasă. Și are tot ceea ce și-a dorit vreodată! Arată perfect, are haine splendide, iubitul ei este teribil de sexy, iar în noua lume din care face parte acum, ea a devenit un personaj cât se poate de popular.

Dar, dincolo de distracție – petreceri non-stop, libertate totală –, are sentimentul confuz și sâcâitor că totuși ceva nu este în regulă. Ceva important! La un moment dat, din trecutul ei de urâtă, sosește o scrisoare. Citind-o, își aduce aminte ce este greșit în viața frumoșilor și, brusc, pentru ea distracția se termină.

Din acea clipă, Tally se confruntă cu o alegere dificilă: să facă efortul de a uita tot ce a aflat sau să lupte pentru propria-i viață – pentru că autoritățile nu au de gând să-i ierte pe cei care dețin anumite informații...

NOMINALIZAT DE AMERICAN LIBRARY ASSOCIATION
LA TITLUL DE CEL MAI BUN ROMAN PENTRU ADOLESCENȚI ÎN 2006

RECOMANDAT DE:

COOL

Ilustrația copertei: Guliver/Getty Images
Designul copertei: Andreea Apostol

www.corintjunior.ro
ISBN: 978-973-128-375-3
ISBN: 978-973-128-424-8
9789731284248
www.grupulcorint.ro

Scott Westerfeld

SCOTT WESTERFELD, unul dintre cei mai importanţi scriitori contemporani de SF/Fantasy pentru tineri şi adulţi, s-a născut în 1963 în Texas, SUA. Este căsătorit din anul 2001 cu scriitoarea australiană Justine Larbalestier.

Romanele (Polymorph Prey, Evolution's *Darling, Se Yesterday)* şi seriile de romane *(The Risen Empire, Midnighters, Peeps, Leviathan,* precum şi cea de faţă, *Urâţii)* scrise de Westerfeld s-au bucurat de un mare succes, aflându-se pe lista de bestselleruri *New York Times* şi primind mai multe premii.

Cartea întâi din seria *Urâţii* a fost inclusă de către American Library Association pe lista celor mai bune cărţi pentru tineri, în anul 2006. De asemenea, în anul 2008, în Franţa, a primit Grand Prix de l'Imaginaire pentru cel mai bun roman străin adresat tinerilor.

Scott Westerfeld

Cartea a doua din seria

Traducere din limba engleză de JULIA

KRETSCH

CORIN*T eens*

Pentru comunitatea australiană de SF – pentru că m-aţi primit în rândurile voastre şi susţinut

Această carte este o lucrare de ficţiune. Orice referiri la evenimente istorice, oameni sau amplasări reale sunt ficţionale. Alte nume, personaje şi incidente sunt produsul imaginaţiei autorului şi orice asemănare cu evenimente, locuri sau persoane reale, în viaţă ori decedate, este o pură coincidenţă.

SCOTT WESTERFELD

Pretties

Text copyright e 2005 by Scott Westerfeld

Published by arrangement with Simon Pulse, an imprint of Simon & Schuster Children’s Publishing Division

CORINT eens este marcă înregistrată a CORINT JUNIOR.

Bucureşti, 2012 ISBN 978 – 973 – 128 – 375 – 3 ISBN 978 – 973 – 128 – 424 – 8

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

WESTERFELD, SCOTT Urâţii / Scott Westerfeld; trad.: Julia Kretsch.

— Bucureşti: Corint Junior, 2012.4 vol.

ISBN 978 – 973 – 128 – 375 – 3
Vol. 2: Frumoşii. – 2012 – ISBN 978 – 973 – 128 – 424 – 8 I. Kretsch, Julia (trad.)
821.111 – 31 = 135.1

Partea I
FRUMOASA ADORMITĂ

Ţineţi minte că lucrurile cele mai frumoase din lume sunt cele mai inutile.
— John Ruskin, Pietrele Veneţiei, I

INFRACTOAREA

Îmbrăcatul era întotdeauna partea cea mai grea a după-amiezii.

Pe invitaţia la Vila Valentino se menţiona *ţinută semiformală,* dar partea cu *semi* era o capcană. Asemenea unei nopţi în care nu mergeai la o petrecere, *semi* lăsa loc unui număr prea mare de posibilităţi. Era destul de rău pentru băieţi, pentru care putea să-nsemne sacou şi cravată (sau scăpau de cravată în cazul anumitor tipuri de gulere) ori ţinută integral albă, fără sacou (însă numai în după-amiezile de vară), ori o diversitate de jachete, veste, fracuri sau pulovere drăguţe. În schimb, pentru fete, definiţia cuvântului pur şi simplu exploda, aşa cum se întâmpla de obicei cu definiţiile aici, în Oraşul Noilor Frumuseţi.

Tally aproape că prefera petrecerile formale cu papion alb sau negru. Hainele erau mai puţin

confortabile, iar petrecerile nu erau distractive până când nu se îmbăta toată lumea, dar măcar nu trebuia să te gândeşti atâta la vestimentaţie.

— Semiformal, semiformal, spuse ea, uitându-se în dressing – banda electrică fâşâia înainte şi înapoi, cu umeraşele agăţate de ea legănându-se, încercând să ţină pasul cu Tally căreia îi cădeau ochii la întâmplare când pe-o haină, când pe alta.

Da, cu siguranţă, *semi* era un cuvânt aiurea.

— Dar măcar e un cuvânt? întrebă Tally cu voce tare. *SemP*

Suna ciudat în gura ei – pe care şi-o simţea teribil de uscată din pricina nopţii anterioare.

— Doar jumătate dintr-un cuvânt, răspunse camera, probabil părându-i-se o replică isteaţă.

— Trebuia să-mi închipui, murmură Tally.

Se prăbuşi înapoi pe pat şi se holbă în tavan, simţind cum camera ameninţă să se învârtă cu ea. Nu i se părea drept ca o jumătate de cuvânt să-i dea atâta de fiurcă.

— Fă-o să dispară, zise ea.

Camera înţelese greşit şi închise uşa dressingului. Tally nu avu energia să-i explice că se referea la mahmureală, care se întindea în capul ei ca o pisică prea grasă, şi ursuză, şi moale, şi care n-avea chef să se clintească de-acolo.

În noaptea care trecuse, ea şi Peris merseseră împreună cu alţii din grupul Infra să încerce noul patinoar plutitor, construit deasupra Stadionului Nefertiti. Stratul de gheaţă, susţinut

la înălţime de un sistem elevator, era suficient de subţire cât să vezi prin el, iar transparenţa lui era asigurată de un cârd de mici maşinării Zamboni de şlefuit gheaţa, care ţâşneau printre patinatori ca nişte insecte acvatice agitate. Focurile de artificii care explodau pe stadion, sub ei, făceau ca gheaţa să pară un soi de vitraliu schizoid care-şi schimba culorile la câteva secunde.

Fuseseră obligaţi cu toţii să poarte jachete de bungee, în caz că trecea cineva prin gheaţă. Desigur, nu păţise nimeni niciodată una ca asta, însă gândul că în orice clipă lumea putea să fie distrusă din pricina unei simple fisuri o făcu pe Tally să tot bea şampanie.

Zâne, liderul grupului Infra, se plictisi şi înclină o sticlă plină spre pojghiţa de gheaţă. Spuse că alcoolul are un punct de îngheţ mai scăzut decât apa, aşa că putea trimite pe cineva în zbor spre focurile de artificii. Dar nu turnă suficient alcool cât să o salveze pe Tally de mahmureală în dimineaţa asta.

Camera scoase un sunet special, care semnifica apelul unui alt tip din grupul Infra.

— Salut!

— Salut, Tally.

— Shay-la! strigă Tally luptându-se să se ridice într-un cot. Am nevoie de ajutor!

— Petrecerea? Ştiu.

— Oricum, care e treaba cu semiformalul?

Shay râse.

— Tally-wa, eşti aşa de dusă cu pluta! N-ai primit mesajul?

— Care mesaj?

— A fost trimis acum câteva

Tally îşi privi inelul-interfaţă, care se afla încă pe măsuţa de toaletă. Nu-l purta niciodată noaptea, un obicei de pe vremea când era urâtă şi se strecura afară tot timpul. Stătea acolo, pulsând uşor, dat pe *silenţios* pentru timpul de noapte.

— Oh, tocmai m-am trezit.

— Ei bine, uită de *semi.* Au schimbat tematica, trebuie să ne deghizăm. Avem nevoie de!

Tally se uită la ceas: aproape cinci după-amiaza.

— Cum? în trei ore?

— Da, ştiu. Şi eu sunt total derutată. E atât de neplăcut! Pot să cobor la tine?

— Te rog.

— În cinci minute?

— Sigur. Adu micul dejun. Pa!

Tally îşi lăsă capul să cadă pe pernă. Acum patul se învârtea ca o placă de zbor, iar ziua, aflată abia la început, se şi termina.

Îşi puse inelul-interfaţă şi ascultă nervoasă mesajul în care se spunea că nimeni nu avea să fie primit în acea seară fără o costumaţie cu adevărat senzaţională. Mai avea trei ore ca să găsească o deghizare adecvată, pe când toţi ceilalţi aveau un avans uriaş faţă de ea.

Uneori i se părea că să fie o *infractoare* adevărată se dovedise cu mult, mult mai simplu.

Shay aduse micul dejun: omlete cu homar, pâine prăjită, chiftele de cartofi, chiftele de porumb, struguri, brioşe cu ciocolată şi Bloody Mary, adică mai multă mâncare decât putea să elimine un pachet de purgative calorice. Tava supraîncărcată se clătină în aer, suporturile de elevare tremurând ca nişte copii în prima lor zi de şcoală.

— Hm, Shay, o să mergem deghizate în baloane sau ce?

Shay chicoti.

— Nu, dar nu mi s-a părut că eşti în formă. Or, în seara asta chiar trebuie să fii senzaţională. Tot grupul Infra vine să te voteze.

— Grozav, chiar că senzaţională!

Tally oftă, uşurând tava de un Bloody Mary. Se încruntă după prima înghiţitură.

— N-are suficientă sare.

— Nu e nicio problemă, spuse Shay curăţând caviarul care decora o omletă şi amestecându-l în pahar.

— Bleah, miroase-a peşte!

— Caviarul e bun cu orice.

Shay mai luă o lingură de caviar şi o vârî în gură, închizând ochii pentru a-l savura. Îşi răsuci inelul pentru a da drumul la muzică.

Tally înghiţi şi sorbi iar din Bloody Mary, ceea ce măcar opri camera din învârtit. Brioşele cu

ciocolată începeau să miroasă frumos. Apoi ar trece la chiftelele de cartofi. După care, omleta. Ar putea chiar încerca şi caviarul. Micul dejun era masa la care Tally simţea nevoia să recupereze ce pierduse în vremurile de sălbăticie. Un mic dejun copios o făcea să simtă că deţine controlul, ca şi cum o furtună de arome ale oraşului putea şterge lunile de fierturi şi Spagbol.

Muzica era nouă şi făcea ca inima să-i bată mai repede.

— Îţi mulţumesc, Shay-la. Eşti o salvatoare.

— N-ai pentru ce, Tally-wa.

— Aşadar, unde-ai fost aseară?

Shay doar zâmbi, de parcă ar fi făcut ceva rău.

— Ce? Alt tip?

Shay scutură din cap şi-şi flutură genele.

— Doar n-ai făcut iar o intervenţie! exclamă Tally, iar Shay chicoti. Ba *ai făcut.* Ştii că n-ai voie să faci asta mai mult de o dată pe săptămână. Eşti de-a dreptul dusă cu capul!

— E-n regulă, Tally-wa. Doar ceva local.

— Unde?

Chipul lui Shay nu arăta diferit. Oare operaţia era ascunsă de pijama?

— Uită-te mai de-aproape!

Shay îşi flutură din nou genele lungi.

Tally se aplecă spre ea, uitându-se fix la ochii ei căprui perfecţi, mari şi presăraţi cu praf de nestemate, iar inima începu să-i bată şi mai tare.

La o lună după ce venise în Oraşul Noilor Frumuseţi, încă era uluită de ochii celorlalţi frumoşi. Erau atât de largi şi de îmbietori, strălucind de curiozitate! Pupilele mari ale lui Shay păreau să murmure: *ascult. Mă fascinezi.*

Reduceau lumea la Tally, singură în lumina curiozităţii lui Shay.

Era încă şi mai ciudat în cazul lui Shay, pentru că Tally o cunoscuse în perioada ei de urâţenie, înainte ca operaţiile să o preschimbe astfel.

— Şi mai de-aproape!

Tally inspiră pentru a se linişti, camera învârtindu-se din nou, dar în sensul bun. Făcu semn spre draperii să se deschidă mai mult şi, în lumina soarelui, văzu noile adăugiri.

— O, te înfrumuseţează!

Mai îndrăzneţe decât celelalte implanturi sclipitoare, douăsprezece rubine minuscule înconjurau fiecare dintre pupilele lui Shay, aruncând irizaţii roşii asupra irisurilor ca smaraldul.

— Senzaţional, ha?

— Da. Dar stai… Cele din stânga jos sunt diferite?

Tally îşi miji ochii şi mai mult. Din fiecare ochi părea să lumineze un giuvaier, ca o micuţă lumânare albă în profunzimile de cupru.

— Este ora cinci! spuse Shay. Pricepi?

Tally avu nevoie de o secundă ca să-şi aducă

aminte cum trebuia citit marele ceas din centrul oraşului.

— Hm, dar asta înseamnă şapte. Cinci n-ar trebui să fie în dreapta?

Shay pufni.

— Merg în sensul invers acelor de ceasornic, prostuţo. Altfel, ar fi atât de plictisitor!

Pe Tally o bufni râsul.

— Stai puţin! Ai bijuterii în ochi? Care arată ora? Şi merg *în sensul invers acelor de ceasornic?* Nu crezi că *exagerezi,* Shay?

Tally regretă imediat ce spusese. Expresia aşternută pe chipul lui Shay era tragică, alungând strălucirea de dinainte. Părea gata să plângă, doar că n-avea nevoie de ochi umflaţi şi nas roşu. Noile intervenţii chirurgicale erau întotdeauna un subiect delicat, aproape ca o nouă coafură.

— Nu-ţi place! o acuză Shay încetişor.

— Ba sigur că-mi place! Cum am spus, te înfrumuseţează *cu adevărat.*

— Serios?

— Da. Şi e *bine* că merg în sens invers.

Lui Shay îi reveni zâmbetul, iar Tally oftă uşurată, încă nevenindu-i să creadă. Era genul de greşeală pe care doar noile frumuseţi o făceau, iar ea făcuse operaţia cu o lună înainte. De ce continua să spună lucruri greşite? Dacă făcea un asemenea comentariu în seara asta, unul dintre Infra putea să voteze contra ei. Era suficient un vot ca să fii eliminat.

Şi apoi ar rămâne singură, aproape la fel ca atunci când era fugară.

Shay spuse:

— Poate-ar trebui să ne costumăm în turnuri cu ceas în seara asta, în onoarea noilor mei ochi.

Tally râse, dându-şi seama că gluma asta jalnică însemna că era iertată. Ea şi Shay trecuseră prin multe împreună, la urma urmelor.

— Ai vorbit cu Peris şi Fausto?

Shay încuviinţă.

— Au spus că ar trebui să ne costumăm cu toţii în răufăcători. Au deja o idee, dar este secret.

— Ce aiurea! De parcă *ei* ar fi nişte tipi prea duri! Tot ce-au făcut în perioada lor de urâţi a fost să se strecoare afară şi poate să traverseze râul de câteva ori. Nici măcar n-au ajuns vreodată în Ţinutul de Fum.

Cântecul se termină chiar atunci, iar ultimele cuvinte ale lui Tally căzură în tăcerea deplină. Se gândi ce-ar fi putut să adauge, dar conversaţia se stinse, asemenea unui foc de artificii pe un cer întunecat. Următorul cântec păru să înceapă foarte târziu.

Când, în sfârşit, muzica se auzi din nou, Tally se simţi uşurată şi spuse:

— Costumele pentru Infra n-ar trebui să fie o treabă complicată, Shay-la. Doar suntem cele mai mari infractoare din oraş.

* * *

Timp de ceasuri, Shay şi Tally îi cerură

costumaţii spărturii – pe post de dressing – din perete şi le probară. Se gândiră la bandiţi, dar nu ştiau cum arătau aceştia cu adevărat – în toate filmele vechi cu bandiţi, văzute pe ecranul din perete, băieţii răi nu arătau a Infra, doar a retardaţi. Piraţii erau îmbrăcaţi mult mai bine, dar Shay nu voia să poarte un petic peste unul dintre ochii ei înfrumuseţaţi. Să meargă deghizate în vânători era o altă idee, dar spărtura din perete avea ceva contra armelor, chiar şi a celor false. Tally se gândi la dictatori faimoşi din istorie, dar majoritatea fuseseră bărbaţi şi, mai mult, lipsiţi de orice simţ al modei.

— Poate-ar trebui să ne costumăm în locuitori ai Ruinelor Ruginite! spuse Shay. La şcoală ei erau întotdeauna cei răi.

— Dar în mare arată ca noi, mă gândesc. Doar că sunt urâţi.

— Nu ştiu… Am putea să tăiem nişte copaci sau să dăm foc la petrol ori aşa ceva.

Tally râse.

— E vorba de o costumaţie, Shay-la, nu de un stil de viaţă.

Shay îşi desfăcu braţele şi adăugă, încercând să facă senzaţie:

— Am putea să fumăm. Sau să conducem maşini.

Dar spărtura din perete nu le dădea ţigări sau maşini.

Totuşi, era amuzant să-şi petreacă timpul cu

Shay şi să probeze haine, apoi să pufnească şi să chicotească, aruncându-le înapoi în reciclator. Tally adora să vadă cum îi stătea în haine noi, chiar şi aiurite. O parte din ea încă-şi amintea de vremurile de dinainte, când era dureros să se privească în oglindă, având ochii atât de apropiaţi, nasul prea mic şi părul mereu zburlit. Acum era ca şi cum o persoană superbă stătea în faţa ei, urmărindu-i fiecare mişcare – o persoană al cărei chip era în echilibru perfect, a cărei piele strălucea chiar şi atunci când suferea de mahmureală, o persoană cu trup minunat proporţionat şi muşchi supli. O persoană ai cărei ochi argintii se potriveau cu orice ar fi îmbrăcat.

Dar o persoană cu un gust îndoielnic la costume.

După două ore, stăteau întinse pe patul care se învârtea din nou.

— Totul e ca naiba, Shay-la. De ce e totul ca naiba? N-au să mă voteze niciodată, dacă nu am un costum autentic.

Shay o luă de mână.

— Nu-ţi face griji, Tally-wa. Eşti deja faimoasă. Nu ai niciun motiv să fii neliniştită.

— Ţie ţi-e uşor să vorbeşti.

Chiar dacă se născuseră în aceeaşi zi, Shay devenise frumoasă cu multe săptămâni înaintea lui Tally. Fusese numită Infra cu drepturi depline în urmă cu o lună.

— N-o să fie nicio problemă, spuse Shay.

Oricine şi-a petrecut timpul cu cei de la Circumstanţele speciale este un Infra înnăscut.

Un sentiment de tristeţe – ca un bobârnac dureros – o cuprinse pe Tally când Shay spuse asta.

— Şi totuşi! Vreau să fiu senzaţională!

— E vina lui Peris şi a lui Fausto că nu ne spun în ce se îmbracă.

— Hai să aşteptăm până vin aici. Şi apoi ne luăm după ei.

— Aşa merită, căzu Shay de acord. Vrei ceva de băut?

— Aş vrea.

Tally era prea ameţită ca să se mai deplaseze, aşa că Shay îi ordonă tăvii cu micul dejun să plece şi să revină cu şampanie.

Când Peris şi Fausto îşi făcură apariţia, arătau de parcă luaseră foc.

De fapt, erau doar artificii, în părul lor şi lipite de haine, dând impresia unor flăcări de jur-împrejurul lor. Fausto râdea încontinuu pentru că-l gâdilau. Amândoi purtau jachete de bungee – costumele lor voiau să dea impresia că tocmai săriseră de pe o clădire în flăcări.

— Fantastic! spuse Shay.

— Isteric, fu de acord Tally.

Dar apoi întrebă:

— Dar ce legătură are asta cu Infra?

— Nu mai ţii minte? întrebă Peris. Când ai fost la petrecerea de vara trecută şi-ai fugit furând

o jachetă de bungee şi sărind de pe acoperiş? E cel mai grozav truc din istoria urâţilor.

— Sigur… Dar de ce sunteţi în flăcări? întrebă Tally. Vreau să spun, clădirea în flăcări nu are legătură cu Infra.

Shay îi aruncă lui Tally o privire de parcă spusese din nou ceva aiurea.

— Nu puteam doar să purtăm jachete de bungee, răspunse Fausto. Senzaţional este să fii în flăcări.

— Da, confirmă Peris.

Dar Tally îşi dădu seama că el înţelesese semnificaţia vorbelor ei şi acum era trist. Şi-ar fi dorit să nu menţioneze asta. Tally cea stupidă. Costumele erau cu adevărat senzaţionale.

Băieţii stinseră artificiile ca să le păstreze pentru petrecere, iar Shay îi spuse dressingului din perete să aducă încă două jachete.

— Hei, de ce vă luaţi după noi? se plânse Fausto, dar se dovedi că n-avea de ce.

Spărtura din perete nu furniza jachete de bungee, pentru ca nu cumva cineva să uite că e doar o costumaţie, să sară de pe ceva şi să se facă praf. Dressingul nu putea livra o jachetă reală. Orice lucru complicat sau permanent trebuia cerut la Rechiziţie. Iar Rechiziţia nu avea să-ţi trimită nimic, pentru că nu era vorba despre un incendiu real.

Shay pufni:

— Vila are reacţii total aiurea astăzi.

— Voi de unde-aţi luat astea? întrebă Tally.

— Sunt adevărate, răspunse Peris zâmbind şi mângâind jacheta. Le-am furat de pe acoperiş.

— Deci chiar *sunt* ale Infra, spuse Tally şi sări de pe pat ca să-l îmbrăţişeze.

Cu Peris în braţele ei, nu i se mai părea că petrecerea o să fie un dezastru sau că avea să voteze cineva împotriva ei. Ochii lui mari, căprui, erau aţintiţi asupra ei. O ridică de la pământ şi o strânse cu putere. Întotdeauna se simţise atât de apropiată de Peris în vremurile de urâţenie, când făceau tot felul de năzbâtii şi creşteau împreună! Era senzaţional să se simtă din nou aşa.

Toate săptămânile în care Tally fusese pierdută în sălbăticie, nu-şi dorise decât să fie cu Peris, frumoasă, în Oraşul

Noilor Frumuseţi. Era total stupid să se simtă nefericită astăzi. Sau în oricare altă zi. Probabil că băuse prea multă şampanie.

— Cei mai buni prieteni pentru totdeauna, îi şopti ea când Peris o lăsă jos.

— Hei, ce e chestia asta? întrebă Shay.

Se vârâse cu totul în dressingul lui Tally, în căutare de idei. Ridicase o masă diformă de lână.

— Oh, chestia aia…

Tally se desprinse de Peris.

— E puloverul meu din Ţinutul de Fum, nu mai ţii minte?

Puloverul arăta ciudat, nu aşa cum şi-l amintea ea. Era murdar şi se cunoşteau cusăturile

acolo unde o mână de om îmbinase bucăţile. Cei din Ţinutul de Fum nu aveau dressinguri în perete, trebuiau să-şi creeze singuri lucrurile, iar oamenii, din câte se vedea, nu erau tocmai pricepuţi la asta.

— Nu l-ai reciclat?

— Nu. Cred că e făcut din ceva ciudat. Nici dressingul nu-l poate folosi.

Shay duse puloverul la nas şi-l mirosi.

— Uau, încă miroase ca-n Ţinutul de Fum. A foc de tabără şi a fiertură din aia pe care-o tot mâneam. Mai ţii minte?

Peris şi Fausto se apropiară să miroasă puloverul. Ei nu ieşiseră niciodată din oraş, cu excepţia excursiilor şcolare la Ruinele Ruginite. Cu siguranţă, nu ajunseseră atât de departe, până în Ţinutul de Fum, unde toată lumea trebuia să muncească întreaga zi pentru a crea lucruri şi pentru a-şi cultiva (şi uneori omorî) propria hrană, şi unde cu toţii rămâneau urâţi după împlinirea vârstei de şaisprezece ani. Până la moarte chiar.

Desigur, Ţinutul de Fum nu mai exista mulţumită lui Tally şi Circumstanţelor speciale.

— Hei, Tally, ştiu! exclamă Shay. Hai să ne deghizăm în locuitori ai Ţinutului de Fum!

— Asta ar fi de-a dreptul mortal! spuse Fausto cu ochii plini de admiraţie.

Cei trei o priviră pe Tally, încântaţi cu toţii de idee şi, chiar dacă o senzaţie neplăcută îi dădea târcoale, ştia c-ar fi fost o aiureală să nu accepte. Iar cu o asemenea costumaţie senzaţională – precum un pulover adevărat din Ţinutul de Fum –, nimeni n-avea cum să voteze împotriva ei, pentru că Tally Youngblood era o Infra sadea.

PETRECEREA

Petrecerea avea loc la Vila Valentino, cea mai veche clădire din Oraşul Noilor Frumuseţi. Aflată pe malul râului, lungă, cu doar câteva etaje, avea în schimb un turn de transmisie vizibil de pe jumătate din insulă. Înăuntru, zidurile erau construite din piatră adevărată, astfel încât camerele nu puteau vorbi, dar clădirea avea o istorie îndelungată de petreceri fabuloase. Trebuia să aştepţi o veşnicie ca să devii rezident al Vilei Valentino.

Peris, Fausto, Shay şi Tally trecură prin grădinile plăcerii, pline deja de oameni care se îndreptau spre petrecere. Tally văzu un înger cu aripi frumoase din pene, care trebuie să fi fost rechiziţionate cu *luni de zile* în urmă, ceea ce era aşa de deprimant!... şi un grup de noi frumuseţi care purtau costume de grăsani şi măşti care-i făceau să pară că au guşă triplă. O gaşcă de indivizi aproape dezbrăcaţi se prefăceau a fi locuitori anteriori perioadei Ruinelor – făcuseră focul şi băteau din tobe, creându-şi propriul chef-satelit, ceea ce petrecăreţii făceau întotdeauna.

Peris şi Fausto se contraziceau, nehotărându-se când să aprindă din nou artificiile. Voiau să aibă o apariţie spectaculoasă, dar şi să economisească artificii, ca să-i vadă ceilalţi Infra. Pe măsură ce se apropiau de intrarea strălucitoare şi de gălăgia petrecerii, nervii lui Tally începură să se încordeze. Costumele de locuitori din Ţinutul de Fum nu reprezentau mare lucru. Tally purta vechiul ei pulover, iar Shay o copie, cu pantaloni tociţi, rucsacuri şi pantofi ce păreau lucraţi manual, pe care Tally îi descrisese dressingului din perete, amintindu-şi de unii pe care-i văzuse la cineva din Ţinutul de Fum. Pentru a da impresia credibilă că erau nespălate, îşi frecaseră feţele şi hainele cu noroi, ceea ce pe drum li se păruse senzaţional, dar acum nu mai aveau decât o senzaţie de murdărie.

La uşă erau doi rezidenţi din Valentino, îmbrăcaţi în paznici, care se asigurau că nimeni nu intra necostumat. Mai întâi, îi opriră pe Fausto şi Peris, dar râseră când cei doi îşi aprinseră artificiile, şi le făcură semn să intre. În faţa lui Shay şi Tally, doar ridicară din umeri şi le lăsară să intre.

— Aşteaptă până ne vor vedea ceilalţi Infra! spuse Shay. Ei o să înţeleagă.

Cei patru îşi făcură loc în mulţime, printre costumele ce creau confuzie. Tally văzu oameni de zăpadă, soldaţi, personaje din jocuri şi un întreg Comitet al Frumoşilor alcătuit din oameni de

ştiinţă care ţineau diagrame faciale. Figuri istorice se iţeau de peste tot, în haine trăsnite din întreaga lume, amintindu-i lui Tally cât de diferit arătau oamenii unii de alţii în vremurile în care pământul era suprapopulat. Multe dintre noile frumuseţi erau îmbrăcate în costume moderne: doctori, paznici, constructori sau politicieni – tot ceea ce sperau să devină după operaţia de înfrumuseţare de la maturitate. Un grup de pompieri încercă în glumă să stingă flăcările lui Peris şi ale lui Fausto, dar nu reuşiră decât să-i plictisească.

— Unde sunt Infra? tot întreba Shay, dar zidurile nu-i răspundeau. E atât de aiurea! Cum trăiesc oamenii de-aici?

— Cred că poartă tot timpul căşti de telefon, răspunse Fausto. Ar fi trebuit să cerem şi noi câte una.

Problema era că în Vila Valentino nu puteai chema oamenii pur şi simplu, pentru că zidurile erau vechi şi proaste, deci era ca şi cum ai fi fost afară. În timp ce mergeau, Tally atinse zidul cu palma. Îi plăcu răceala pietrelor străvechi. Pentru o clipă, îi amintiră de sălbăticia dură, tăcută şi neschimbată. Nu ţinea morţiş să-i găsească pe ceilalţi Infra. Cu toţii o vor privi, întrebându-se cum să voteze.

Se plimbară pe holurile aglomerate, privind spre camerele pline cu astronauţi şi exploratori din vechime. Tally numără cinci Cleopatre şi două Lillian Russell. Erau chiar şi câţiva Rudolph

Valentino – se pare că vila fusese numită după o frumuseţe naturală din vremurile de glorie ale Ruinelor Ruginite.

Alte găşti purtau costume tematice – Hocheişti cu crose, legănându-se pe patine zburătoare, Contorsionişti arătând ca nişte căţeluşi bolnavi purtând gulere conice de plastic. Şi, desigur, Roiul era peste tot, insectele comunicând toate între ele prin inelele-interfaţă. Insectele aveau antene implantate sub piele, astfel încât se puteau suna de peste tot, chiar şi din interiorul zidurilor proaste ale Vilei Valentino. Celelalte grupuri făceau întruna haz de Roi, ai cărui membri se temeau întotdeauna să meargă undeva altfel decât în număr imens.

Erau cu toţii îmbrăcaţi ca nişte muşte, cu ochi mari, ceea ce măcar avea sens.

Niciun alt Infra nu-şi făcu apariţia în tumultul de costume, iar Tally începu să se întrebe dacă nu cumva preferaseră să părăsească petrecerea în loc s-o voteze pe ea. Gânduri paranoice începură să o bântuie şi tot zărea umbra cuiva stând în întuneric, pe jumătate ascuns de mulţime, dar tot timpul acolo. Totuşi, de fiecare dată când se întorcea, costumul gri de mătase dispărea.

Tally nu-şi dădea seama dacă era o fată sau un băiat. Purta o mască, înfricoşătoare şi, în acelaşi timp, frumoasă, ochii cruzi de lup sclipind în lumina palidă şi pâlpâitoare de la petrecere. Chipul de plastic stârnea ceva în Tally, o amintire

dureroasă, luându-i ceva timp s-o alunge.

Apoi îşi dădu seama cine purta acel costum: un agent de la Circumstanţele speciale.

Tally se sprijini cu spatele de unul dintre pereţii reci de piatră, amintindu-şi salopetele gri de mătase pe care le purtau specialii şi feţele frumoase şi crude care li se creau. Priveliştea o ameţi şi se simţi ca-ntotdeauna când se gândea la zilele ei petrecute în sălbăticie.

Nu avea niciun sens să vadă costumul aici, în Oraşul Noilor Frumuseţi. În afară de ea şi Shay, aproape nimeni altcineva nu văzuse vreodată un special. Pentru majoritatea oamenilor, ei nu erau decât zvonuri şi legende urbane, pe care se arunca vina ori de câte ori se întâmpla ceva ciudat. Specialii stăteau bine ascunşi. Misiunea lor era să protejeze oraşul de ameninţările din afară, precum soldaţii şi spionii, pe vremea Ruinelor Ruginite. Dar numai infractorii totali, precum Tally Youngblood, îi întâlniseră în persoană.

Totuşi, cineva făcuse o treabă bună cu acel costum. El sau ea trebuie să fi văzut cu adevărat un special la un moment dat. Dar de ce *o urmărea pe ea?* De câte ori se întorcea, silueta era acolo, mişcându-se cu o graţie teribilă de prădător, pe care Tally şi-o amintea din vremea când fusese urmărită printre ruinele din Ţinutul de Fum, în ziua aceea oribilă când veniseră s-o aducă înapoi în oraş.

Scutură din cap. De câte ori se gândea la

asemenea lucruri, în minte îi veneau amintiri false, care nu se potriveau. Desigur, specialii nu o urmăriseră pe Tally. De ce-ar fi făcut-o? Ei o *salvaseră,* aducând-o acasă după ce părăsise oraşul ca să dea de urma lui Shay. Gândul la speciali îi dădea întotdeauna ameţeli, dar asta numai pentru că feţele lor erau proiectate să înspăimânte, în acelaşi fel în care chipurile frumoşilor te făceau să te simţi bine.

Poate că silueta nu o urmărea pe ea. Poate că erau mai mulţi indivizi, o gaşcă, şi toţi erau îmbrăcaţi la fel şi se răspândiseră prin mulţimea de la petrecere, ceea ce făcea să pară că un special o urmărea. Ideea asta era mult mai rezonabilă.

Îi ajunse din urmă pe-ai ei şi glumi cu ei, în timp ce-i căutau pe ceilalţi Infra. Dar, stând cu ochii pe siluetele din umbră, Tally îşi dădu seama că nu era cu siguranţă vorba despre un grup. Întotdeauna era o singură persoană, care nu vorbea cu nimeni, stând tot timpul în umbră. Iar felul în care se mişca, atât de graţios…

Tally îşi spuse că trebuie să se calmeze. Circumstanţele speciale nu aveau niciun motiv să o urmărească. Şi nu avea niciun sens ca un special să vină la o petrecere cu costume, deghizat în *special.*

Se forţă să râdă. Probabil că era vreunul dintre Infra, care făcea o glumă pe seama ei, unul care auzise de sute de ori poveştile lui Shay şi

Tally şi care ştia totul despre Circumstanţele speciale.

Dacă aşa stăteau lucrurile, era total aiurea să facă o scenă în faţa tuturor. Era mai bine să-l ignore cu totul pe falsul special.

Tally îşi privi propriul costum şi se întrebă dacă nu cumva hainele din Ţinutul de Fum nu-i agravau starea de panică. Shay avusese dreptate: mirosul puloverului vechi, lucrat manual, îi aducea în minte vremurile petrecute în afara oraşului, zile de muncă istovitoare şi nopţi încălzindu-se la foc, amestecate cu amintirile chipurilor urâte care îmbătrâneau şi care, uneori, o făceau să ţipe în somn.

Viaţa în Ţinutul de Fum îi afectase grav mintea lui Tally.

Nimeni altcineva nu mai remarcase silueta. Participau cu toţii la farsa asta? Fausto îşi tot făcea griji că artificiile sale se vor termina înainte ca toţi ceilalţi Infra să le vadă.

— Să vedem dacă nu cumva sunt în vreunul dintre turnuri, spuse el.

— Măcar putem să-i chemăm dintr-o clădire adevărată, fu de acord Peris.

Shay pufni şi se îndreptă spre cea mai apropiată uşă.

— Fac orice ca să ies din mormanul ăsta fals de pietre.

Oricum, petrecăreţii se revărsau afară, părăsind vechile ziduri de piatră. Shay îi conduse

spre un turn ales la întâmplare, trecând printr-un grup de Coafaţi, cu peruci ca nişte stupi de albine, fiecare având propriul roi, alcătuit de fapt din microelevatoare pictate în galben şi negru, care stăteau în formaţie în jurul capetelor lor.

— Bâzâiala nu le-a ieşit cum trebuie, zise Fausto, dar Tally îşi dădu seama că era impresionat de costume.

Artificiile din părul lui erau pe sfârşite, iar oamenii se uitau la el mirându-se. *Ha?*

Din interiorul turnului de petrecere, Peris îl chemă pe Zâne, care spuse că Infra se aflau sus.

— Ai ghicit, Shay.

Cei patru se înghesuiră în lift împreună cu un chirurg, un trilobit şi doi hocheişti beţi, care se chinuiau să-şi menţină echilibrul pe patinele zburătoare.

— Termină cu privirea aia neliniştită, Tally-wa, spuse Shay, strângând-o de umăr. O să intri fără probleme. Lui Zâne îi place de tine.

Tally reuşi să schiţeze un zâmbet, întrebându-se dacă era adevărat. Zâne o întreba mereu despre zilele ei de urâtă, dar făcea asta cu toată lumea, absorbind poveştile cu ochii lui ce aruncau scântei aurii. Oare chiar credea că Tally avea ceva special?

Era clar că exista cineva care credea lucrul ăsta: când uşile liftului se deschiseră, Tally zări mătasea gri strecurându-se cu graţie prin mulţime.

URMĂRITORUL

Majoritatea celorlalţi Infra veniseră deghizaţi în tăietori de lemne, purtând costume în carouri, împănaţi cu muşchi falşi, groteşti, ţinând în mâini fierăstraie electrice false şi pahare cu şampanie. Mai erau şi măcelari, câţiva fumători care-şi făcuseră singuri ţigaretele false şi un călău purtând pe după umeri o frânghie lungă cu laţ. Zâne, care ştia multă istorie, venise ca aghiotant de dictator, cunoscător al modei într-o oarecare măsură. Era îmbrăcat tot în negru şi avea o banderolă roşie extravagantă. Îşi făcuse o intervenţie estetică, pentru a avea buzele subţiri şi obrajii supţi, ceea ce-l făcea să semene cu un special.

Râseră cu toţii văzând costumul lui Peris şi încercară să aprindă iar costumul lui Fausto, dar nu reuşiră decât să ardă câteva şuviţe din părul acestuia. Mirosea total aiurea. Rămaseră o vreme neliniştiţi în faţa costumelor lui Tally şi Shay, dar curând ceilalţi Înfira se înghesuiau să atingă fibrele aspre ale puloverului lucrat manual, întrebând dacă dădea mâncărimi. (Dădea, însă Tally clătină din cap.)

Shay rămase aproape de Zâne şi-l puse să studieze noua ei intervenţie la ochi.

— Găseşti că mă fac mai frumoasă? întrebă ea.

— Le dau cincizeci de milihelene, spuse el.

Nimeni nu înţelese nimic.

— O milihelenă înseamnă suficientă frumuseţe cât să lansezi exact un vas, explică Zâne, iar cei mai mari din gaşca Infra râseră cu toţii.

— Cinzeci e foarte bine.

Shay zâmbi, lauda lui Zâne luminându-i chipul precum şampania.

Tally încercă să fie senzaţională, dar gândul la acel special din umbră o ameţea. După câteva minute, ieşi pe balconul turnului, ca să-şi umple plămânii cu aer rece şi proaspăt.

Câteva baloane cu aer cald erau ataşate de turn, plutind ca nişte mari luni negre pe cer. Cei aflaţi în baloanele cu aer cald trăgeau din nacelă cu artificii spre ceilalţi, râzând în timp ce flăcările de siguranţă străpungeau întunericul. Apoi, unul dintre baloane începu să se ridice, zgomotul arzătorului său acoperindu-l pe cel al petrecerii, priponul căzând şi pocnindu-se de turn. Focul se înălţă doar de-un deget, dispărând în cele din urmă în zare. Dacă Shay nu ar fi prezentat-o membrilor Infra, Tally se gândi că s-ar fi costumat în balon. Cei din gaşca Baloanelor plecau mereu departe în noapte şi aterizau în diferite locuri, după care chemau un magnetoglisor să-i ia din vreo suburbie îndepărtată sau chiar de dincolo de marginea oraşului.

Privind peste râu, spre întunecimea din Oraşul Urâţilor, Tally se simţi considerabil mai puţin ameţită. Era ciudat.

Perioada petrecută în sălbăticie era atât de neclară pentru ea, în schimb îşi aminti perfect că fusese o tânără urâtă, care privea luminile Oraşului Noilor Frumuseţi de la fereastra dormitorului şi de-abia aştepta să împlinească şaisprezece ani. Întotdeauna se imaginase în partea asta, într-un turn înalt, cu artificii sclipind în jurul ei, înconjurată de frumoşi, fiind frumoasă ea însăşi.

Desigur, Tally din acele fantezii purta de obicei rochii de seară, nu un pulover de lână şi pantaloni de lucru, iar faţa nu-i era murdară de noroi. Luă între degete un fir de lână ieşit din ţesătură, dorindu-şi ca Shay să nu fi găsit puloverul în seara asta. Tally voia să lase în urmă Ţinutul de Fum, să scape de toate amintirile încâlcite în care alerga, se ascundea şi se simţea ca o trădătoare. Detesta să se uite în fiecare minut la uşa liftului, întrebându-se dacă tipul costumat în special o urmărise până acolo. Voia să simtă că aparţine cu totul de un loc, nu să se aştepte tot timpul să se dezlănţuie un dezastru.

Poate că tot ceea ce spunea Shay era adevărat, iar votul din seara asta avea să rezolve totul. Gaşca Infra era una dintre cele mai unite din Oraşul Noilor Frumuseţi. Trebuia să fii votat şi, imediat ce deveneai Infra, puteai să fii sigur că ai întotdeauna parte de prieteni, petreceri şi conversaţii spumoase. Gata cu fuga pentru Tally!

Singura condiţie era că la gaşca asta puteau

adera doar cei care avuseseră un trecut zbuciumat în perioada de urâţenie, o istorie în care să se fi furişat afară, să fi zburat întreaga noapte cu placa şi să fi fost fugari. Infra erau frumoşi care nu uitaseră că fuseseră urâţi, cărora încă le mai plăceau farsele şi infracţiunile care făceau ca Oraşul Urâţilor să fie, în felul lui, senzaţional.

— Cât ai da priveliştii?

Era vocea lui Zâne, care apăruse brusc lângă ea, în toată frumuseţea lui, înalt de aproape doi metri, purtând vechea uniformă.

— Ce să-i dau?

— O sută de milihelene? Cinci sute? Poate o Helenă întreagă?

Tally inspiră ca să se liniştească, privind în jos spre râul întunecat.

— Nu i-aş da nimic. La urma urmelor, este Oraşul Urâţilor.

Zâne chicoti.

— Ei, haide, Tally-wa, n-ai niciun motiv să fii rea cu fraţii şi surorile tale urâte. Nu e vina lor că nu sunt la fel de frumoşi ca tine.

Zâne îi dădu lui Tally o şuviţă de păr după ureche.

— Nu ei, locul. Oraşul Urâţilor e o închisoare.

Se simţi ciudat rostind aceste cuvinte, prea serioase pentru o petrecere.

Dar pe Zâne nu păru să-l deranjeze.

— Tu ai scăpat, nu?

Îşi trecu palma peste fibrele ciudate ale

puloverului, aşa cum făceau şi ceilalţi.

— Era mai bine în Ţinutul de Fum?

Tally se întrebă dacă el voia un răspuns adevărat. O neliniştea să spună ceva fals. Dacă lui Zâne i se va părea că Tally e aiurea, voturile vor scădea semnificativ, indiferent ce promiseseră Shay şi Peris.

Îl privi în ochi. Aveau o sclipire metalică de aur strălucitor, reflectând artificiile asemenea unor mici oglinzi, şi ceva dindărătul lor părea s-o atragă pe Tally. Nu era magia obişnuită a frumoşilor, ci ceva care părea serios, ca şi cum petrecerea din jurul lor ar fi dispărut. Zâne asculta întotdeauna absorbit poveştile ei despre Ţinutul de Fum. Le auzise pe toate deja, dar poate că voia să ştie ceva mai mult.

— Am plecat în noaptea de dinainte de a împlini şaisprezece ani, zise ea. Aşa că nu fugeam de Oraşul Urâţilor, de fapt.

— Corect.

Zâne îşi mută privirea spre râu.

— Fugeai de operaţie.

— O urmam pe Shay. A trebuit să rămân urâtă ca s-o găsesc.

— Ca s-o salvezi, spuse Zâne, aţintindu-şi din nou ochii asupra ei. Aşa a fost?

Tally încuviinţă cu grijă, şampania din noaptea de dinainte făcând-o să se simtă încă ameţită. Sau poate cea din noaptea asta. Se uită la paharul gol pe care-l ţinea în mână şi se întrebă

cât băuse.

— Trebuia neapărat să fac asta!

În timp ce rostea cuvintele, Tally îşi dădu seama că sunau fals.

— O circumstanţă specială? întrebă Zâne, zâmbind crispat.

Tally ridică din sprâncene. Se întrebă ce şmecherii făcuse Zâne pe vremea când era urât. Nu povestea prea mult. Cu toate că nu era cu mult mai mare decât ea, Zâne nu trebuia să facă niciodată dovada că era un Infra adevărat, pur şi simplu era.

Chiar şi cu buzele subţiate, în ton cu deghizarea, era frumos. Chipul lui fusese sculptat într-o formă extremă faţă de a majorităţii, de parcă doctorii ar fi vrut să-i împingă până la limită pe specialiştii Comisiei de înfrumuseţare. Pometii îi erau ascuţiţi ca vârfurile de săgeţi sub stratul de muşchi, iar sprâncenele erau absurd de arcuite atunci când se amuza. Brusc, Tally îşi dădu seama limpede că, dacă oricare dintre trăsăturile lui şi-ar fi modificat locul cu doar câţiva milimetri, ar fi arătat groaznic. Şi totuşi, în acelaşi timp, era imposibil să-ţi imaginezi că nu fusese niciodată urât.

— Ai fost vreodată la Ruinele Ruginite? îl întrebă ea. În… tinereţe?

— Aproape în fiecare noapte, iarna trecută.

— Iarna?

— Ador ruinele acoperite de zăpadă, spuse el.

Face ca marginile să fie mai blânde, ceea ce adaugă milihelene priveliştii.

— Oh!

Tally îşi aminti cum traversase sălbăticia la început de toamnă şi cât de frig era.

— Sună total… îngheţat, adăugă ea.

— N-am putut să conving pe nimeni să vină cu mine.

Îşi miji ochii.

— Când vorbeşti despre ruine, nu spui niciodată dacă te-ai întâlnit cu cineva acolo, continuă Zâne.

— Dacă m-am întâlnit cu cineva?

Tally închise ochii, simţind că-şi pierde brusc echilibrul. Se sprijini de balustrada balconului şi inspiră adânc.

— Da, spuse el. Ai întâlnit vreodată pe cineva?

Paharul gol de şampanie alunecă din mâna lui Tally şi căzu în beznă.

— Ai grijă la cei de jos, murmură Zâne cu un zâmbet.

Un clinchet spart se auzi din întuneric, râsete de surprindere venind dinspre acesta, precum undele iscate de o piatră aruncată în apă. Părea la o depărtare de kilometri.

— E-n regulă, Tally, şopti Zâne. Îngăduie-ţi să fii senzaţională.

Tally îşi dădu seama cât de fals suna asta. Să trebuiască *să i se spună* să fie senzaţională. Dar în

ciuda intervenţiei, privirea lui Zâne se îmblânzise, de parcă ar fi dorit cu adevărat ca ea să se relaxeze.

Îşi reveni din senzaţia de gol, apucându-se cu ambele mâini de balustrada din spatele ei. Shay şi Peris veniseră, de asemenea, pe balcon. Era înconjurată de toţi noii săi prieteni Infra, protejată – aparţinea unui grup. Dar o şi priveau cu atenţie. Poate că toată lumea se aştepta la ceva deosebit din partea ei în această seară.

— N-am văzut pe nimeni acolo, spuse Tally. Trebuia să vină cineva, dar n-a făcut-o.

Nu auzi răspunsul lui Zâne.

Urmăritorul apăruse din nou – de partea cealaltă a turnului, stând nemişcat şi privind-o fix, prin mulţime. Ochii strălucitori ai măştii părură să recunoască privirea ei pentru o clipă, apoi silueta se răsuci şi se strecură printre halatele albe ale Comisiei pentru înfrumuseţare, dispărând în spatele imenselor diagrame faciale, prezentând fiecare tip major de frumuseţe. Şi chiar dacă Tally îşi dădea seama că era ceva nepotrivit, se îndepărtă de Zâne şi porni prin mulţime, pentru că nu avea cum să-şi revină în seara asta dacă nu afla cine era persoana aceea, un Infra deghizat, un special ori un nou frumos oarecare. Trebuia să ştie de ce voia cineva să-i amintească de Circumstanţele speciale.

Tally se ghemui printre halate albe şi făcu slalom printre membrii unui grup, cu toţii

îmbrăcaţi în costume de grăsani, burţile lor moi, din burete, făcând-o să se rotească. Dădu deoparte aproape o întreagă echipă de hocheişti, care se legănau ca nişte ţânci pe patinele lor zburătoare. Frânturi de mătase gri o incitau, iar Tally continua să fugă înainte. Dar mulţimea era covârşitoare şi se mişca frenetic, astfel că, atunci când ajunse în coloana din centrul turnului, silueta dispăruse.

Privind luminile de deasupra liftului, văzu că acesta pornise în sus, nu în jos. Aşa-zisul special era încă în zonă, undeva în turn.

Apoi Tally observă uşile care dădeau spre scara de urgenţă. Erau de un roşu puternic, iar pe ele erau lipite avertizări: dacă le deschidea! alarma începea să sune. Se uită din nou în jur – nici urmă de siluetă gri. Oricine ar fi fost, *trebuie* că o luase pe scări în jos. Alarmele puteau fi oprite. Ea însăşi făcuse şmecheria asta de-atâtea ori, pe vremea când era urâtă.

Tally întinse o mână tremurândă spre uşă. Dacă alarma pornea să urle, toată lumea avea să se uite la ea şi să şuşotească, în timp ce paznicii evacuau turnul. Ar fi fost un mod senzaţional de a-şi încheia cariera de Infra.

Ce *mai Infra,* se gândi ea. Ar fi fost de-a dreptul un simu lacru de infractor dacă nici măcar o alarmă nu era în stare să oprească din când în când.

Deschise uşile. Nu se auzi niciun sunet.

Tally păşi pe trepte. Uşile se închiseră în urma ei, estompând tumultul petrecerii. În tăcerea subită, îşi putea simţi inima bubuindu-i în piept şi îşi auzea respiraţia, încă sacadată din pricina urmăririi. Ritmul muzicii părea să se strecoare pe sub uşă, făcând să se cutremure podeaua de ciment.

Silueta stătea pe scară, cu câteva trepte mai sus.

— Ai reuşit!

Era o voce de băiat, neclară din pricina măştii.

— Am reuşit ce? La petrecere?

— Nu, Tally. Ai reuşit să treci de uşă.

— Nu părea încuiată.

Încercă să privească prin fantele sclipitoare ale măştii.

— Cine eşti?

— Nu mă recunoşti?

Vocea părea sincer uimită, de parcă ar fi fost a unui vechi prieten, cineva care purta tot timpul o mască.

— Cu cine semăn?

Tally înghiţi în sec şi spuse încet:

— Cu cineva din Circumstanţele speciale.

— Bun. Îţi aminteşti.

Tally simţea zâmbetul din vocea lui. El vorbea încet şi grijuliu, de parcă ea ar fi fost o idioată.

— Sigur că-mi amintesc. Faci parte dintre ei? Te cunosc?

— De ce nu arunci o privire?

Silueta nu făcu nicio mişcare pentru a-şi scoate masca.

— Haide, Tally.

Brusc, Tally îşi dădu seama ce se petrecea. Recunoaşterea semnificaţiei costumului, urmărirea de la petrecere, bravura în faţa uşii cu alarmă… totul fusese un test. Un soi de recrutare. El stătea şi se întreba dacă ea va îndrăzni să-i scoată masca.

Tally era sătulă de teste.

— Stai departe de mine, spuse ea.

— Tally…

— Nu vreau să lucrez pentru Circumstanţele speciale. Vreau doar să trăiesc aici, în Oraşul Noilor Frumuseţi.

— Eu nu…

— Lasă-mă-n pace! ţipă ea strângând din pumni.

Ecoul strigătului se izbi de pereţii din ciment, lăsând în urma sa un moment de tăcere, care parcă-i surprindea pe-amândoi. Muzica petrecerii se lăsă purtată pe scări, estompată şi timidă.

În cele din urmă, din spatele măştii se auzi un oftat, iar el ridică o pungă de piele neprelucrată.

— Am ceva pentru tine. Dacă eşti pregătită. Vrei, Tally?

— Nu vreau nimic de la…

Vocea ei se stinse. Sub ei se auziră foşnete. Nu era petrecerea. Cineva urca treptele.

Cei doi se mişcară în acelaşi timp, privind peste balustradă, spre deschiderea îngustă dintre trepte. La mare distanţă, jos, Tally văzu sclipiri de mătase gri şi mâini apucând balustrada. Vreo şase oameni urcau scările incredibil de repede, paşii lor de-abia auzindu-se peste sunetul vag al muzicii.

— Ne vedem mai târziu, spuse silueta, stând nemişcată.

Tally clipi. El o trase deoparte, înspăimântat de priveliştea specialilor adevăraţi. Aşadar, cine era el? înainte ca degetele lui să apuce mânerul uşii, Tally îi smulse masca de pe faţă.

Era un urât. Un urât *adevărat.*

Faţa lui nu avea nimic în comun cu acele costumaţii de grăsani pe care frumoşii le pregătiseră pentru petrecere, cu nasuri mari şi ochi privind cruciş. Nu trăsăturile exagerate îl făceau diferit. Totul era diferit, ca şi cum ar fi fost făcut din cu totul altă substanţă. În acele secunde, ochii frumoşi, perfecţi ai lui Tally surprinseră fiecare por deschis, şuviţele zbârlite de păr, lipsa de simetrie a chipului. I se strânse pielea la vederea imperfecţiunilor: tuleiele de barbă adolescentină, dinţii necosmetizaţi, erupţiile de pe frunte care anunţau o boală. Voia să se dea înapoi, să pună distanţă între ea şi *urâţenia* lui nefericită, necurată şi nesănătoasă.

Dar cumva îi ştia numele…

— Croy? spuse ea. CĂDEREA

— Pe mai târziu, Tally, spuse Croy, luându-i masca din mână, cu un gest smucit, şi punându-şi-o pe faţă.

Deschise uşa în forţă, iar zgomotul petrecerii se grăbi să se-mprăştie de-a lungul scărilor, în timp ce el ţâşnea înăuntru, mătasea gri a costumului său dispărând în mulţime.

Tally rămase pe loc, în picioare, prea uluită ca să se poată mişca, în timp ce uşa se închise la loc. Ca şi în cazul vechiului său pulover, nu ţinuse minte bine cum era urâţenia: chipul lui Croy era mult mai neplăcut decât în imaginea ei mentală despre locuitorii din Ţinutul de Fum. Zâmbetul lui strâmb, ochii lipsiţi de strălucire, felul în care pielea lui năduşită căpătase urme roşii în locurile unde masca îi presase faţa…

Dar apoi uşa se trânti închizându-se şi, printre ecouri, Tally auzi paşi care continuau să urce spre ea – speciali adevăraţi care se apropiau; şi, pentru prima dată în acea zi, un gând îi răsună clar în minte.

Fugi!

Trase de uşă, o deschise şi ea se pierdu în mulţime.

Liftul tocmai sosise şi Tally se împiedică de un grop de Naturali, acoperiţi cu frunze uscate, reprezentând ultimele zile ale toamnei, scăpărând în nuanţe de galben şi roşu, când trecu pe lângă ei. Reuşi să-şi menţină echilibrul: podeaua era

lipicioasă de la şampania vărsată. Zări din nou un crâmpei de mătase gri.

Cray se îndrepta spre balcon şi spre membrii Infra.

Se repezi după el. Tally nu voia să fie urmărită de nimeni la petreceri, să intre în panică, să-i fie răscolite amintirile, când ea ar fi trebuit de fapt să fie senzaţională. Trebuia să-l prindă pe Cray şi să-i spună să n-o mai urmărească niciodată.

Aici nu erau în Oraşul Urâţilor sau în Ţinutul de Fum – el nu avea niciun drept să se afle aici. Nu avea dreptul să-şi facă apariţia din trecutul ei de urâtă.

Şi mai exista un motiv pentru care fugea: specialii. Îi fusese de-ajuns o singură privire îndreptată spre ei, ca fiecare celulă din trop să-i fie pusă în alertă. Viteza lor inumană i se părea respingătoare, se simţea de parc-ar fi privit un gândac alergând pe-o farfurie. Mişcările lui Croy i se păruseră poate nefireşti, încrederea lui de locuitor din Ţinutul de Fum ieşind în evidenţă la o petrecere a frumoşilor, dar specialii erau o cu totul altă specie.

Tally dădu buzna pe balcon, la timp pentru a-l vedea pe Croy sărind peste balustradă, fluturându-şi braţele pentru o clipă, nesigur. Apoi îşi recăpătă echilibrul, îşi îndoi genunchii şi porni în noapte.

Alergă iute spre balustradă şi se uită peste ea. Croy dispăru din raza privirii ei, silueta lui

fiind înghiţită de întunericul de dedesubt. După un moment de derută, reapăru, grăbit, mătasea gri reflectând lumina artificiilor, în timp ce el alerga spre râu.

Zâne stătea lângă ea, privind în jos.

— Hm, invitaţia nu spunea „sunt necesare jachetele de bungee”, murmură el. Cine era tipul, Tally?

Ea deschise gura, dar în aceeaşi clipă alarma începu să urle.

Tally se întoarse şi văzu mulţimea dându-se la o parte. Grupul de speciali se revărsa pe uşa dinspre scară, făcându-şi loc printre noile frumuseţi, acum confuze. Chipurile crude nu mai erau măşti, aşa cum nici urâţenia lui Croy nu fusese, şi era la fel de şocant să le priveşti. Ochii ca de lup îi dădură fiori lui Tally, iar înaintarea lor, la fel de hotărâtă şi de periculoasă ca a unei pisici la vânătoare, îi transmitea trupului ei o nevoie acută să fugă.

La celălalt capăt al balconului îl văzu pe Peris, stând îngheţat lângă balustradă, uluit de spectacol. Artificiile i se stinseseră în sfârşit, dar lumina de pe gulerul jachetei sale de bungee încă strălucea, verde.

Tally îşi croi drum până la el, printre ceilalţi Infra, calculând unghiurile, ştiind exact când să sară. Pentru o clipă, lumea i se păru ciudat de clară, ca şi cum Croy cu urâţenia lui şi specialii de o frumuseţe crudă ar fi eliminat o barieră dintre

ea şi lume. Totul era strălucitor şi strident, iar detaliile atât de clare, încât Tally îşi miji ochii, ca şi cum ar fi fugit în timp ce un vânt îngheţat îi bătea din faţă.

Îl prinse pe Peris la timp, îl apucă de umeri cu braţele, inerţia ridicându-i pe amândoi peste balustrada balconului. Se rostogoliră în beznă, costumul lui Peris aprinzându-se pentru o ultimă oară în cădere, artificiile trecând pe lângă obrajii ei, reci ca fulgii de nea.

El ţipa şi râdea în acelaşi timp, ca şi cum i s-ar fi făcut o farsă enervantă, dar revigorantă – apă rece aruncată în cap.

La jumătatea drumului, lui Tally îi trecu prin minte că era posibil ca jacheta de bungee să nu-i ţină pe amândoi.

Strânse mai tare şi-l auzi pe Peris gemând, în timp ce elevatoarele intrau în funcţiune. Jacheta îl ridică, aproape smulgându-i lui Tally umerii din încheieturi. Avea încă muşchii puternici în urma săptămânilor de muncă fizică din Ţinutul de Fum – operaţia nu făcuse decât să i-i fortifice şi mai şi – dar de-abia putea să rămână prinsă, în timp ce jacheta absorbea viteza căderii. Braţele îi alunecară şi mai jos, până când înconjurară talia lui Peris, degetele cuprinzând dureros curelele jachetei.

Oprindu-se cu opinteli, picioarele lui Tally şterseră iarba; apoi îi dădu drumul lui Peris. Acesta fu din nou tras în sus, atingând cu

genunchiul arcada lui Tally şi trimiţând-o din nou în întuneric. Ea îşi pierdu echilibrul şi ateriză pe o pătură de frunze moarte, care foşniră sub ea.

Pentru o clipă, Tally rămase nemişcată. Covorul de frunze mirosea suav a pământ şi a putreziciune, a ceva vechi şi obosit. Clipi când ceva îi intră în ochi. Poate că ploua.

Ridică privirea spre turnul în care avea loc petrecerea, la baloanele cu aer fierbinte din depărtare, clipind şi ţinându-şi respiraţia. Zări câteva siluete privind în jos de la balconul luminos, aflat la etajul zece. Tally se întrebă dacă printre acestea se aflau şi speciali.

Peris nu era nicăieri. Îşi aminti cum făcuse bungee jumping pe vremea când era urâtă, cum jacheta o putea menţine în pantă. Pesemne că el îşi continuase drumul spre râu, după Cray.

Croy. Ar fi vrut să-i spună ceva lui Croy…

Tally se strădui să se ridice în picioare şi privi spre râu. Capul îi zvâcnea, dar claritatea cu care văzuse lucrurile atunci când se aruncase de la balcon nu dispăruse. Inimi îi tresări la explozia unor artificii care aprinseră cerul, aruncând brusc lumini roz şi umbre printre copaci, făcând să se vadă fiecare fir de iarbă.

Totul era foarte real: repulsia ei puternică faţă de urâţenia lui Croy, teama sa de speciali, formele şi mirosurile din jurul ei. Era ca şi cum o peliculă subţire de film ar fi fost dată la o parte de pe ochii ei, revelând colţurile tăioase ale lumii.

Alergă peste deal, spre luciul râului şi spre Oraşul Urâţilor.

— Croy! strigă ea.

Floarea roz de pe cer se stinse, iar Tally se împiedică de rădăcina şerpuită a unui copac bătrân. Se opri.

Din întuneric se ivea cineva.

— Croy?

Artificiile îi lăsaseră puncte luminoase pe retină.

— Nu renunţi, nu-i aşa?

Era pe o placă magnetoglisoare, la un metru deasupra pământului, cu picioarele depărtate pentru a-şi menţine echilibrul, părând să stea confortabil. Cenuşiul mătăsii se transformase într-un negru intens; îşi aruncase masca. În spatele lui, pluteau alte două siluete întunecate, urâţi tineri în uniforme de internat şi cu priviri agitate.

— Voiam…

Vocea lui Tally se stinse. Îl urmărise ca să-i spună: *„lasă-mă-n pace, nu te mai întoarce niciodată.* Să ţipe la el. Dar totul devenise atât de clar şi de intens… Ceea ce voia acum era să menţină această concentrare. Intruziunea lui Croy în lumea ei avea legătură cu asta, ştia cumva.

— Croy, se apropie, spuse unul dintre tinerii urâţi.

— Ce voiai, Tally? întrebă el, calm.

Ea clipi, nesigură, îngrijorată că, dacă spune din nou ceva greşit, claritatea aceea putea să

dispară – bariera s-ar fi lăsat din nou între ei.

Croy zâmbi şi desprinse de curea vechea pungă de piele.

— Asta? Da, cred că eşti pregătită pentru asta. E o singură problemă: ar fi mai bine să n-o iei acum de la mine. Paznicii se apropie. Poate că fac parte dintre speciali.

— Da, cam în zece secunde, se plânse urâtul, agitat.

Croy îl ignoră.

— Dar o las pentru tine la Valentino, 317. Poţi să ţii minte asta? Valentino, 317.

Ea încuviinţă şi clipi din nou. Îşi simţea capul uşor.

Croy se încruntă.

— Aşa sper.

Cu o mişcare graţioasă, îşi făcu placa să se rotească, apoi ceilalţi doi îi urmară exemplul.

— Pe mai târziu! Şi-mi pare rău pentru ochiul tău.

Ţâşniră spre râu, virând în trei direcţii diferite, dispărând în beznă.

— Îţi pare rău pentru ce? întrebă ea încet.

Atunci, Tally clipi din nou, înţelegând, privirea înceţoşându-i-se. Îşi atinse fruntea cu mâna. Degetele-i simţiră ceva lipicios – mai multe picături întunecate îi curseră în palmă. Le privi perplexă.

În cele din urmă, simţi durerea, capul zvâcnindu-i odată cu bătăile inimii. Coliziunea cu

genunchiul lui Croy trebuie să o fi rănit. Degetele ei urmăriră un şiroi de sânge care ocolea arcada şi cobora pe obraz, fierbinte ca lacrimile.

Se aşeză pe iarbă, tremurând brusc din tot corpul.

Artificiile luminau din nou cerul, colorând într-un roşu aprins sângele de pe mâna ei, fiecare picătură fiind o oglindă în care se reflectau exploziile de deasupra. Acum, pe cer erau magnetoglisoare… o mulţime!

Tally simţi ceva dispărând în timp ce sângera, ceva ce ar fi vrut să păstreze…

— Tally!

Ridicând privirea, îl văzu pe Peris, chicotind în timp ce urca dealul.

— Ei bine, asta *nu* a fost o mişcare senzaţională, Tally-wa. Era să sfârşesc în râu!

Mimă înecul, lipsa de aer şi scufundarea.

Ea se trezi că râde văzând pantomima, tremurai ei bizar transformându-se într-o stare senzaţională, acum, că Peris era aici.

El îşi masă un umăr.

— De asemenea, *felicitări* pentru agăţare.

Tally încercă să-şi amintească de ce i se păruse o idee atât de bună să sară din turn, dar priveliştea propriului sânge o lăsase năucă. Nu voia decât să doarmă. Totul era puternic şi strălucitor.

— Îmi pare rău.

— Data viitoare, avertizează-mă!

Artificiile explodară deasupra capului lor şi Peris o privi cu ochii mijiţi, uluirea citindu-se pe frumosul lui chip.

— Ce e cu sângele ăla?

— Ah, da. Când te-ai ridicat, m-ai lovit cu genunchiul. Nu-i aiurea?

— Nu te prea înfrumuseţează.

El întinse mâna şi o strânse uşor de braţ.

— Nu-ţi face griji, Tally. O să chem o maşină de pază. Sunt o mulţime în seara asta.

Una se apropia deja. Trecu în tăcere pe deasupra capetelor lor, luminile farurilor dând o nuanţă roşiatică ierbii din jur. Un reflector îi reperă. Tally oftă, lăsând să se disperseze deranjantele lumini strălucitoare din jur. Îşi dădu seama acum de ce fusese o zi atât de aiurea. Încercase mult prea din răsputeri, făcându-şi griji pentru votul celor din gaşca Infra şi pentru costumaţia mai mult serioasă decât senzaţională. Nu era de mirare că spărgătorii de chef o împinseseră dincolo de limită.

Chicoti. Dincolo de limită, în sensul literal al cuvântului.

Dar acum totul era în regulă. Urâţii şi frumoşii cruzi odată plecaţi, şi aflându-se în grija lui Peris, pe Tally o cuprinse o senzaţie de relaxare. Ciudat cum lovitura la cap o ameţise pentru o clipă, făcând-o chiar să discute cu acei urâţi, de parcă ar fi contat.

Magnetoglisorul ateriză în apropiere şi doi

paznici săriră din el, apropiindu-se, unul ducând o trusă de prim-ajutor. Poate că, dacă tot îi oblojeau capul – se gândi Tally –, putea să aibă şi ea parte de o intervenţie la ochi, la fel ca a lui Shay. Nu chiar la fel, ar fi fost aiurea, dar ceva de genul ăla.

Privi chipurile paznicilor: nişte frumoşi maturi, calmi, înţelepţi şi stăpâni pe situaţie. Preocuparea pe care o afişau făcea ca sângele de pe faţa ei să semene mai puţin cu o înşelătorie.

O conduseră cu blândeţe până la maşină şi, cu un spray, pulverizară un strat nou de piele peste rană. Apoi îi dădură o pastilă antiinflamatorie. Când îi întrebă despre răni, râseră şi spuseră că operaţia avusese grijă de asta. Nu va mai avea niciodată răni.

Pentru că era o lovitură la cap, îi făcură o examinare neurologică, arătându-i un led roşu, mişcându-l într-o parte şi-ntr-alta, în timp ce-i urmăreau privirea. Testul părea destul de rudimentar, dar paznicii îi spuseră că nu suferise niciun şoc şi niciun traumatism. Peris povesti cum intrase odată într-o uşă de sticlă la Vila Lillian Russell şi trebuise fie să rămână treaz, fie să moară. Râseră cu toţii.

Apoi paznicii îi adresară câteva întrebări despre urâţii puşi pe farse, care traversaseră râul în acea seară şi provocaseră tot acel neajuns.

— Îl cunoşti pe vreunul dintre ei?

Tally oftă. Nu prea avea chef să discute despre asta. Se simţea complet ruşinată pentru că

din cauza ei urâţii distruseseră petrecerea. Dar acum întrebările erau puse de frumoşii maturi şi nu-ţi puteai permite să-i trimiţi la plimbare.

Întotdeauna ştiau ce fac şi era o prostie să spui o minciună în faţa acelor chipuri calme şi autoritare.

— Da, cred că mi-l amintesc pe unul dintre ei. Croy.

— E din Ţinutul de Fum, nu-i aşa, Tally?

Ea încuviinţă, simţindu-se stupid în puloverul acela din Ţinutul de Fum, murdar de noroi şi de sânge. Era numai vina celor de la Vila Valentino pentru că stabiliseră o asemenea ţinută pentru petrecere. Era total aiurea să fii costumat când plecai de la o petrecere.

— Ai idee ce voia, Tally? De ce era acolo?

Se uită la Peris, cerându-i ajutorul. El îi sorbea fiecare cuvânt, cu ochii săi luminoşi larg deschişi. O făcea să se simtă importantă.

Tally ridică din umeri.

— De şmecher, atâta tot. Se dădea mare în faţa prietenilor, probabil.

Ceea ce suna fals. La urma urmelor, Croy nu trăia în Oraşul Urâţilor. El era din Noul Fum, zona sălbatică dintre oraşe. Cei doi care se aflau cu el probabil că veniseră doar de dragul farsei, pe când Croy avea cu siguranţă un plan.

Dar paznicii o crezură şi doar îi zâmbiră şi încuviinţară.

— Stai liniştită, n-o să se mai întâmple. O să

stăm cu ochii pe tine ca să ne asigurăm de asta.

La rândul ei, le zâmbi, iar paznicii o duseră acasă.

Când Tally ajunse în camera ei, primi un mesaj de la Peris, care se întorsese la petrecere. *Ghici ce?* striga el.

Zgomotul mulţimii şi muzica se amestecau cu vorbele, făcând-o pe Tally să-şi fi dorit să se întoarcă la petrecere, chiar şi cu noul strat de piele pulverizat pe frunte.

Se încruntă şi se aruncă pe pat, în timp ce continua să asculte mesajul: Când m-am întors, Infra votaseră deja! Li s-a părut de-a dreptul senzaţională prezenţa specialilor adevăraţi la petrecere, iar aruncarea noastră din turn a primit şase sute de milihelene de la Zâne! Eşti atât de Infra! Ne vedem mâine. Ah, şi nu pune să ţi se şteargă cicatricea aia până n-o vede toată lumea. Cei mai buni prieteni pentru totdeauna!

Când mesajul se încheie, Tally simţi că patul se cam rotea cu ea. Închise ochii şi scoase un lung oftat de uşurare. În sfârşit, era o Intră în adevăratul sens al cuvântului. Tot ce-şi dorise i se-ntâmplase în cele din urmă. Era frumoasă şi locuia în Oraşul Noilor Frumuseţi împreună cu Peris şi Shay şi o mulţime de prieteni noi. Toate dezastrele şi terorile din anul care trecuse – fuga în Ţinutul de Fum, traiul de-acolo, în mizeria existenţei anterioare Ruinelor Ruginite, călătoria înapoi în oraş prin sălbăticie – se rezolvaseră cumva.

Era atât de minunat, iar Tally era atât de epuizată, încât îi luă ceva vreme să înţeleagă toate astea. Ascultă mesajul lui Peris de mai multe ori, apoi, cu mâini tremurânde, îşi scoase puloverul mirositor şi-l aruncă într-un colţ. A doua zi, avea să-i *cearã* spărturii din perete să-l recicleze.

Tally rămase o vreme întinsă, privind tavanul. Primi un ping de la Shay, dar îl ignoră, setând interfaţa inelului pe modul de adormire. Totul fiind perfect, realitatea îi părea cumva fragilă, ca şi cum cea mai uşoară întrerupere ar fi putut să-i pericliteze viitorul de fiinţă frumoasă. Patul de sub ea.

Vila Komachi şi chiar şi oraşul din jurul ei, toate păreau fragile asemenea unui balon de săpun, tremurător şi gol.

Probabil că lovitura de la cap îi provocase rătăcirea asta ciudată, care-i atenua bucuria. Nu avea nevoie decât de un somn bun – şi, spera ea, să se trezească a doua zi fără mahmureala asta –, după care totul avea să i se pară din nou solid, prefect, aşa cum şi era cu adevărat.

Câteva minute mai târziu, Tally adormi fericită că, în sfârşit, făcea parte din gaşca Infra.

Dar visele ei se dovediră a fi total aiurea. ZÂNE

Aşadar, a fost odată o prinţesă frumoasă.

Era închisă într-un turn înalt, cu ziduri de piatră; încăperile erau goale şi reci, şi nu puteau vorbi. Nu exista lift şi nici măcar scări de

incendiu, aşa că Tally se întreba cum ajunsese prinţesa în acel loc.

Şi totuşi era acolo, în vârf. Fără jachetă de bungee şi cufundată într-un somn adânc.

Turnul era păzit de un dragon. Avea ochi de nestemate şi trăsături crude, flămânde. Mişcările lui aveau o iuţime care făcea ca stomacul lui Tally să se răsucească de dezgust. Chiar şi în vis îşi dădea seama exact ce reprezenta dragonul. Era una dintre frumuseţile crude, un agent al Circumstanţelor speciale sau poate mai mulţi agenţi sub acoperire, deghizaţi cu toţii în reptile gri, cu solzi de mătase.

Iar într-un asemenea vis nu se putea să nu existe şi un prinţ.

Acesta reuşi să treacă de dragon, nu ucigându-l, cât căţărându-se pe furiş, căutând crăpături în piatra veche – îmbătrânită şi sfărâmicioasă – în care să-şi strecoare degetele. Se sui cu uşurinţă până-n vârful turnului, aruncând doar o privire amuzată în jos spre dragonul distras de o ceată de şobolani jucăuşi, care tropăiau peste ghearele lui.

Prinţul reuşi să sară pe fereastra înaltă de piatră; o sărută pe prinţesă şi astfel o trezi, acesta fiind sfârşitul poveştii. Drumul înapoi, pe lângă dragon, se dovedi a nu fi o problemă, pentru că acesta era un vis, nu un film, şi nici măcar un basm. Totul se încheie cu un sărut măreţ – un final fericit clasic.

Cu o singură excepţie.

Prinţul era de-a dreptul urât.

Tally se trezi cu o puternică durere de cap.

Văzându-şi reflexia în oglindă, îşi aminti că doar din cauza mahmurelii. Şi descoperi că o lovitură în cap nu te face tocmai frumoasă. Aşa cum o avertizaseră paznicii în seara anterioară, stratul de piele pulverizat deasupra ochiului se înroşise puternic. Trebuia să meargă la un cabinet de intervenţii chirurgicale pentru a elimina cicatricea.

Dar Tally se hotărî să nu renunţe încă la ea. Aşa cum spusese Peris, chiar arăta ca o infractoare. Zâmbi, amintindu-şi de noul ei statut. Cicatricea era perfectă.

Primise o mulţime de pinguri de la alţi Infra, felicitări ameţite de băutură şi rapoarte despre alte comportamente nebuneşti pe măsură ce petrecerea înaintase (deşi nimic atât de senzaţional precum aruncarea ei în gol de pe turn, împreună cu Peris). Tally ascultă mesajele cu ochii închişi, cufundându-se în zgomotele mulţimii din fundal, căci adora să fie conectată la ceilalţi, chiar dacă se întorsese acasă devreme.

Asta însemna să fii acceptat într-o gaşcă: să ştii că ai prieteni, indiferent ce faci.

Zâne lăsase trei mesaje cu totul, în ultimul întrebând-o pe Tally dacă voia să ia micul dejun împreună în această dimineaţă. Nu părea la fel de beat cum erau ceilalţi, aşa că poate se trezise

deja.

Când Tally îi dădu un ping, el răspunse:

— Cum eşti?

— Îmi lipseşte o bucată de faţă, răspunse ea. Ţi-a zis Peris cum m-am lovit la cap?

— Da. Chiar ai sângerat?

— Abundent.

— Uau!

Vocea şi respiraţia lui îi sunau în ureche. Zâne îşi pierduse obişnuita stăpânire de sine.

— T otuşi, frumoasă cădere. Mă bucur că n-ai… ştii tu… că n-ai murit.

Tally zâmbi.

— Mulţumesc.

— Ai citit despre ciudăţenia de la petrecere?

Printre mesajele primite de Tally fusese unul cu ştiri, dar nu se simţise în stare să-l citească.

— Ce ciudăţenie?

— Cineva a intrat fraudulos pe e-mail ieri şi a trimis o nouă invitaţie – în care se spunea că ţinuta obligatorie e de bal-mascat. Toată lumea din Comitetul Petrecerii Valentino a crezut că unul dintre ei a trimis mesajul, aşa că s-au conformat cu toţii. Dar nimeni nu ştie cine a scris de fapt invitaţia. Ameţitor, nu?

Tally clipi, camera devenind brusc neclară. *Ameţitor* era un cuvânt potrivit. Lumea părea să se învârtească în jurul ei, ca şi cum ea s-ar fi aflat în stomacul a ceva imens şi incontrolabil. Doar urâţii făceau lucruri de genul ăsta – să spargă

parola unui cont de e-mail. Şi ştia o singură persoană care ar fi dorit ca petrecerea de la Valentino să se transforme într-una cu costume: Cray, cu masca lui de frumuseţe crudă şi ofertele sale ciudate.

Ceea ce însemna că totul avusese legătură cu Tally Youngblood.

— E total aiurea, Zâne.

— Total! Ţi-e foame?

Ea încuviinţă, simţind că iar începea s-o doară capul. Afară pe fereastră, turnurile Vilei Garbo se înălţau suple şi ascuţite. Tally se holbă la ele, de parcă dacă privea fix lumea s-ar fi oprit din vertij. Probabil că exagera: la urma urmelor, nu totul avea legătură cu ea. Poate că invitaţia o trimiseseră nişte urâţi care doar se distrau; ori cineva din Comitetul Petrecerii Valentino care-şi pierduse minţile.

Dar chiar şi dacă fusese o simplă greşeală, Cray avusese costumaţia pregătită. În Ruinele Ruginite şi în sălbăticia în care se ascundeau cei din Ţinutul de Fum nu existau dressinguri în perete. Trebuia să-ţi faci singur îmbrăcămintea, ceea ce necesita timp şi efort. Iar Cray nu se deghizase la întâmplare… Tally îşi aminti de ochii aceia reci, ca nişte pietre nestemate, şi simţi că era gata să leşine.

Poate că mâncarea avea s-o întremeze.

— Da, mi-e o foame de lup. Hai să luăm micul dejun!

* * *

Se întâlniră în Parcul Denzel, o grădină a plăcerii care se întindea din centrul Oraşului Noilor Frumuseţi până la Vila Valentino. Vila propriu-zisă era ascunsă de copaci, dar turnul de transmisie din vârf era vizibil, vechiul steag Valentino fiind fluturat de vântul rece. În grădină, dezordinea din noaptea trecută fusese remediată în mare, cu excepţia câtorva porţiuni negre lăsate de focurile aprinse de petrecăreţi. Un robot de mentenanţă plutea deasupra unui cerc de cenuşă, răscolind pământul cu ghearele sale metalice, cu mişcări grijulii, plantând seminţe în solul pârjolit.

Sugestia lui Zâne de a merge la un picnic o făcuse să ridice din sprâncene (o mişcare ce voia să sugereze: *hm!*), dar plimbarea prin aerul proaspăt chiar îi limpezi mintea. Pastilele pe care i le dăduse paznicul îi alungaseră durerea, dar nu aveau niciun efect asupra ameţelii. Prin Oraşul Noilor Frumuseţi umbla zvonul că doctorii ştiau cum să vindece mahmurelile, dar, din principiu, ţineau tratamentul secret.

Zâne sosi la timp, micul dejun urmându-l îndeaproape, în briza rece. Pe măsură ce se apropia, ochii i se măreau tot mai mult văzând cicatricea de pe fruntea ei. Întinse o mână, ca şi cum ar fi vrut s-o atingă.

— Cam aiurea, nu? spuse ea.

— Arată în stil Infra, răspunse el, cu ochii în continuare măriţi.

— Nu prea face multe milihelene, nu-i aşa?

El o privi câteva clipe, gânditor.

— N-aş măsura-o în Hélène. Însă nu prea ştiu ce-aş folosi în schimb. Ceva mai senzaţional.

Tally zâmbi: Peris avusese dreptate când îi spusese să nu-şi repare faţa imediat. În fascinaţia lui pentru cicatrici, Zâne era extra frumos, iar expresia lui îi dădea fiori de plăcere – ca şi cum ar fi fost în centrul universului, dar fără să aibă senzaţia de rotire.

Modificările de pe chipul lui Zâne, făcute ca să se asorteze la costumaţie, dispăruseră. Buzele sale erau din nou pline şi frumoase ca înainte. Totuşi, întotdeauna avusese trăsături extreme la lumina zilei. Chipul lui era plin de contraste, bărbia şi pomeţii ascuţiţi, fruntea înaltă. Pielea îi era măslinie ca a tuturor, dar, la lumina soarelui, contrastând cu părul negru, părea cumva palidă. Ghidul pentru operaţii interzicea părul complet negru, întrucât Comisiei i se părea exagerat, însă Zâne îl vopsise pe-al său cu cerneală caligrafică. În plus, nu mânca mult; avea faţa osoasă şi privirea intensă. Dintre toţi frumoşii pe care-i cunoscuse Tally de la operaţie încoace, el era singurul a cărui înfăţişare ieşea în evidenţă.

Poate că de-asta era şeful găştii Infra – trebuia să fii diferit de toţi ceilalţi ca să fii cu adevărat Infra. Ochii lui aurii sclipiră în căutarea unui loc pentru picnic şi poposiră pe umbra unui stejar impunător.

Se aşezară pe iarbă şi frunze, iar Tally inspiră mirosul de rouă şi pământ. Puseră între ei micul dejun, care răspândea căldură de la clemenţii încinşi ce menţineau ouăle-jumări şi chiftelele de cartofi calde, împiedicându-le să devină clisoase.

Tally luă o farfurie încălzită şi o umplu cu ouă, brânză şi felii de avocado şi vârî jumătate de brioşă în gură. Ridicând privirea spre Zâne, văzu că el nu luase decât o ceaşcă de cafea şi se întrebă dacă nu era aiurea ca ea să mănânce ca un porc hămesit.

Dar ce mai conta? Acum era Infra, îşi reaminti ea, aleasă cu unanimitate de voturi. Şi, la urma urmelor, Zâne o invitase aici, dorind să-şi petreacă timpul cu ea. Venise momentul să înceteze să-şi mai facă griji dacă era acceptată sau nu, şi pur şi simplu să se bucure. Existau lucruri mai rele decât să stea într-un parc perfect şi să fie privită îndeaproape de un băiat frumos.

Tally mâncă toată brioşa aburindă, acoperită cu ciocolată pe jumătate topită, şi-şi luă furculiţa ca să atace ouăle. Spera ca micul dejun să aibă şi nişte purgative calorice. Funcţionau mai bine dacă le luai imediat după masă, iar ea chiar avea de gând să mănânce mult. Poate că pierderea sângelui provoca foamea.

— Aşadar, cine era tipul de-aseară? întrebă Zâne.

Continuând să mestece, Tally se mulţumi să ridice din umeri, dar el aşteptă răbdător ca ea să

înghită.

— Doar un urât pus pe fugă, zise ea într-un târziu.

— Mi-am dat seama. Pe cine altcineva ar urmări specialii? Vreau să spun, era o persoană pe care o cunoşti?

Tally privi în depărtare. Era stânjenitor ca viaţa de urâtă să te urmărească dincoace de râu, cel puţin prin intermediul unei persoane. Dar Peris o auzise vorbindu-le paznicilor în noaptea de dinainte, aşa că era aiurea să-l mintă pe Zâne.

— Da, cred că-l ştiu. E din Ţinutul de Fum. Un tip pe nume Croy.

Pentru câteva clipe, privirea lui Zâne căpătă un aer ciudat. Ochii lui aurii se pierdură în zare, căutând ceva. Apoi încuviinţă.

— Şi eu l-am cunoscut.

Tally rămase stană de piatră, cu furculiţa la gură.

— Glumeşti!

Zâne clătină din cap.

— Dar credeam că tu n-ai fugit niciodată, spuse Tally.

— Nu, n-am fugit.

Îşi ridică picioarele şi-şi înconjură un genunchi cu braţul, sorbind din cafea.

— Nu mai departe de Ruinele Ruginite, în orice caz. Dar Croy şi cu mine am fost prieteni în copilărie. Am locuit în acelaşi dormitor al urâţilor.

— Ce… ciudat!

Tally luă în sfârşit o gură de omletă, mestecând încet. În oraş erau un milion de oameni, iar Zâne îl cunoscuse pe Croy.

— Care-ar fi fost şansele? spuse ea încet.

Zâne clătină din nou din cap.

— Nu e o coincidenţă, Tally-wa.

Tally se opri din mestecat. Ouăle aveau un gust ciudat – simţea că lumea începe din nou să se învârtească în jurul ei. Se întâmplau o mulţime de coincidenţe în ultima vreme.

— Cum adică?

Zâne se aplecă înainte.

— Tally, ştii că Shay a locuit în dormitorul meu, nu? Pe vremea când eram urâţi.

— Sigur, răspunse ea. Aşa s-a apropiat de voi după ce a venit

Tally făcu o pauză, apoi începu să-şi dea seama cum se aşezau lucrurile. Amintirile din Ţinutul de Fum veneau întotdeauna cu greutate, ca nişte bule de aer care se ridicau dintr-un lichid gros, vâscos.

— În Ţinutul de Fum, spuse ea cu grijă, Shay m-a prezentat lui Croy. Erau prieteni de multă vreme. Aşadar, vă ştiaţi toţi trei?

— Da, ne ştiam.

Zâne se strâmbă, de parcă în cafeaua lui s-ar fi strecurat ceva stricat.

Tally privi nefericită spre mâncarea ei. Pe măsură ce Zâne continua, se simţea ca astă-noapte, întreaga poveste aiurită din vara trecută

revenindu-i neplăcut în minte.

— Am fost şase cu toţii în dormitorul meu, zise el. Ne spuneam Infra încă de pe-atunci. Făceam toate şmecheriile obişnuite: ne strecuram afară noaptea, intram în conturile administratorilor de dormitor, veneam la râu ca să spionăm noile frumuseţi.

Tally încuviinţă, amintindu-şi poveştile lui Shay de dinainte ca ele două să se cunoască.

— Şi-aţi mers la Ruinele Ruginite?

— Da, după ce nişte urâţi mai mari ne-au arătat drumul.

Ridică privirea spre turnurile din centrul Oraşului Noilor

Frumuseţi.

— Când eşti acolo, îţi dai seama cât de mare este lumea. Vreau să spun că în vechiul oraş al Ruginii locuiau douăzeci de milioane de oameni. Prin comparaţie, locul ăsta e minuscul.

Tally închise ochii şi puse furculiţa pe farfurie. Nu prea mai avea poftă de mâncare. După tot ce se întâmplase noaptea trecută, poate că micul dejun cu Zâne nu fusese o idee aşa de bună. Uneori, el părea că se crede încă urât, încercând să fie senzaţional, respingând distracţiile facile specifice frumoşilor. Desigur, de-asta era grozav să-i conducă el pe Infra. Dar, în secret fie spus, era în stare să provoace ameţeli.

— Da, dar toţi locuitorii Ruinelor au murit, spuse ea încet. Erau prea mulţi şi erau complet

idioţi.

— Ştiu, ştiu. Aproape că au distrus lumea, declamă el, apoi oftă. Dar să mă furişez la Ruine a fost cel mai grozav lucru pe care l-am făcut vreodată.

Ochii lui Zâne sclipiră când rosti cuvintele, iar Tally îşi aminti de propriile ei călătorii la Ruine, de felul în care măreţia oraşului-fantomă îi ţinea în alertă fiecare muşchi din corp. Sentimentul că un pericol real pândea de oriunde, spre deosebire de emoţia unei ridicări cu balonul sau a unui salt bungee, ambele inofensive.

Se cutremură, amintindu-şi o parte din trăirile acelea, când întâlni privirea lui Zâne.

— Ştiu ce vrei să spui.

— Şi ştiam că nu voi mai merge niciodată acolo după operaţie. Noile frumuseţi nu fac lucruri atât de riscante. Aşa că, înainte să împlinesc şaisprezece ani, am început să mă gândesc să părăsesc oraşul, să merg în sălbăticie. Cel puţin pentru o vreme.

Tally încuviinţă încet. Îşi amintea că Shay spusese aceleaşi lucruri când se întâlniseră, cuvinte care o făcuseră şi pe ea să pornească pe drumul spre Ţinutul de Fum.

— Şi tu i-ai convins pe Shay, Cray şi ceilalţi să meargă cu tine?

— Am încercat.

Râse, apoi continuă:

— La început au crezut că sunt nebun, pentru

că nu se poate trăi în sălbăticie. Dar apoi l-am cunoscut pe un tip de-acolo care…

— *Opreşte-te!* spuse Tally.

Brusc, inima începuse să-i bată cu putere, ca atunci când luai un purgativ caloric, iar metabolismul se accelera pentru a arde caloriile. Îşi simţea faţa umedă, iar briza devenise deodată rece. Obrajii-i asudau, dar frumoşii nu transpiră…

Tally clipi, încleştându-şi pumnii până când îşi înfipse unghiile-n palme. Lumea se schimbase cumva. Ace de lumină ţâşneau brutal printre frunzele de deasupra, în timp ce ea încerca să inspire adânc, lent. Îşi aminti că i se întâmplase acelaşi lucru cu o noapte în urmă, când îl văzuse pe Croy.

— Tally? spuse Zâne.

Ea clătină din cap. Voia ca el să nu mai spună nimic. Nimic despre întâlnirea cu cineva din Ruinele Ruginite. Îşi dădu seama că vorbea repede ca să-l facă să tacă, repetând ce-i spusese Shay.

— Ai auzit de Ţinutul de Fum, nu-i aşa? Unde oamenii trăiesc la fel ca în perioada anterioară Ruinelor şi sunt urâţi toată viaţa. Aşa că aţi decis să mergeţi acolo cu toţii. Dar când a venit vremea să fugiţi, majoritatea aţi intrat în panică. Shay mi-a povestit despre noaptea aia: îşi pregătise totul, dar până la urmă i s-a făcut prea frică să mai plece.

Zâne încuviinţă, privindu-şi cafeaua.

— Aşa că ai renunţat şi tu, nu? spuse Tally.

Trebuia să fugi atunci?

— Da, răspunse el cu fermitate. N-am mai plecat, deşi toată acţiunea fusese ideea mea. Şi am devenit frumos, conform programului.

Tally îşi întoarse privirea, incapabilă să alunge amintirile din acea vară. Prietenii lui Shay fugiseră cu toţii în Ţinutul de Fum sau deveniseră frumoşi, lăsând-o singură în Oraşul Urâţilor. Atunci se întâlniseră ele două, Shay şi Tally, şi ajunseseră să fie cele mai bune prietene. Şi când cea de-a doua încercare de a fugi a lui Shay reuşise, Tally fusese atrasă în toată acea nebunie.

Expiră lung, spunându-şi că trebuia să se calmeze. Poate că vara trecută fusese un coşmar, dar era şi motivul pentru care acum devenise Infra, şi nu doar o nouă frumuseţe plictisitoare, care încerca să intre într-o gaşcă penibilă, deloc senzaţională. Poate că meritase totul, fiindcă ajunsese în acest punct, frumoasă şi populară.

Îl privi pe Zâne. Ochii lui frumoşi erau îndreptaţi spre zaţul de cafea. Tally simţi că se relaxează. Zâmbi. El părea atât de tragic, stând acolo, cu sprâncenele întunecate arcuite a disperare, încă regretând că renunţase să fugă în Ţinutul de Fum. Tally îl prinse de mână.

— Hei, nu e mare lucru. N-a fost chiar aşa de grozav acolo. Majoritatea timpului ne-a ars soarele şi ne-au înţepat insectele.

El o privi în ochi.

— Măcar tu ţi-ai asumat riscul, Tally. Ai fost

suficient de curajoasă ca să afli pe propria-ţi piele cum este.

— N-am avut de ales, sincer. Trebuia s-o găsesc pe Shay.

Se înfioră, retrăgându-şi mâna.

— Pur şi simplu, am avut baftă că am reuşit să mă întorc.

Zâne se apropie şi mai mult şi întinse mâna, atingând cu degetele lui delicate urmele de piele pulverizată peste cicatricea ei. Ochii lui aurii erau larg deschişi.

— Mă bucur că te-ai întors.

Ea zâmbi, punându-şi mâna peste a lui.

— Şi eu.

Zâne îşi strecură degetele în părul ei. O trase cu blândeţe mai aproape. Ea închise ochii şi el o sărută, iar ea îi cuprinse obrajii cu palmele, ca să-i simtă pielea netedă, fără cusur.

Lui Tally îi bătea din nou inima cu putere, mintea gonindu-i în timp ce buzele lor se despărţeau. Realitatea dispărea din jurul ei, dar de data asta lui Tally îi plăcea acest sentiment.

Când ajunsese în Oraşul Noilor Frumuseţi, Peris o avertizase pe Tally cu privire la sex. Apropierea prea mare de alţi frumoşi putea fi copleşitoare la început. Era nevoie de timp ca să te obişnuieşti cu toate chipurile superbe, trupurile perfecte, ochii luminoşi. Cum toată lumea era frumoasă, puteai sfârşi prin a te îndrăgosti de primul frumos pe care-l sărutai.

Dar poate că era timpul. Se afla aici de o lună, iar Zâne era deosebit. Nu doar pentru că-i conducea pe Infra şi arăta altfel decât toţi ceilalţi, ci pentru felul în care încerca să rămână senzaţional, să încalce regulile. Într-un fel, asta-l făcea încă şi mai frumos decât alţii.

Şi, dintre toate evenimentele neaşteptate, din ultimele douăzeci şi patru de ore, acesta era cel mai plăcut. Sărutul lui

Zâne o ameţise, dar nu ca şi cum s-ar fi prăbuşit în beznă. Buzele lui erau calde, moi, perfecte, iar ea se simţea în siguranţă.

După multă vreme, cei doi se desprinseră din îmbrăţişare. Tally îşi ţinea încă ochii închişi. Simţi respiraţia lui unindu-se cu a ei şi mâna caldă şi moale susţinându-i ceafa.

— David, şopti ea. SENZAŢIONAL

Zâne se retrase, mijindu-şi ochii.

— Oh, îmi pare rău, se repezi T ally să spună. Nu ştiu ce… în timp ce ea dădea înapoi, Zâne clătină încet din cap.

— Nu, e-n regulă.

— N-am vrut să spun că… reluă Tally, dar Zâne îi făcu semn să tacă, chipul lui frumos părând deodată gânditor.

Privi în pământ, smulgând între degete fire de iarbă.

— Acum îmi aduc aminte, zise el.

— Ce-ţi aduci aminte?

— Cum îl chema.

— Pe cine?

Zâne vorbi încet, monoton, de parcă s-ar fi străduit să nu trezească pe cineva care dormea prin apropiere.

— Pe cel care trebuia să ne ducă în Ţinutul de Fum. David.

Tally oftă încet, fără să vrea. Îşi mişi ochii de parcă soarele ar fi luminat mai tare. Încă simţi amintirea sărutului lui Zâne pe buze, căldura acolo unde mâinile lui o atinseseră, dar brusc, începu să tremure.

Îi luă mâna lui Zâne.

— N-am vrut să spun asta.

— Ştiu. Dar uneori, lucrurile vin înapoi.

Privi în sus, ochii aurii sclipindu-i.

— Povesteşte-mi despre David.

Tally înghiţi în sec şi-şi întoarse privirea.

David. Îl putea vedea aievea, cu nasul lui mare, haios, şi fruntea înaltă. Pantofii făcuţi manual pe care-i purta şi jacheta din bucăţi de piei de animale, cusute laolaltă. David crescuse în Ţinutul de Fum şi nu pusese niciodată piciorul în oraş. Avea un chip cu-adevărat urât, bronzat inegal, cu o cicatrice care-i brăzda sprânceana… dar amintindu-şi de el, Tally se simţi tulburată în sinea ei.

Dădu din cap, uimită. Cumva, uitase de David.

— L-ai întâlnit la Ruinele Ruginite, nu? o presă Zâne.

— Nu, răspunse ea. Auzisem despre el de la Shay, iar ea încercase o dată să-l cheme. Dar nu s-a arătat. El a fost cel care a dus-o totuşi pe Shay în Ţinutul de Fum.

— El trebuia să mă ducă şi pe mine, spuse Zâne oftând. Dar tu ai mers singură în Ţinutul de Fum, nu?

— Da. Dar când am ajuns acolo, el şi cu mine…

Tally îşi amintea acum. Părea în urmă cu un milion de ani, dar se putea vedea pe sine – ea, cea urâtă – sărutându-l pe David, călătorind cu el prin sălbăticie vreme de săptămâni. Simţi un ciudat imbold al memoriei – cât de puternică fusese trăirea alături de el, şi cât de nesfârşită!

După care, cumva, el dispăruse.

— Unde-i acum? întrebă Zâne. L-au prins specialii când au invadat Ţinutul de Fum?

Tally clătină din cap. Celelalte amintiri cu David erau neclare, dar momentul în care plecaseră era pur şi simplu… şters.

— Nu ştiu.

Tally se simţi slăbită, lumea devenind instabilă pentru a suta oară în acea zi. Întinse mâna spre tava cu micul dejun, dar Zâne o prinse de încheietură.

— Nu, nu mânca.

— Poftim?

— Nu mai mânca nimic, Tally. De fapt, ia două dintr-astea.

Scoase un pachet de purgative calorice din buzunar – patru fuseseră deja folosite.

— Te ajută dacă inima îţi bate prea repede.

Mai scoase două şi le înghiţi cu o gură de cafea.

— Ajută la ce? întrebă ea.

Zâne arătă înspre tâmplă.

— Să te gândeşti. Foamea te face să te concentrezi. Orice excitant funcţionează, de fapt.

Rânji şi-i puse pachetul în palmă.

— De exemplu, să săruţi pe cineva nou. Asta funcţionează foarte bine.

Tally privi purgativele calorice, fără să înţeleagă. Folia lucioasă sclipea dureros în soare, iar marginile pachetului păreau tăioase ca lama de ras.

— Dar de-abia dacă am mâncat ceva. În niciun caz cât să mă-ngraş.

— Nu e vorba că te-ngraşi. Trebuie să-ţi vorbesc, Tally. Trebuie să fii atentă la mine încă un minut. Aştept de multă vreme pe cineva ca tine. Am nevoie de tine… senzaţională.

— Purgativele mă fac senzaţională?

— Ajută. Am să-ţi explic mai târziu. Ai încredere în mine, Tally-wa.

Privirea lui rămase aţintită asupra ei, aproape nebunesc de intensă, ca atunci când le explica vreo idee nouă de farsă celor din gaşcă. Era greu să-i rezişti lui Zâne când arăta aşa, chiar dacă tot ce spunea nu avea niciun sens.

— E-n regulă, cred.

Cu degete neîndemânatice, Tally scoase două purgative şi le duse la gură, dar ezită. Nu trebuia să le iei dacă nu mâneai înainte. Era periculos. Pe vremea Ruinelor Ruginite – înainte de operaţie, când toată lumea fusese urâtă – bântuise o boală din cauza căreia nimeni nu mânca, deliberat. Tuturor le era atât de frică să nu se îngraşe, încât deveneau mult prea slabi, flămânzind uneori până mureau, într-o lume plină de mâncare. Era unul dintre lucrurile cele mai înfricoşătoare pe care operaţia le eliminase.

Dar două purgative nu aveau s-o omoare. Când Zâne îi întinse cafeaua lui, Tally le înghiţi, apoi se strâmbă din cauza gustului amar.

— E tare cafeaua, nu? întrebă el, zâmbind.

După un moment, inima începu să-i bată cu putere, metabolismul ei accelerându-se. Vederea îi rămase ascuţită. Ca şi în noaptea anterioară, se simţea de parcă o peliculă de film care se afla între ea şi lume fusese eliminată. Miji ochii în lumina puternică a soarelui.

— În regulă, spuse Zâne. Care este ultimul lucru pe care ţi-l aminteşti despre David?

Tally încercă să-şi potolească tremurul mâinilor, căutând febril prin minte, luptând împotriva ceţii care-i învăluia amintirile urâte.

— Eram cu toţii afară, la Ruine, spuse ea. Îţi mai aduci aminte povestea lui Shay despre felul în care am răpit-o?

Zâne încuviinţă, deşi Shay avea mai multe feluri de a spune acea poveste. În unele versiuni, Shay fusese răpită de Tally şi de cei din Ţinutul de Fum chiar din sediul Circumstanţelor speciale. În altele, părăsise oraşul ca s-o salveze pe Tally din mâinile locuitorilor Ţinutului de Fum, iar cele două evadaseră şi se întorseseră împreună în oraş. Desigur, nu doar poveştile lui Shay se schimbau uneori. Infra exagerau întotdeauna când vorbeau despre vremurile trecute, pentru că ideea era ca totul să fie senzaţional. Dar Tally avea impresia că Zâne dorea să ştie adevărul.

— Specialii distruseseră Ţinutul de Fum, continuă ea. Dar mai eram câţiva ascunşi printre ruine.

— Noul Fum. Aşa vă spuneaţi.

— Aşa e. Dar de unde ştii asta? Nu deveniseşi deja frumos?

Zâne rânji.

— Crezi că eşti singura frumuseţe nouă pe care o pun să-mi povestească, Tally-wa?

— Oh!

Amintindu-şi de sărutul de-adineauri, Tally se întrebă cum le impulsionase Zâne pe celelalte să-i povestească despre vremurile de urâţenie.

— Dar de ce te-ai întors în oraş? întrebă el. Nu-mi spune că Shay chiar te-a salvat.

Tally clătină din cap.

— Nu cred.

— Specialii te-au prins? L-au prins şi pe

David?

— Nu.

Cuvântul ajunse pe buzele ei fără ezitare. Oricât de neclare ar fi fost amintirile ei, David era încă acolo, undeva, ştia sigur. Cu ochii minţii îl putea vedea clar acum, ascunzându-se printre ruine.

— Spune-mi, Tally, te-ai întors aici şi te-ai predat?

Zâne încă o ţinea de mână şi i-o strânse cu putere în aşteptarea răspunsului. Îşi apropiase din nou faţa de-a ei. Ochii lui aurii erau luminoşi în petele de umbră. Îi sorbea fiecare cuvânt. Dar, cumva, amintirile nu reveneau. Gândul la acele vremuri era ca şi cum s-ar fi dat cu capul de perete.

Îşi muşcă buza.

— Cum se face că nu-mi aduc aminte? Ce este în neregulă cu mine, Zâne?

— E o întrebare bună. Dar, orice-ar fi, este ceva în neregulă cu noi toţi.

— Cu cine? Cu Infra?

El clătină din cap, privind turnurile de petrecere care dominau peisajul.

— Nu doar cu noi. Cu toată lumea. Cel puţin, cu toată lumea de-aici, din Oraşul Noilor Frumuseţi. Majoritatea oamenilor nici nu discută despre vremea când erau urâţi. Spun că nu vor să vorbească despre chestii plicticoase, specifice puştilor.

Tally încuviinţă. Îşi dăduse seama mai devreme cum stătea treaba cu Oraşul Noilor Frumuseţi – în afara cercului Infra, nu era deloc la modă să vorbeşti despre perioada de urâţenie.

— Dar când îi forţezi, continuă Zâne, se dovedeşte că majoritatea dintre ei *nu-şi pot* aminti.

Tally se încruntă.

— Dar noi, Infra, vorbim tot timpul despre vremurile trecute.

— Am fost cu toţii buclucaşi, spuse Zâne. Aşa că avem chestii incitante înmagazinate în minte. Dar trebuie să tot spui poveştile astea, să-i asculţi pe ceilalţi şi să încalci regulile. Trebuie să rămâi senzaţional, altminteri, treptat, ai să uiţi tot din acea perioadă. Pentru totdeauna.

Întorcându-i privirea intensă, Tally îşi dădu seama brusc de ceva.

— De-asta există Infra, nu-i aşa?

El încuviinţă.

— Exact, Tally, ca să împiedicăm uitarea şi ca să mă ajute să-mi dau seama ce e în neregulă cu noi.

— Cum ai… Ce te face atât de diferit?

— Încă o întrebare bună. Poate că aşa m-am născut sau poate pentru că mi-am făcut o promisiune mie însumi, după ce am fost laş în noaptea aceea, primăvara trecută: într-o zi, voi părăsi oraşul, frumos sau nu. Vocea lui Zâne se stinse când rosti ultimele cuvinte. Expiră printre

dinţii încleştaţi. Doar că s-a dovedit a fi mult mai greu decât îmi imaginasem, continuă el. Lucrurile deveneau mult prea plictisitoare după o vreme şi începeam să uit. Dar apoi ai apărut tu, adăugă, chipul luminându-i-se, cu poveştile tale bizare, care nu aveau niciun sens. Acum, lucrurile sunt cu siguranţă senzaţionale.

— Presupun că sunt.

Tally îşi privi mâna în palma lui.

— Încă o întrebare, Zane-la?

— Sigur, răspunse el zâmbind. Îmi plac întrebările tale.

Tally îşi întoarse privirea, uşor stânjenită.

— Când m-ai sărutat adineauri, a fost ca să te ajute să rămâi senzaţional şi ca să mă ajute să-mi amintesc? Sau a fost…

Se opri, uitându-se agitată în ochii lui.

Zâne zâmbi.

— Tu ce crezi?

Dar nu-i dădu şansa să răspundă. O prinse de umeri şi o trase din nou aproape, sărutând-o încă o dată, mai profund de data asta. Căldura buzelor lui se îmbina cu forţa mâinilor care o cuprindeau, cu gustul de cafea şi mirosul părului.

După care, Tally se dădu înapoi, respirând din greu, pentru că sărutul o lăsase complet fără suflare. Dar o făcuse să se simtă senzaţional, mai mult decât pilulele purgative sau chiar decât sărituriile din turn, cu o noapte înainte. Şi-şi mai aminti un lucru, care-ar fi trebuit să fie cât se

poate de limpede şi demn de rememorat până atunci, dar, într-un fel sau altul, nu se-ntâmplase asta.

Şi avea să-l facă pe Zâne pe deplin fericit.

— Noaptea trecută, spuse Tally, Croy mi-a spus că avea ceva pentru mine, dar nu a spus şi ce anume. Urma să lase obiectul aici, în Oraşul Noilor Frumuseţi, ascuns, pentru ca paznicii să nu-l găsească.

— Ceva din Noul Fum? făcu ochii mari. Unde?

— Valentino, 317.VALENTINO, 317

— Stai puţin, spuse Zâne.

Îi scoase inelul-interfaţă şi apoi pe-al său şi o conduse mai adânc în grădina plăcerii.

— E mai bine să scăpăm de astea, spuse el. Nu vreau să ne urmărească.

— Oh, corect.

Tally îşi aminti de zilele de urâţenie: cât de uşor era să-i păcăleşti pe supraveghetorii dormitoarelor!

— Azi-noapte, paznicii au spus că vor sta cu ochii pe mine. Zâne chicoti.

— Pe mine stau cu ochii *tot timpul.* Prinse inelele de două ramuri înalte, care se legănară sub greutatea metalului.

— Vântul le va mişca din când în când, explică el. În felul ăsta, n-au de unde să ştie că ni le-am scos.

— Dar nu va părea ciudat? Să stăm atâta timp într-un loc?

— Dar *este* o grădină a plăcerii, explică Zâne râzând. Eu mi-am petrecut mult timp aici.

Un sentiment neplăcut o năpădi pe Tally, dar nu lăsă să se vadă asta.

— Cum o să le găsim din nou?

— Cunosc bine locuăsta. Nu-ţi mai face atâtea griji!

— Oh! Scuze…

El se întoarse spre ea şi râse. N-ai de ce să-ţi ceri scuze. A fost cel mai bun mic dejun pe care l-am avut de foarte multă vreme.

Lăsară inelele şi porniră în jos, spre râu şi Vila Valentino, Tally întrebându-se cum vor găsi camera 317. În majoritatea vilelor, fiecare cameră avea un nume – numele camerei lui Tally din Vila Komachi era Etcaetera, a lui Shay era Cer Albastru –, dar Valentino era atât de veche, încât camerele aveau numere. Rezidenţii din Valentino făceau tot timpul caz de asemenea chestii, ataşându-se de vechile tradiţii ale locuinţei lor în ruină.

— E un loc bun pentru ascunzători, spuse Zâne când se apropiară de clădirea masivă. E mai uşor să ascunzi lucrurile acolo unde pereţii nu vorbesc.

— Probabil că de-asta au atacat petrecerea Valentino şi nu una din altă vilă, spuse Tally.

— Numai că a trebuit să vin eu şi să stric totul, spuse Zâne.

Tally îl privi nedumerită.

— Tu?

— Am pornit de jos, din vila de piatră, dar când nu v-am mai găsit nicăieri, am zis că ar trebui să mergem în noul turn de petrecere, pentru ca zidurile inteligente să vă poată găsi.

— Şi eu am avut ideea asta, spuse Tally.

Zâne scutură din cap.

— Da, ei bine, dacă am fi rămas cu toţii la Valentino, specialii nu l-ar fi găsit pe Croy atât de repede. Ar fi avut timp să stea de vorbă cu tine.

— Deci ei pot auzi prin pereţi?

— Da.

Zâne rânji.

— De ce crezi că am sugerat un picnic în ziua asta cumplit de friguroasă?

Tally încuviinţă, analizând lucrurile. Interfaţa oraşului îţi aducea mesaje, îţi răspundea la întrebări, îţi amintea de întâlniri, ba chiar aprindea şi stingea luminile din cameră. Dacă voiau Circumstanţele speciale să te urmărească, chiar aflau tot ce făceai şi gândeai. Îşi aminti că discutase cu Croy în turn, având inelul-interfaţă pe deget, zidurile percepând fiecare cuvânt…

— Urmăresc *pe toată lumea*?

— Nu, n-ar avea cum, iar majoritatea oamenilor nici nu merită să fie urmăriţi. Dar unii dintre noi avem parte de tratament special. Adică de Circumstanţe speciale.

Tally înjură. Specialii ɲşi făcuseră apariţia atât de rapid cu o noapte în urmă! Avusese parte

doar de câteva minute cu Croy – părea să fie pândit îndeaproape. Sau poate că văzuseră deja că petrecerea fusese interceptată. Ori poate că nu stătuseră niciodată prea departe de Tally Youngblood…

Privi copacii. Umbrele se mişcau în vânt; ɲşi imagină siluete cenuşii trecând printre ele.

— Nu cred că, aseară, ce s-a petrecut a fost din vina ta, Zɹne. Ci din vina mea.

— Ce vrei să spui?

— Întotdeauna e vina mea.

— Asta e o aiureală, Tally, spuse Zɹne cu blândeţe. Nu e nimic greşit în a fi special.

Vocea lui se pierdu când trecură pe lângă bolta principală a Vilei Valentino. În interiorul zidurilor reci de piatră era tăcere ca într-un mormânt.

— Petrecerea era încă în desfăşurare când am plecat, şopti Zɹne. Probabil că au plecat cu toţii să se culce.

Tally încuviinţă. Nu erau nici măcar roboţi de mentenanţă puşi în funcţiune. Bucăţi de costume stăte-au aruncate pe holuri. Băuturile vărsate umpleau aerul cu un parfum dulce îngreţoşător, iar sub tălpi podeaua era lipicioasă. Strălucirea petrecerii dispăruse, asemenea senzaţionalului transformat în mahmureală.

ɲşi simţea degetul gol fără inelul-interfaţă, iar asta îi aducea aminte cum se strecurase de-a lungul râului când era urâtă şi ce groază-i fhsese

că va fi prinsă. Dar frica o ajuta să rămână senzaţională, iar simţurile ei erau suficient de ascuţite ca să audă ecoul petrecerii pe coridoarele prin care răzbătea curentul şi ca să separe aroma stafidită de şampanie vărsată de izul berii stătute. În afara paşilor lor, vila era tăcută.

— Oricine ar locui la 317, trebuie să doarmă, şopti Tally.

— Atunci o să-i trezim, spuse Zɹne încet, ochii lui sclipind în seminɲntuneric.

Toate camerele de la parter aveau numere pornind de la o sută, aşa că trebuiau să caute o cale să urce. La un moment dat, în vilă fuseseră adăugate lifturi noi, dar, fără inelele-interfaţă, acestea nu se deschideau pentru ei. Nişte scări de piatră îi conduseră pe Tally şi Zɹne până la etajul al treilea, în faţa uşii 301. Numerele creşteau pe măsură ce înaintau pe hol, impare pe o parte şi pare pe cealaltă. Zɹne o strânse de mână când ajunseră la 315.

Dar camera următoare era numerotată 319.

Se dădură înapoi, cercetând cealaltă latură a holului, dar nu erau decât uşi cu numerele 316,318 şi 320. Cercetând în continuare etajul, găsiră alte camere care începeau cu 320 şi altele cu 330, pare şi impare, dar nici urmă de 317.

— Iată un puzzle senzaţional, chicoti Zɹne.

Tally oftă.

— Poate că nu a fost decât o glumă.

— Crezi că vreo persoană din Noul Fum s-ar

infiltra ca să modifice o invitaţie pentru întregul oraş, s-ar strecura de-a lungul râului şi ar distruge o petrecere doar ca să ne irosească nouă timpul?

— Probabil că nu, recunoscu Tally, dar simţea cum ceva din ea începe să se estompeze.

Se trezi întrebându-se dacă nu cumva toată această expediţie – căutarea unui secret pe care îl lăsaseră în urmă – nu fusese cumva cam jalnică. La urma urmelor, să te strecori în vila altcuiva era destul de aiurea.

— Crezi că micul dejun mai este cald? întrebă ea.

— Tally…

Zane nşi întoarse privirea intensă spre ea. Cu mâini tremurânde, îi dădu părul după urechi.

— Rămâi cu mine.

— Sunt aici, răspunse ea.

El o trase mai aproape, până când buzele lui aproape că i le atinseră pe ale ei.

— Vreau să spun, rămâi senzaţională.

Tally îl sărută şi, sub presiunea buzelor lui, lumea deveni din nou clară. nşi alungă foamea din minte şi spuse:

— În regulă. Ce zici de lift?

— Care?

Îl conduse în spaţiul dintre Valentino 315 şi 319. Lungul zid de piatră fusese întrerupt de uşa unui lift.

— Aici era o cameră înainte, spuse ea.

— Dar au eliminat-o când au instalat liftul,

răspunse Zɹne râzând. Ce frumoşi leneşi! Nu pot urca două etaje.

— A÷ci că, probabil, 317 este acum lift.

— Ei bine, asta e complet aiurea, spuse Zɹne. Nu-l putem deschide dacă n-avem inelele-interfaţă.

— Putem s-aşteptăm să cheme cineva liftul şi să ne strecurăm şi noi în el.

Zɹne se uită într-o parte şi-ntr-alta a holului dar era gol – doar pahare de plastic şi decoraţiuni de hârtie rupte.

— Va mai dura ore bune, spuse el, oftând. Nu vom mai fi senzaţionali.

— Da. Deloc senzaţionali.

Ceaţa începea să-i cuprindă din nou vederea lui Tally, iar stomacul îi ghiorţăia de foame, aducându-i în minte imaginea unei brioşe calde cu ciocolată. Scutură din cap pentru a alunga închipuirea, vizualizând în schimb o uniformă a Circumstanţelor speciale. Cu o noapte în urmă, se concentrase la imaginea mătăsii gri, care o condusese spre Croy, pe scara de incendiu. Totul fusese un test pentru a vedea cât de bine îi funcţionează creierul. Poate că ʇsta era alt test. Un puzzle senzaţional, aşa cum spusese Zɹne.

Privea uşa liftului. Trebuia să existe o cale de acces.

Încet, memoria începu să-i revină. Era o amintire din perioada de urâţenie, dar nu foarte veche. Tally ɲşi aduse aminte cum căzuse într-un

spaţiu întunecat. Era una dintre poveştile pe care lui Shay îi plăcea întotdeauna să le audă, despre felul în care Tally şi David se strecuraseră în sediul Circumstanţelor speciale…

— Acoperişul, spuse Tally.

— Poftim?

— Poţi coborn în casa liftului de pe acoperiş. Eu am făcut asta.

— Serios?

În loc să răspundă, Tally îl sărută din nou. Nu mai ştia exact cum, dar ştia că, dacă rămânea senzaţională, avea să-şi aducă aminte.

— Vino cu mine.

Să urce pe acoperiş nu era atât de simplu pe cât se aşteptase – scara pe care urcaseră se opreau la etajul al treilea. Tally se încruntă, frustrarea instalându-se din nou. În Vila Komachi era uşor să ajungi pe acoperiş.

— Ce aiurea! Ce fac oamenii ʇştia în caz de incendiu?

— Piatra nu arde, răspunse Zɹne.

Arătă spre o ferestruică din capătul holului, prin vitraliul căreia se strecura lumina.

— Asta-i ieşirea.

Porni spre ferestruică.

— Cum?! Să te caţeri pe zidul exterior?

Zɹne nşi vârn capul afară şi privi în jos, fluierând lung.

— Nimic nu se compară cu înălţimile pentru a te menţine senzaţional.

Tally se încruntă, nefiind sigură că voia să se simtă *atât* de senzaţional.

Zɹne se săltă pe pervaz şi se aplecă în afară, apucându-se de marginea de sus a ferestrei. Se ridică în picioare încet, cu grijă, până când Tally nu mai putu să-i vadă decât bocancii pe marginea de piatră din afară. Inima începu să-i bubuie din nou – îi simţea bătăile chiar şi-n vârful degetelor. Lumea devenise ascuţită asemenea ţurţurilor de gheaţă.

Vreme îndelungată, picioarele lui rămaseră nemişcate, apoi se apropiară mai mult de margine, până când doar vârfurile degetelor se mai aflau pe piatră, într-un echilibru precar.

— Ce faci acolo?

Drept răspuns, bocancii lui se ridicară uşor în aer. Apoi Tally auzi sunetul înfundat al tălpilor târându-se pe piatră. ɲşi scoase capul pe fereastră şi privi în sus.

Deasupra ei, Zɹne atârna de marginea acoperişului, picioarele legănându-i-se şi săâriind zidul. Apoi, găsi cu bocancul un spaţiu între pietre şi se săltă pe acoperiş, dispărând din raza ei vizuală.

O clipă mai târziu, apăru chipul lui. Zɹiubea larg.

— Haide sus!

Tally ɲşi vârɲ capul prin deschizătură şi inspiră adânc, apucându-se cu mâinile de pervaz. Piatra era colţuroasă şi rece. Vɹntul care şuiera

prin ferestruică făcea să i se zbârlească părul pe braţe.

— Rămâi senzaţională, spuse Tally încetişor.

Se sprijini în braţe până se aşeză pe pervaz, simţind răceala pietrei pe coapse, şi aruncă o privire rapidă spre pământ. Era distanţă mare până la frunzele nmprăştiate pe jos şi rădăcinile care i-ar fi estompat căderea. Vɹntul se înteţi, crengile din apropiere unduindu-se – Tally vedea fiecare ramură. Mirosul de pin devenise strident în nările ei. Nu avea să-i fie greu să rămână senzaţională.

nşi strecură un picior pe margine, apoi pe celălalt.

Să se ridice în picioare era partea cea mai înspăimântătoare. Tally se apucă de pervazul ferestrei cu o mână şi, în timp ce se ridica, bâjbâia ca să dea de ceva de care să se apuce în peretele exterior. Nu îndrăznea să se uite din nou în jos. Piatra rece era plină de găuri şi crăpături, dar niciuna nu părea suficient de mare încât să poată vârn în ea mai multe degete.

Cɹnd nşi întinse de tot picioarele, Tally paralizã pentru un moment. Se clătină uşor în vânt, asemenea unui turn prea înalt, lipsit de sprijin.

— Te face să te simţi senzaţional, nu-i aşa? se auzi vocea lui Zɹne de sus. Apucă-te de streaşână!

Tally nşi desprinse privirea de peretele din faţa ei şi se uită în sus. Nu ajungea până la

marginea acoperişului.

— Hei, nu e drept! Tu eşti mai înalt decât mine.

— Nu e nicio problemă.

Zɹne fi întinse o mână.

— E÷ti sigur că poţi să mă ţii?

— Haide, Tally-wa. Ce rost are să ai toţi muşchii тia noi şi frumoşi dacă nu-i foloseşti la nimic?

— Ca să mor? şopti ea, dar se întinse ca să-l apuce de mână.

Noii ei muşchi erau mai puternici totuşi decât nşi imaginase ea. mându-l strâns de încheietură pe Zɹne Tally nşi făcu uşor vânt de pe pervazul ferestrei. Se prinse cu mâna liberă de marginea acoperişului, iar cu vârful unui picior reuşi să-şi găsească loc într-o crăpătură din zid. Gemând, Tally reuşi să ajungă sus, trecând peste margine şi apoi pe acoperiş. Se întinse pe piatra reconfortant de solidă, chicotind cuprinsă de sentimentul de uşurare.

Zɹne zâmbi.

— E adevărat ce am spus mai devreme.

Ea îl privi întrebătoare.

— A÷teptam pe cineva ca tine.

Frumoşii nu roşesc, cel puţin nu aşa neplăcut ca urâţii. Tally se ridică în picioare pentru a-şi ascunde reacţia. Căţărarea lor senzaţională, sfidând moartea, făcuse ca Zɹne să aibă o privire şi mai intensă. Rămase în picioare ca să studieze

priveliştea.

De pe acoperiş, vedea turnurile Oraşului Noilor Frumuseţi, impunătoare încă, şi şerpuitoarele grădini verzi ale plăcerii, pe dealul din mijloc. De-a lungul râului, Oraşul Urâţilor era deja treaz. Văzu un teren de fotbal plin de urâţi care alergau după o minge alb cu negru, iar vântul aduse până la ea sunetul unui fluier furios. Priveliştea părea teribil de aproape şi de clară. Sistemul ei nervos încă era agitat, de când atârnase în gol ţinându-se de braţul lui Zane.

Acoperişul de piatră era plan, marcat doar de trei ventilatoare care se învârteau, turnul de transmisie şi o cabină de metal, nu mai mare decât debaraua unui urât. Tally arătă spre aceasta din urmă.

— E chiar deasupra liftului.

Traversară acoperişul. Pe vechea uşă de metal a cabinei, acoperită de rugină, identică aceleia care domina ruinele, fuseseră scrijelite cu greu nişte litere şi cifre: Valentino 317.

— Deloc aiurea, Tally, spuse Zane zâmbind.

Trase de uşă, dar un lanţ sclipitor zăngăni revoltat.

— Hmm…

Tally privi dispozitivul care împiedica lanţul să alunece, scormonind în mintea ei încă ameţită.

— Se numeşte… lacăt, cred.

Simţi metalul neted între degete, încercând să-şi aducă aminte cum funcţiona.

— Aveau aşa ceva în ▯inutul de Fum, ca să ţină închise lucruri pe care oamenii le-ar fi furat.

— Grozav! Am ajuns până aici şi tot avem nevoie de inelele-interfaţă.

Tally dădu din cap.

— Locuitorii din ▯inutul de Fum nu folosesc inele-interfaţă, Zɹne. Ca să deschizi un lacăt ai nevoie de…

Scormoni din nou în memorie ca să găsească acel cuvânt. i reuşi.

— Trebuie să fie vreo cheie pe undeva.

— O cheie? Adică o parolă?

— Nu. Cheia e un obiect mic, de metal. O introduci în lacăt şi răsuceşti, iar el se deschide.

— Cum arată?

— E o bucată plată de metal, lungă de un deget, cu zimţi.

Zɹne chicoti imaginându-şi obiectul, dar începu să se uite în jur.

Tally privi fix uşa. Fără îndoială, cabina era mult mai veche decât lanţul care o ţinea închisă. Se întrebă la ce fusese folosită. Apropiindu-se de deschizătura îngustă pe care o făcuse Zɹne Tally ɲşi puse palmele streaşână la ochi ca să vadă mai bine în beznă. Se obişnui încet cu întunericul, până când reuşi să desluşească formele întunecate.

Părea să fie un scripete imens şi un motor brut, mecanic, asemănător celor folosite în ▯inutul de Fum. Cɹntiva, liftul era urcat şi coborât cu

ajutorul unui lanţ. Cabina asta era veche. Trebuie să fi fost abandonată după inventarea elevatoarelor, cu o mulţime de ani în urmă. Elevatoarele moderne funcţionau după acelaşi principiu ca plăcile zburătoare sau jachetele de bungee. (Ceea ce era *mult* mai sigur decât să atârni de un lanţ... Tally se cutremură la acest gând.) Cɹnd fuseseră adăugate elevatoarele, vechiul mecanism trebuie să fi fost abandonat aici, pe acoperiş, pradă ruginii.

Tally trase din nou de lacăt, dar acesta rămânea ferm. Masiv şi brut, lacătul părea total nepotrivit aici, în oraş. Cɹnd paznicii voiau să securizeze ceva, puneau un senzor care te avertiza să nu te apropii. Doar locuitorii din Noul Fum ar fi folosit un lacăt de metal.

Croy îi spusese să vină aici, aşa că trebuia să existe o cheie pe undeva.

— Un alt test stupid, murmură ea.

— Un ce? întrebă Zɹne.

Tot căutând cheia, se urcase în vârful cabinei.

— Precum costumul de special al lui Croy, explică ea. i faptul că ne-a pus să găsim Valentino, 317. Cheia trebuie să fie bine ascunsă, pentru că totul este un test. Scopul lor este să facă *greu* de găsit lucrul тsta pe care Croy l-a lăsat pentru mine. Nu vor să dăm de el decât dacă suntem senzaţionali.

— Sau poate, spuse Zɹne aplecându-se peste marginea cabinei, vor ca această căutare să *ne*

facă senzaţionali, ca să gândim clar atunci când găsim obiectul.

— Mă rog, spuse Tally şi oftă.

Simţi plictisul adunându-se în ea şi sentimentul că testul ᴛsta nu se va sfârşi niciodată, că fiecare soluţie nu va duce decât la un alt nivel şi mai dificil, ca într-un joc stupid. Poate cea mai inteligentă mişcare ar fi fost să lase baltă totul şi pur şi simplu să ia micul dejun. Pʌsă la urmă, de ce încerca să-şi dovedească ea calităţile faţă de cei din Noul Fum? Ei nu contau. Ea era frumoasă, iar ei erau urâţi.

Dar creierul lui Zʌne încă zbârnâia.

— Deci ar ascunde cheia undeva unde ar fi extra-complicat de ajuns. Dar oare ce-ar fi mai complicat decât să urci până aici?

Tally cercetă acoperişul cu privirea, până când dădu de turnul de transmisie. În vârful lui, la douăzeci de etaje deasupra lor, steagul Valentino flutura în vânt. Văzându-l, lumea deveni din nou clară, iar Tally zâmbi.

— Să te urci până acolo.

TURNUL ÎNALT

Turnul de transmisie era cel mai nou element al Vilei Valentino, creat din oţel, vopsit cu polimeri albi ca să nu rugineascâ. Făcea parte din sistemul care urmărea inelele-interfaţă ale oamenilor, chipurile ca să ajute la găsirea celor care se rătăceau sau erau răniţi în afara unei clădiri inteligente.

Proptele albe se ridicau impunătoare deasupra lui Tally şi Zâne, încrucişându-se precum un joc de sfori şi strălucind în soare ca porţelanul. Turnul nu părea greu de urcat, cu excepţia faptului că era de cinci ori mai înalt decât Vila Valentino, chiar mai înalt decât un turn de petrecere. În timp ce Tally îl privea cât era de înalt, un zgomot înfundat se auzea dinspre stomacul ei. Era sigură că nu-i era foame.

— Măcar nu-i niciun dragon care să-l păzească, spuse ea.

Zâne îşi coborî privirea dinspre turn.

— Ha?

Tally clătină din cap.

— Un vis de-al meu.

— Chiar crezi că se află cheia acolo?

— Mă tem că da.

— Cei din Noul Fum au urcat atâta?

Vechi amintiri îi reveniră în minte.

— Nu. Ar fi putut zbura cu placa. Plăcile pot ajunge foarte sus dacă rămân suficient de aproape de o bucată mare de metal.

— Ştii, am putea cere o placă… spuse Zâne încet.

Ea îl privi surprinsă.

— Desigur, doar că asta n-ar fi tocmai senzaţional, nu? continuă el în şoaptă.

— N-ar fi. Şi orice zboară are un coordonator. Ştii cum să-l păcăleşti pe coordonatorul de securitate al unei plăci de zbor?

— Ştiam, dar nu-mi mai amintesc.

— Nici eu. În regulă, atunci. Urcăm.

— Bine, spuse el. Dar mai întâi…

O luă pe Tally de mână, o trase spre el şi se sărutară din nou.

Ea clipi o dată, apoi zâmbi larg:

— Doar ca să rămânem senzaţionali.

Prima jumătate de turn a fost uşor de urcat.

Tally şi Zâne rămaseră împreună, urcând pe părţi opuse, găsind mânere în ţesătura de proptele şi cabluri. Vântul bătea din când în când, smucind-o în joacă pe Tally într-un fel care-i dădea emoţii, dar nu avea nevoie decât să se uite o dată în jos ca să se concentreze.

La jumătatea urcuşului, putea deja să vadă întreaga Vilă Valentino, grădinile plăcerii întinzându-se în toate direcţiile, şi chiar şi helioporturile de pe spitalul central, unde se făceau operaţiile. Râul sclipea, soarele urcând tot mai sus pe cer, pe măsură ce se apropia prânzul, şi, dincolo de apă, în Oraşul Urâţilor, Tally îşi văzu vechiul dormitor iţindu-se printre copaci. Pe terenul de fotbal, câţiva urâţi îi priveau şi arătau înspre ei, probabil întrebându-se cine urca pe turn.

Tally se întrebă cât avea să dureze până când cineva din partea asta de râu avea să-i remarce şi să cheme paznicii.

Cu noii săi muşchi, urcuşul nu era o provocare fizică. Dar, pe măsură ce se apropiau

amândoi de vârf, turnul devenea tot mai îngust, iar mânerele, tot mai nesigure. Stratul de vopsea polimerică era alunecos, chiar umed în zonele pe care soarele dimineţii nu le uscase de rouă. Antenele parabolice şi ghemele de cabluri aglomerau parâmele, iar îndoiala începea să se strecoare în mintea lui Tally. Oare cheia chiar se afla sus? De ce-ar fi pus-o acolo cei din Noul Fum: să-şi rişte viaţa doar ca să treacă un test? Pe măsură ce urcuşul devenea tot mai dificil, iar posibilitatea căderii tot mai înfricoşătoare, Tally se trezi întrebându-se cum ajunsese pe spira asta înaltă şi bătută de vânt.

Cu o noapte în urmă, singurul ei scop era să devină Infra, frumoasă şi populară, înconjurată de o gaşcă de prieteni noi. Şi reuşise să obţină tot ce-şi dorise, ba, în plus, Zâne o sărutase, un eveniment senzaţional pe care nici măcar nu şi-l imaginase până-n dimineaţa asta.

Desigur, când obţii tot ce-ţi doreşti, nu este niciodată aşa cum ţi-ai imaginat că va fi. Să fii Infra nu avea legătură cu vreo stare de mulţumire, iar timpul petrecut cu Zâne se pare că presupunea să-ţi rişti viaţa şi să nu iei micul dejun. Tally tocmai fusese votată în gaşcă şi iat-o nevoită să-şi dovedească din nou talentul.

Şi pentru ce? Chiar îşi dorea să descuie cabina ruginită de dedesubt? Indiferent ce-avea să găsească acolo, n-avea decât s-o ameţească şi mai mult şi, cu siguranţă, o să-i aducă aminte de

David, de Ţinutul de Fum şi de tot ce lăsase în urmă. Se simţea de parcă, de fiecare dată când făcea un pas înainte în noua ei viaţă, ceva o trăgea înapoi înspre zilele de urâţenie.

Cu mintea încâlcită de aceste întrebări, Tally puse piciorul greşit.

Talpa îi alunecă pe un cablu gros îmbrăcat în plastic lucios, picioarele i se desprinseră de turn, iar braţele, cu care se prinsese de o parâmă încă udă de rouă, îi fură smucite. Tally pomi în jos, senzaţia de cădere liberă trecându-i prin tot trapul, cunoscută din vremurile când o ştergea pe placa magnetoglisoare ori se arunca de pe vreo clădire.

Instinctul îi spuse să se relaxeze, până când îşi dădu seama de uriaşa diferenţă dintre această cădere şi toate celelalte: Tally nu purta nici brăţările de protecţie, şi nici jacheta de bungee. De data asta, cădea *e*; nimic n-avea s-o prindă.

Reflexele ei de nouă frumoasă intrară în funcţiune şi începu să dea din mâini ca să se-apuce de un cablu. Palmele-i alunecară pe plasticul izolant, fricţiunea arzându-i pielea, ca şi cum cablul ar fi fost cuprins de flăcări. Picioarele se balansară spre turn – genunchii îndoiţi, trupul răsucindu-se –, iar Tally amortiză impactul cu metalul folosindu-şi şoldul, o lovitură care o zdruncină cu totul, dar nu slăbi prinsoarea degetelor încinse.

Picioarele lui Tally se luptară să-şi găsească

echilibrul, tălpile ei dând de o proptea lată care, din fericire, preluă aproape toată greutatea corpului, până atunci fusese susţinută de mâini. Înconjură cablul cu braţele, cu toţi muşchii tensionaţi la maximum, de-abia auzind strigătele lui Zâne de deasupra ei. Privi spre râu, uluită de ce vedea.

Totul strălucea, ca şi cum prin Oraşul Urâţilor ar fi fost răspândite diamante. Îşi simţea mintea limpede, asemenea aerului de după o ploaie de dimineaţă, şi înţelese în sfârşit de ce urcase aici. Nu ca să-l impresioneze pe Zâne ori pe cei din Noul Fum, nu ca să treacă vreun test, ci pentru că o parte din ea voia asta: o viziune limpede pe care n-o mai avusese de la operaţie. Era ceva care depăşea senzaţionalul.

— Eşti în regulă? se auzi un strigăt de departe.

Ridică privirea spre Zâne. Văzând cât de mult căzuse în gol, Tally înghiţi în sec, dar reuşi să schiţeze un zâmbet.

— Sunt senzaţională. Total. Stai că vin!

Urcă mai repede acum, ignorându-şi şoldul rănit. Palmele arse protestau de fiecare dată când se prindeau de ceva, dar în decurs de un minut ajunse din nou în dreptul lui Zâne. Ochii lui aurii erau mai largi ca oricând, ca şi cum căderea lui Tally l-ar fi speriat mai mult decât pe ea însăşi.

Tally zâmbi din nou, dându-şi seama că probabil aşa şi stăteau lucrurile.

— Haide!

Îl lăsă în urmă, urcând înaintea lui ultimii câţiva metri.

Ajungând în vârf, Tally găsi un magnet negru prins de baza steagului, o cheie nouă şi strălucitoare fiind agăţată de acesta. Desprinse cheia cu grijă şi o strecură în buzunar în timp ce steagul Valentino flutura deasupra capului ei, cu acelaşi foşnet pe care-l scoteau hainele când ieşeau din zid, în camera ei.

— Am găsit-o! strigă ea şi începu să coboare, trecând pe lângă Zâne înainte ca el să fi apucat să facă vreo mişcare.

Şocul era încă întipărit pe chipul lui.

De-abia când ajunse din nou pe acoperiş, Tally îşi dădu seama cât de tare o dureau muşchii. Inima încă îi bubuia, dar lumea rămăsese limpede. Scoase cheia din buzunar, trecând cu un deget tremurător peste zimţii ei. Simţurile ei înregistrau fiecare detaliu de pe marginea neregulată a bucăţii de metal.

— Grăbeşte-te! îi strigă ea lui Zâne, care se afla de-abia la jumătatea drumului.

El începu să coboare mai repede, dar Tally pufni şi, întorcându-i spatele, porni spre cabină.

Când răsuci cheia în lacăt, acesta se deschise, uşa ruginită gemând de veche ce era atunci când marginea ei de jos trecu peste piatră. Tally păşi înăuntru, orbită de întuneric pentru o clipă, văzând pete roşii care pulsau în ritmul inimii

ei pline de încântare. Dacă locuitorii din Noul Fum pregătiseră toate astea ca s-o facă să se simtă senzaţională, atunci primiseră ceea ce-şi doreau.

Încăperea mică mirosea a vechi. Aerul dinăuntru era cald şi stătut. Pe măsură ce ochii lui Tally se obişnuiră cu bezna, ea reuşi să vadă însemne grafitti care acopereau fiecare centimetru de zid, straturi peste straturi de sloganuri, anunţuri mâzgălite şi nume de cupluri care-şi proclamau iubirea. Unele date includeau ani care nu aveau niciun sens, până când Tally îşi dădu seama că erau scrise în stilul celor din Ruine, luând în calcul toate secolele de dinainte de colaps. Maşinăria liftului, în ruină, era decorată cu alte însemne grafitti, iar pe podea erau răspândite vechi produse de contrabandă: cutii vechi de spray-uri cu vopsea, tuburi turtite şi golite de celebrul nanolipici, artificii mirosind a focuri de tabără din vechime. Tally văzu un dreptunghi de hârtie îngălbenită, rupt şi ars la un capăt, asemenea imaginii unei ţigarete dintr-o carte de istorie despre cei din Ruine. Ridică hârtia şi o mirosi, scăpând-o când stomacul i se întoarse pe dos din pricina duhorii.

O ţigaretă? Locul ăsta era mai vechi decât elevatoarele, îşi reaminti ea, poate mai vechi decât oraşul însuşi, un petic de istorie, ciudat şi uitat. Se întrebă câte generaţii de urâţi şi câte noi frumuseţi buclucaşe, asemenea celor din gaşca Infra, îl transformaseră în locuinţa lor.

Punga pe care Croy i-o arătase se afla pe unul dintre vechile echipamente ale mecanismului liftului, aşteptând-o.

Tally o luă. Pielea veche îi dădea o senzaţie ciudată, trimiţând-o cu gândul la texturile uzate din Ţinutul de Fum. O deschise şi scoase o foaie de hârtie. Un sunet slab se auzi dinspre podeaua de piatră şi Tally îşi dădu seama că din pungă-i căzuse un mic obiect… două obiecte, de fapt. Tally se lăsă pe vine şi îşi miji ochii, pipăind piatra rece cu palmele încă usturânde, până când găsi două pilule mici, albe.

Le privi, simţind că o amintire ţâşneşte la suprafaţă.

Camera se întunecă, iar ea îşi ridică privirea. Zâne se afla în dreptul uşii, gâfâind. Ochii îi sclipeau în întuneric.

— Ce să zic?! Mulţam că m-ai aşteptat, Tally.

Ea nu spuse nimic. Zâne făcu un pas înăuntru şi se aşează în genunchi, lângă ea.

— Eşti în regulă?

Îi puse o mână pe umăr.

— Nu te-ai lovit la cap când ai căzut, nu?

— Nu, dimpotrivă, mintea mi s-a limpezit. Uite ce-am găsit.

Îi întinse lui Zâne foaia de hârtie. Acesta o netezi şi o ridică în lumina care se strecura prin deschizătura uşii. Hârtia era acoperită cu o mâzgăleală aproape indescifrabilă.

Tally privi din nou în jos, la pilulele din mâna

ei. Mici şi albe, semănau cu nişte purgative calorice. Dar Tally era convinsă că făceau mai mult decât să ardă calorii. Îşi aminti ceva…

Zâne lăsă încet foaia în jos, cu ochii mari.

— Este o scrisoare şi-ţi este adresată.

— O scrisoare? De la cine?

— De la tine, Tally. Vocea lui avea un uşor ecou din pricina pereţilor de metal ai cabinei: e de la tine. SCRISOARE CĂTRE SINE ÎNSĂ ŞI

Dragă Tally.

Tu eşti eu.

Sau, cu alte cuvinte, eu sunt tu – Tally Youngblood. Aceeaşi persoană. Dar dacă o să citeşti această scrisoare, atunci suntem şi două persoane diferite. Cel puţin asta credem noi, cei din Noul Fum, că s-a întâmplat până acum. Te-ai schimbat. Este motivul pentru care-ţi scriu epistola de faţă.

Mă întreb dacă-ţi aminteşti când ai pus pe hârtie aceste cuvinte. (De fapt, îi dictez lui Shay. A învăţat să scrie la şcoală.) Ţi se pare că seamănă cu o pagină de jurnal de pe vremea când erai mică sau cu o pagină din jurnalul unei alte persoane?

Dacă nu-ţi aminteşti *câtuşi de puţin* de această scrisoare, atunci avem mari probleme amândouă. Mai ales eu. Pentru că eu să nu mă ţin minte pe mine înseamnă că, cea care a scris această epistolă, am fost cumva ştearsă. Au! Şi poate asta înseamnă că, într-un fel, sunt moartă. Aşa că, te rog, *încearcă* măcar să-ţi aminteşti.

Tally făcu o pauză şi urmări cuvintele cu degetul, încercând să-şi amintească momentul în care le dictase. Lui Shay îi plăcea să demonstreze cum se puteau crea litere cu un stylus, una dintre şmecheriile pe care le învăţase în pregătirea ei pentru călătoria în Ţinutul de Fum. Lăsase un bileţel pentru Tally în care-i spunea cum s-o găsească acolo. Dar oare ăsta chiar era scrisul lui Shay?

Mai important, oare cuvintele erau adevărate? Tally chiar nu-şi putea aminti. Inspiră adânc şi continuă să citească…

Dar, în orice caz, iată ce încerc să-ţi spun: ţi-au umblat la creier – creierul *nostru* – şi de aceea scrisoarea asta ţi se pare cam ciudată.

Noi (adică, cei din Noul Fum, nu tu şi cu mine) nu ştim exact cum funcţionează, dar suntem siguri că i se întâmplă *ceva* oricui face operaţia. Atunci când te înfrumuseţează, adaugă şi nişte leziuni (un fel de mici cicatrici) pe creier. Te transformă, şi nu în sens pozitiv. Priveşte-te în oglindă, Tally. Dacă eşti frumoasă, atunci ai leziunile.

Tally auzi o inspiraţie adâncă lângă ea. Se întoarse şi dădu de Zâne care citea peste umărul ei.

— S-ar putea să ai dreptate în legătură cu noi, frumoşii, spuse ea.

El încuviinţă fără grabă:

— Da. Grozav! Arătă spre următorul paragraf.

Dar ce zici de asta?

Tally îşi coborî din nou ochii pe pagină.

Vestea bună este că există un tratament. De-asta a venit David la tine, ca să-ţi dea pastilele pentru tratamentul creierului. (Chiar sper că ţi-l aminteşti pe David.) Este un băiat de treabă, chiar dacă a trebuit să te răpească pentru a te aduce aici. Ai încredere în el! S-ar putea să ţi se pară înspăimântător acest loc, departe de oraş, oriunde te-ar ascunde cei din Noul Fum, dar oamenii care ţi-au produs leziunile o să te caute, aşa că trebuie să stai la loc sigur până când te vindeci.

Tally se opri din citit.

— M-au răpit?

— Se pare că a existat o schimbare în plan de când ai scris asta, spuse Zâne.

Tally se simţi ciudat pentru o clipă, imaginea lui David devenind mai puternică în mintea ei.

— *Dacă* am scris asta. Şi *dacă* este adevărat. În orice caz, Croy a venit să mă vadă, nu… David.

În timp ce-i rostea numele, amintirile o invadară: mâinile lui David, bătătorite de anii de muncă, jacheta lui din piei de animale cusute laolaltă, cicatricea albă care-i trecea peste sprânceană. Începu s-o cuprindă panica.

— Ce s-o fi-ntâmplat cu David, Zâne? De ce n-a venit el?

Zâne clătină din cap.

— Nu ştiu. Tu şi cu el eraţi…?

Tally privi din nou scrisoarea. Deveni

înceţoşată sub ochii ei şi o lacrimă căzu pe hârtie. Cerneala se uni cu lacrima, înnegrind-o.

— Sunt sigură că eram.

Vocea-i era răguşită, iar amintirile i se amestecau în minte.

— Dar ceva s-a-ntâmplat.

— Ce anume?

— Nu ştiu.

Tally se întrebă de ce nu-şi putea aminti. Era cu adevărat din cauza *leziunilor* – cicatricile de pe creier – despre care era avertizată în scrisoare? Sau pur şi simplu nu voia să-şi amintească?

— Tally, ce ai în mână? întrebă Zâne.

Ea deschise palma înroşită şi scoase la iveală pastilele micuţe.

— Tratamentul. Lasă-mă să termin de citit!

Inspiră adânc, să se calmeze.

Încă un lucru – Maddy (mama lui David, care a creat tratamentul) spune că trebuie să adaug asta, un fel de „consimţământ informativ”:

Eu, Tally Youngblood, prin această scrisoare le acord lui Maddy şi David dreptul de a-mi da pastilele care le vindecă frumoşilor creierul. Sunt conştientă că acesta este un test al unui medicament a cărui eficienţă nu a fost dovedită şi deci ar putea avea efecte dezastruoase. Asupra creierului.

Ăăă, îmi pare rău pentru ultima parte. Este un risc pe care trebuie să ni-l asumăm. Iată de ce am acceptat să devin frumoasă: ca să putem testa

pilulele şi să-i salvăm pe Shay şi Peris şi pe toţi ceilalţi din lume al căror creier a fost afectat.

Aşa că trebuie să le iei. Pentru mine. Scuze anticipate dacă n-o faci de bunăvoie, iar David şi Maddy te vor forţa. O să-ţi fie mai bine, îţi promit.

Baftă!

Cu dragoste.

Tally

Tally lăsă foaia să-i cadă în poală. Cumva, cuvintele scrise pe hârtie alungaseră limpezimea din jur, făcând lumea să se învârtească din nou în jurul ei. Inima-i bătea încă tare, dar nu plăcut, cum se simţise când căzuse din turn. Era mai degrabă panică, de parc-ar fi fost încuiată în cabina de metal.

Zâne fluieră uşor.

— Deci de-asta te-ai întors.

— Crezi, nu-i aşa?

Ochii lui sclipiră în întuneric.

— Bineînţeles. Acum totul are sens. De ce nu ţi-l aminteşti pe David ori venirea înapoi în oraş? De ce Shay are în minte atâtea poveşti amestecate despre zilele alea? Şi de ce locuitorii din Noul Fum sunt atât de interesaţi de tine?

— Pentru că am leziuni la cap?

Zâne clătină din cap.

— *Cu toţii* avem leziuni la cap, Tally. Exact cum mi-am imaginat. Dar tu te-ai predat intenţionat, ştiind că există un tratament.

Arătă spre pilulele din palma ei.

— *Astea* sunt motivul pentru care eşti aici.

Ea privi pilulele, care, în obscuritatea cabinei, păreau mici şi nesemnificative.

— Dar în scrisoare se spune că e posibil să nici nu funcţioneze. Aş putea să sfârşesc rău…

El o prinse uşor de încheietura mâinii.

— Dacă nu vrei să le iei tu, Tally, am să le iau eu.

Ea închise palma.

— Nu te pot lăsa să faci asta.

— Dar asta am aşteptat! O cale să scap de frumuseţe, să fiu senzaţional tot timpul!

— *Eu* nu am aşteptat asta! strigă Tally. Nu am dorit altceva decât să fiu Infra!

Zâne arătă spre scrisoare.

— Da, aşa e.

— Asta nu sunt eu. O spune chiar ea.

— Dar tu…

— Poate că m-am răzgândit!

— Nu *tu* te-ai răzgândit. Operaţia a făcut asta.

Tally deschise gura, dar nu mai scoase niciun cuvânt.

— Tally, tu însăţi te-ai predat, ştiind că va trebui să rişti luând tratamentul. Este un gest uimitor de curajos.

Zâne îi mângâie obrazul. Ochii lui străluceau în raza de lumină care pătrundea în cabină.

— Dar dacă tu nu vrei, lasă-mă să risc eu în locul tău.

Tally clătină din cap, întrebându-se de ce se temea mai tare: că pilulele vor avea efecte negative asupra ei sau să-l vadă pe Zâne transformându-se într-o legumă în locul ei? Ori poate că, de fapt, se temea să afle ce se întâmplase cu David. Dacă ar fi lăsat-o Croy în pace… Sau dacă n-ar fi găsit niciodată Valentino, 317… Dacă ar reuşi să uite de pastile şi să rămână proastă şi frumoasă, nimic din toate astea nu ar mai îngrijora-o vreodată.

— Vreau doar să-l uit pe David.

— De ce? întrebă Zâne apropiindu-se de ea. Ce ţi-a făcut?

— Nimic. Nu mi-a făcut nimic. Dar de ce mi-a lăsat Croy pastilele astea, în loc să vină el să mă ia? Dacă este…

Cabina se cutremură pentru o clipă, făcând-o să tacă. Amândoi ridicară privirea. Ceva de mari dimensiuni trecuse pe deasupra lor.

— Un magnetoglisor… şopti Tally.

— Probabil că doar a trecut pe deasupra. Ei ştiu că ne aflăm în grădina plăcerii.

— Doar dacă nu ne-a văzut cineva când am urcat pe…

Tăcu, pentru că tocmai atunci un nor de praf intră pe uşa întredeschisă a cabinei, lucind în raza de lumină.

— Aterizează.

— Ştiu că suntem aici, spuse Zâne şi se-apucă să rupă scrisoarea.

— Ce faci?

— Nu-i putem lăsa să găsească asta, spuse el. Nu trebuie să afle că există un tratament.

Vârî bucăţile de hârtie în gură, strâmbându-se din pricina gustului.

Ea se uită la pastilele din palmă.

— Cum facem cu astea?

Zâne înghiţi scrisoarea, cu o expresie de om torturat.

— Trebuie să le iau *acum!*

Vârî o altă bucată de hârtie în gură şi începu să mestece.

— Sunt atât de mici… Am putea să le-ascundem, spuse Tally.

El clătină din cap, înghiţind din nou.

— Ne vor prinde, fără inelele-interfaţă, Tally, e evident. Vor să ştie ce punem la cale. Când o să mănânci, n-o să mai fi atât de senzaţională… S-ar putea să ţi se facă fiică şi să predai pastilele.

Se auzea zgomot de paşi pe acoperiş… se apropiau.

Zâne trânti uşa, închizând-o şi trăgând în interior lanţul cu lacăt. Închise lacătul şi rămaseră în beznă.

— Asta n-o să-i oprească multă vreme. Dă-mi pastilele! Dacă funcţionează, îţi promit că mă asigur ca tu…

O voce strigă de-afară şi Tally simţi un fior pe şira spinării. Vocea avea în ea ceva ascuţit, ca nişte lame în urechile ei. Nu paznicii erau afară.

Erau Circumstanţele speciale.

În întunericul cabinei, pilulele parc-o priveau ca doi ochi albi, lipsiţi de viaţă. Tally era cumva sigură că vorbele – implorarea să înghită pastilele – din scrisoare erau ale ei. Poate că, după ce-o să le ia, totul o să fie clar şi senzaţional tot timpul, aşa cum spusese Zâne.

Sau poate că tratamentul n-o să meargă, iar ea o să fie pustiită pe dinăuntru – o carcasă, cu creierul inert.

Ori poate că David era cel mort. Tally se întrebă dacă, după ziua asta, o parte din ea îşi va aminti totdeauna de chipul lui, indiferent ce făcea. Iar dacă nu lua pastilele, nu avea să afle niciodată.

Tally vru să ducă pastilele la gură, dar descoperi că nu poate. Îşi imagină propriul creier dezvăluindu-se. Fiind şters, la fel cum se întâmplase cu cealaltă Tally, cea care-i trimisese scrisoarea. Privi în ochii frumoşi şi rugători ai lui Zâne. Măcar el nu avea îndoieli.

Poate că nu trebuia să facă asta singură…

Uşa scoase un scârţâit puternic. Cineva încerca s-o deschidă, trăgând de lanţ. În micuţa cabină metalică se auzi o bubuitură, asemenea unor artificii. Specialii erau puternici, dar chiar puteau dărâma o uşă de metal?

— *Acum,* Tally, şopti Zâne.

— Nu pot.

— Atunci, dă-mi-le mie.

Ea clătină din cap şi se aplecă mai aproape

de el, şoptind, pentru a nu fi auzită, printre loviturile puternice în uşă.

— Nu-ţi pot face asta, Zâne. Şi nici n-o pot face singură. Poate că dacă am lua fiecare câte una…

— Poftim? Asta e nebunie curată. Nu ştim cum o să…

— Nu ştim *nimic,* Zâne.

Bătăile încetară, iar Tally îi făcu semn să tacă. Specialii nu erau doar puternici şi rapizi, dar aveau şi auzul ascuţit, precum prădătorii.

Brusc, o lumină strălucitoare pătrunse prin deschizătura uşii, aruncând umbre mişcătoare înăuntru şi lăsând pete pe retina lui Tally. Aparatul bâzâia tăind lanţul, iar mirosul de metal topit ajunse în nările ei. Specialii aveau să pătrundă în interior în câteva secunde.

— Împreună, şopti ea, dându-i lui Zâne una dintre pilule.

Inspirând adânc, şi-o puse pe limbă pe cealaltă.

Amăreala explodă în gura ei, de parcă ar fi muşcat un sâmbure de strugure. Înghiţi pastila, care-i lăsă un gust acid pe gât.

— Te rog, îi şopti ea. Fă asta cu mine!

El oftă şi luă pastila, strâmbându-se când îi simţi gustul. Se uită la Tally, clătinând din cap.

— S-ar putea să fie o mişcare foarte proastă, Tally.

Ea încercă să zâmbească.

— Măcar am fost proşti împreună.

Aplecându-se spre el, îi cuprinse ceafa cu mâinile şi-l sărută. David nu venise ca s-o salveze. Ori era mort, ori nu-i păsa ce se-ntâmpla cu ea. Era urât, iar Zâne era frumos, senzaţional şi se afla aici.

— Acum avem nevoie unul de altul.

Încă se sărutau, când specialii dădură buzna înăuntru. Partea a II-a

TRATAMENTUL

iar săruturile sunt o soartă mai bună ca înţelepciunea

— E. e. cummings, „de vreme ce trăirea primează”.

LOVITURA

Peste noapte, venise primul îngheţ al iernii. Copacii străluceau ca sticla, iar în crengile goale luceau ţurţuri. Degete negre scânteietoare trecură de-a lungul ferestrei, tăind cerul în bucăţi mici, ascuţite.

Tally puse mâna pe geam, apăsând, lăsând răceala sticlei să-i pătrundă în palmă. Frigul tăios făcea lumina amiezii şi mai stridentă. Îşi imagină fragilitatea ţurţurilor de-afară. Se concentra cu acea parte a minţii cu care încă dorea să se cufunde în vise specifice frumoşilor.

Când, în sfârşit, îşi retrase mâna de pe geam, lăsă pe el urma aburindă a palmei, care apoi dispăru încet.

— Tally cea înceţoşată nu mai există, spuse

ea, apoi zâmbi, punându-şi palma rece pe obrazul lui Zâne.

— Ce naiba… murmură el, scuturându-se cât să scape de mâna lui Tally.

— Trezeşte-te, frumosule!

El întredeschise ochii.

— Fă întuneric, spuse el către brăţara-interfaţă.

Camera se conformă, acoperind fereastra.

Tally se încruntă.

— Iar te doare capul?

Din când în când, Zâne încă avea migrene care-l scoteau din uz ore-n şir, dar nu mai erau atât de rele ca în primele săptămâni după ce luase pastila.

— Nu, murmură el. Mi-e somn.

Întinse mâna după manualul de instrucţii şi setă fereastra pe modul transparent.

— Atunci, este vremea să te ridici din pat. Întârziem la patinaj.

El se uită la ea cu un singur ochi.

— Patinajul e aiurea.

— Dormitul e aiurea. Scoală-te şi fii senzaţional!

— E aiurea să fii senzaţional.

Tally ridică din sprânceană. N-o mai durea când făcea asta. Fusese o frumoasă ascultătoare şi-şi făcuse operaţie la frunte, dar îşi imortalizase cicatricea cu un tatuaj: nişte spirale celtice negre, chiar deasupra ochiului, care se răsuceau în ritm

cu bătăile inimii ei. Pentru simetrie, îşi făcuse şi o operaţie la ochi, la fel cu a lui Shay: ceasuri care mergeau în sensul invers al acelor de ceasornice obişnuite.

— Să fii senzaţional nu e aiurea, adormitule!

Tally îşi puse din nou palma pe geam, ca s-o răcească. Brăţara-interfaţă sclipea în soare asemenea copacilor îngheţaţi de jos şi, pentru a milioana oară, căută o îmbinare în suprafaţa de metal. Dar brăţara părea să fi fost turnată dintr-o singură bucată de oţel, potrivindu-se perfect la încheietura ei.

O mişcă, simţindu-i jocul uşor. Tally devenea tot mai slabă cu fiecare zi.

— Cafea, te rog, spuse ea dulce către brăţară.

Mireasma de cafea fierbinte începu să se infiltreze în cameră, iar Zâne se răsuci din nou în pat. Când mâna i se răci suficient, Tally o puse pe pieptul lui gol. El tresări, dar nu se opuse. Doar apucă în pumni cearşaful şi inspiră, tremurând. Deschise ochii, irisurile aurii sclipind asemenea soarelui rece de iarnă.

— Ei bine, *asta* chiar a fost senzaţional.

— Credeam că senzaţionalul e aiurea.

El zâmbi şi ridică din umeri somnoros.

Tally zâmbi şi ea. Zâne era extrem de frumos imediat când se trezea. Etapele somnului îi atenuau privirea intensă, transformând trăsăturile lui severe în unele aproape vulnerabile, de parcă ar fi fost un băiat pierdut şi flămând. Desigur, Tally

nu-i spusese niciodată, altminteri Zâne ar fi făcut probabil operaţie ca să repare acest lucru.

Tally se duse la cafetieră, călcând peste mormane de haine nereciclate şi vase murdare care acopereau fiecare centimetru de podea. Cantotdeauna, camera lui Zâne era un dezastru. Uşa dressingului era pe jumătate deschisă, fiind prea încărcată ca să se poată închide cum trebuie. Era o cameră în care puteai ascunde uşor orice.

Sorbind din cafea, Tally îi spuse dressingului săpat în perete să scoată echipamentul lor obişnuit de patinaj: jachete groase sintetice, căptuşite cu imitaţie de blană de iepure, pantaloni cu genunchiere pentru căzăturile dureroase, fulare negre şi, cel mai important, mănuşi groase care le ajungeau aproape până la coate. În timp ce dressingul arunca hainele, ea îi duse cafeaua lui Zâne, iar el se trezi de-a binelea.

Zâne şi Tally săriră peste micul dejun – o masă pe care n-o mai luaseră în ultima lună – şi coborâră cu liftul până la uşa din faţă a Vilei Pulcher, în tot acest timp vorbind în limbajul frumoşilor.

— Ai văzut ce frig e, Zane-la? Perfect pentru îngheţ.

— Iarna e absolut senzaţională!

— Absolut! Vara e prea… nu ştiu, *cald* sau cam aşa ceva.

— Aşa e!

Zâmbiră plăcut către paznicul de la intrare şi

ieşiră în frig, oprindu-se pentru o clipă pe treptele din faţă ale vilei. Tally îi întinse lui Zâne cana de cafea şi-şi ridică mănuşile pe sub mâneci, acoperind brăţara-interfaţă de la încheietura stângă cu două straturi de haine. Apoi îşi acoperi braţul şi cu fularul negru, ca să strângă brăţara bine. Luă ambele cafele de la Zâne, privind aburii care se ridicau unduindu-se din cele două cercuri negre de lichid, tremurânde, în timp ce Zâne procedă la fel cu mănuşile lui.

Când termină, Tally vorbi, nu prea tare:

— Credeam că astăzi trebuie să ne comportăm normal.

— Dar mă comport normal.

— Ei haide! Senzaţionalul e aiurea?

— Ce? Am exagerat?

Ea clătină din cap, chicoti şi-l trase spre patinoarul plutitor.

* * *

Trecuse o lună de când luaseră pastilele, iar Tally şi Zâne încă nu deveniseră legume. Primele ore fuseseră totuşi foarte aiurea. Specialii îi cercetaseră frenetic, atât pe ei, cât şi Valentino, 317, punând în pungi mici de plastic tot ce găsiseră. Lătraseră un milion de întrebări către ei, cu vocile lor stridente de speciali, încercând să afle de ce doi frumoşi se urcaseră pe turnul de transmisie. Tally încercă să le spună că doriseră doar un pic de intimitate, dar nicio explicaţie nu-i mulţumea.

În cele din urmă, îşi făcură apariţia nişte paznici, aducând inelele-interfaţă abandonate, spray medicinal pentru palmele lui Tally şi brioşe. Tally mâncă mult-amânatul mic dejun ca un câine hămesit până când orice urmă de senzaţional dispăru. Apoi zâmbi drăguţ şi ceru să fie dusă la operaţie pentru cicatricea din noaptea anterioară. După încă o oră plictisitoare, specialii le îngăduiră paznicilor s-o ducă la spital, cu Zâne în remorcă.

Cam asta fusese tot, cu excepţia brăţărilor-interfaţă. Lui Tally doctorii i-o strecuraseră în timpul operaţiei la arcadă, iar Zâne se trezise în dimineaţa următoare purtând şi el una. Funcţionau la fel ca inelele-interfaţă, numai că puteau trimite mesaje vocale de oriunde, la fel ca de pe un telefon mobil. Asta însemna că brăţările te auzeau vorbind chiar şi când erai afară şi, spre deosebire de inele, nu puteau fi scoase. Erau cătuşe cu un lanţ invizibil, iar Tally şi Zâne nu le putuseră înlătura cu nicio unealtă.

În mod neaşteptat, brăţările deveniseră, de asemenea, elementul la modă al momentului. De îndată ce ceilalţi Infra le văzură, Zâne făcu tot ce-i stătea în putinţă ca să-i oprească să solicite şi ei unele la fel. Aşa că îi ceru dressingului din perete să creeze nişte copii non-funcţionale şi le răspândi printre Infra. În următoarele săptămâni, se răspândi zvonul că brăţările erau un nou însemn al inffacţionalităţii şi că arătau că te-ai urcat în vârful turnului de transmisie de pe Vila Valentino.

Se dovedi că sute de noi frumoşi fuseseră martorii escaladării lui Tally şi Zâne, trimiţându-şi mesaje între ei ca să alerge la ferestre şi să privească spectacolul.

În câteva săptămâni, doar cei lipsiţi complet de simţul modei mai ieşeau fără o brăţară metalică la încheietura mâinii; în plus, trebuiră instalate pretutindeni avertismente vocale pentru a-i ţine departe de turn pe noii frumoşi.

Oamenii începeau să arate înspre Tally şi Zâne când aceştia ieşeau în public şi zi de zi apăreau tot mai mulţi indivizi dornici să devină Infra. Toată lumea voia să fie senzaţională.

Pe Tally o neliniştea lovitura pe care o dăduseră. Ea şi Zâne nu vorbiră mult pe drumul până la patinoar. Deşi brăţările lor nu puteau auzi nimic, fiind înfăşurate în hainele groase de iarnă, tăcerea era un obicei care începuse să-i urmeze peste tot. Tally se obişnuise să comunice în alte feluri: făcea cu ochiul, îşi dădea ochii peste cap şi mima cuvintele. Viaţa într-o conspiraţie plină de tăcere umplea de semnificaţie fiecare gest, încărca de sensuri nerostite fiecare atingere.

În elevatorul de sticlă care-i duse până sus, la stratul plutitor de gheaţă de deasupra uriaşului Stadion Nefertiti, Zâne îi luă mâna lui Tally. Ochii lui scânteiau, ca întotdeauna înaintea unei şmecherii neaşteptate, precum o ambuscadă cu bulgări de zăpadă de pe acoperişul Vilei Pulcher. Privirea lui jucăuşă apăru tocmai la timp ca să mai

liniştească nervii agitaţi ai lui Tally. La urma urmelor, nu trebuia s-o vadă în starea asta şi ceilalţi Infra.

Majoritatea lor sosiseră deja, schimbându-şi cizmele cu patine şi căutând jachete de bungee de mărimea potrivită. Câţiva Infra proaspăt votaţi se încălzeau, nesiguri pe gheaţa plutitoare, sunetul patinelor semănând cu cel pe care-l scot bibliotecarii ca să te atenţioneze să nu mai vorbeşti.

Shay se apropie lunecând pe gheaţă, salutând-o pe Tally cu o îmbrăţişare care semăna cu o izbitură.

— Salut, Slăbănoago-wa!

— Salut, Zbanghio-la! răspunse Tally chicotind.

Poreclele urâte erau din nou la modă, dar Shay şi Tally le inversaseră pe-ale lor, acum, că Tally pierdea în greutate. Era ca naiba să stea nemâncată, dar mai devreme sau mai târziu spera să fie suficient de slabă cât să-şi scoată brăţara de pe mână.

Văzu că-şi înfăşurase şi Shay un fular negru în jurul braţului, din solidaritate. Avea şi o versiune a tatuajului lui Tally, un cuib de şerpi încolăciţi pe una dintre sprâncene şi coborând pe obraz. Mulţi Infra aveau noi tatuaje pe faţă, care pulsau în ritmul inimii – puteai vedea de la o poştă cât erau de senzaţionali. Cănile de cafea care se autoîncălzeau trimiteau aburi în aerul de deasupra

grupului de Infra şi tatuajele tuturor se roteau.

Când apărură Tally şi Zâne, se auzi un cor de saluturi, cei din grup devenind şi mai entuziasmaţi. Peris – cu o jachetă de bungee şi cu patinele obişnuite ale lui Tally – se apropie de ei.

— Mulţam, Năsosule, spuse Tally, scoţându-şi cizmele şi aşezându-se pe gheaţă.

Aici, la patinoar, nu erau permise patinele zburătoare. În lumina rece, lamele de metal adevărat sclipeau asemenea unor pumnale. Tally îşi legă şireturile strâns.

— Ţi-ai adus sticla? îl întrebă ea pe Peris.

El o scoase la iveală.

— Vodcă dublă.

— Topeşte orice.

Tally şi Zâne nu mai beau alcool, care, se părea, îţi transforma creierul mai mult în al unei frumuseţi decât în al unui senzaţional. Dar alcoolul îşi găsea alţi utilizatori aici, pe gheaţă.

Îşi întinse mâinile înmănuşate, iar Peris o ridică, inerţia făcându-i pe amândoi să alunece cantr-un mic vals. Chicotind, se echilibrară sprijinindu-se unul de altul.

— Să nu-ţi uiţi jacheta, Slăbănoago, spuse el.

Tally o luă de la el şi-i legă curelele.

— Ar fi aiurea, nu-i aşa?

Peris încuviinţă agitat.

— Vreo veste de la prietenii noştri de peste râu? întrebă ea, coborându-şi vocea.

— Niciun mesaj. Lipsesc cu desăvârşire.

Tally se încruntă. Vizita lui Cray avusese loc cu o lună înainte, iar locuitorii din Noul Fum nu-şi mai făcuseră apariţia de-atunci. Tăcerea lor era de rău augur. Decât dacă nu cumva era şi ăsta un alt test enervant. În orice caz, de-abia aştepta să plece în căutarea lor, avea s-o facă de îndată ce scăpa de brăţara asta stupidă.

— Cum se descurcă Fausto cu placa aia de zbor, o păcăleşte?

Peris doar ridică din umeri, privindu-i distrat pe ceilalţi Infra care invadau patinoarul, râzând şi ţipând, croindu-şi drum printre micile maşinării Zamboni care lustruiau gheaţa.

Tally privi tatuajul de pe fruntea lui Peris – un al treilea ochi care clipea în ritmul inimii lui – şi apoi se uită în ochii lui superbi, căprui, blânzi şi lipsiţi de profunzime. Peris părea mai senzaţional decât cu o lună înainte – toţi Infra erau aşa –, dar, de la o zi la alta, Tally nu mai vedea nicio îmbunătăţire la el. Era mult mai greu pentru ceilalţi, care nu luaseră pastilele, care nu erau pe jumătate vindecaţi, precum Tally şi Zâne. Puteau deveni euforici în scurt timp, dar le era greu să rămână concentraţi.

Ei bine, lovitura avea să le dea un impuls puternic.

— E-n regulă, Năsosule. Hai să patinăm!

Tally îşi luă avânt desprinzându-se de o bară, căpătând viteză pe măsură ce aluneca pe marginea patinoarului. Privi în jos spre fereastra

de gheaţă zgâriată de dedesubt. Elevatoarele zburătoare care ţineau patinoarul suspendat în aer erau uşor de văzut, dispuse în reţea, la câţiva metri unul de altul, din care porneau o mulţime de cabluri de refrigerare. Mult mai departe, dedesubt, se vedea ovalul larg al stadionului, uşor neclar, precum lumea din mintea înceţoşată a unui frumos. Luminile stadionului se aprindeau, pregătind meciul de fotbal programat patruzeci şi cinci de minute mai târziu. Ca-ntotdeauna, aveau să fie artificii înainte de începutul jocului, după ce lumea îşi ocupa locurile. Ceva foarte frumos.

Cerul de deasupra lor era de un albastru fără cusur, cu excepţia câtorva baloane cu aer cald prinse de cel mai înalt dintre turnurile de petrecere. Când plutea în aer, patinoarul era cel mai înalt loc din Oraşul Noilor Frumuseţi. Tally putea vedea întreg oraşul desfăşurându-se dedesubt.

Patină până la Zâne, prinzându-l în timp ce acesta făcea o piruetă.

— Ţie toată lumea ţi se pare senzaţională?

— Mai degrabă agitată.

Zâne se întoarse cu graţie, patinând cu spatele, cu o uşurinţă înnăscută. Muşchii, îmbunătăţiţi prin operaţie, erau lipsiţi de timiditatea şi lenea specifice frumoşilor. Putea sta în mâini fără să tremure, reuşea să urce la fereastra lui din Vila Pulcher în câteva secunde şi avea puterea să întreacă trenul care aducea

babalâcii din suburbii la spitalul central. Nu transpira niciodată şi-şi putea ţine respiraţia două minute.

Ştiind de toate aceste performanţe ale lui, Tally îşi amintea de Pădurarii care o salvaseră de un incendiu de vegetaţie în călătoria ei spre Ţinutul de Fum. Zâne era la fel de tare ca ei din punct de vedere fizic – rapid şi puternic –, dar fără bruscheţea inumană a agenţilor de la Circumstanţele speciale. Nici Tally nu era o trântoriţă, dar cumva tratamentul dusese forţa şi coordonarea lui Zâne la un nou nivel. Adora să alunece pe gheaţă împreună cu el, descriind cercuri în jurul celorlalţi, fiind centrul graţios spre care se îndreptau toate luminile multicolore ale săbiilor fosforescente purtate de Infra.

— Ceva dinspre Noul Fum? întrebă el, de-abia auzindu-se peste şuierăturile patinelor.

— Peris spune că nimic.

Zâne înjură şi viră brusc, aruncând cu gheaţă într-un tip oarecare care se lupta să alunece încet pe marginea patinoarului.

Tally îl ajunse din urmă.

— Trebuie să avem răbdare, Zâne. O să reuşim să ne scoatem brăţările, în cele din urmă.

— M-am săturat să am răbdare, Tally.

Privi în jos prin gheaţă. Stadionul era înţesat, publicul tot mai numeros aşteptând primul meci de baraj.

— Cât mai e?

— Dintr-un moment în altul, răspunse ea.

Imediat ce cuvintele-i ieşiră din gură, primele artificii explodară dedesubt, transformând instantaneu patinoarul într-o paletă colorată în nuanţe de roşu şi albastru. O secundă mai târziu, o bubuitură întârziată cutremură gheaţa, urmată de un *ahhh!* de apreciere din partea mulţimii.

— Pornim, spuse Zâne rânjind, enervarea trecându-i.

Tally îi strânse mâna şi apoi îl lăsă să patineze mai departe, ea mergând până-n centru, unde se opri. Era locul cel mai îndepărtat de structura de susţinere din jurul gheţii. Ridică o mână şi aşteptă să se adune în jurul ei şi ceilalţi Infra.

— Sticlele, spuse ea încet şi auzi şoapta răspândindu-se prin grup.

Recipientele de metal sclipiră în soare, iar Tally auzi dopurile deşurubându-se. Inima-i bătea repede, simţurile-i erau ascuţite, nerăbdătoare. Tatuajele tuturor se învârteau. Îl văzu pe Zâne grăbindu-se, pe marginea patinoarului.

— Turnaţi, spuse ea încet.

Un lichid se răspândi printre cei din grupul Infra, vodca dublă şi alcoolul etilic pur susurând. Lui Tally i se păru că aude o pârâitură, cel mai slab protest din partea gheţii, pe măsură ce punctul de îngheţ se pierdea din pricina băuturii.

Chiar şi pe vremuri, Zâne visase întotdeauna să facă o şmecherie ca asta, uneori turnând şampanie pe gheaţă în timp ce Infra patinau. Dar

tratamentul îl schimbase şi devenise serios. Făcuse chiar şi un test în micul frigider din camera sa. Umpluse cu lichid o tavă de făcut cuburi de gheaţă, turnând în micile compartimente un amestec diferit de vodcă şi apă, şi o vârâse în congelator. Doar cuburile din apă îngheţaseră normal, pe când cele cu mai mult alcool erau fleşcăite, iar ultimele cuburi, doar din vodcă, rămăseseră perfect lichide.

Tally privi în jos la alcoolul care se răspândea încet pe gheaţă, printre patinatori, topind zgârieturile lăsate de lamele metalice şi de căzături. Stadionul capta întreaga atenţie, iar Tally vedea fiecare detaliu al exploziei de artificii verzi şi galbene. Când bubuitura ca de tunet ajunse la urechile ei, se auzi şi o pârâitură ameninţătoare. Jocul de artificii creştea în intensitate, apropiindu-se de final.

Tally îşi ridică braţul pentru Zâne.

El mai făcu o răsucire, apoi porni spre ei, patinând cu forţă. Tally simţi un val de panică în grupul din jurul ei, de parcă ar fi fost un grup de gazele care văd o felină în depărtare. Câţiva Infra sorbiră ultimii stropi din sticlele lor, apoi turnară suc de portocale în ele, din cutii, pentru a ascunde ce făcuseră.

Tally rânji, imaginându-şi uimirea pe care o va afişa în faţa paznicilor. *Stăteam cu toţii acolo şi ne vedeam de* treabă, nici măcar nu patinam, şi deodată…

— Atenţie! strigă Zâne şi grupul se despărţi în două, creând un drum pentru el.

El patină până-n centru şi sări în aer, inuman de sus, cu ochii şi săbiile fosforescente scânteind, apoi lovi gheaţa cu patinele, lăsându-şi toată greutatea pe ele.

Zâne dispăru brusc din faţa tuturor, cu un zgomot ca de sticlă spartă, iar Tally auzi sunetul pârâiturii din gheaţă, asemănător copacilor căzând în Ţinutul de Fum. Pentru o ciudată fracţiune de secundă, fu ridicată în aer în timp ce o bucată mare de gheaţă se balansă pe propteaua unui elevator, dar apoi se rupse în două, iar Tally căzu, simţind cum stomacul i se urcă în gât. Mâini înmănuşate o apucară de haină din toate direcţiile într-un moment de panică generală, apoi se auzi un strigăt când mijlocul patinoarului cedă cu totul, aşchii de gheaţă, Infra şi maşini Zamboni căzând spre iarba verde a stadionului de fotbal, sub privirile uluite a zece mii de spectatori.

Ei bine, *asta* chiar că era senzaţional. SALTUL

Pentru o clipă, se instală tăcerea.

Pretutindeni în jurul ei, gheaţa spartă cădea fără un sunet, reflectând luminile stadionului. Vântul smulse strigăte de luptă din gurile membrilor Infra. Mulţimea de dedesubt privea înmărmurită. Tally îşi deschise braţele pentru a încetini căderea, prinzând secundele preţioase în căuşul palmelor. Partea asta a săriturii bungee

semăna întotdeauna cu zborul.

Apoi, o explozie de lumină şi sunet o făcu pe Tally să se răsucească, urechile-i pocniră şi ochii i se închiseră forţat din pricina strălucirii orbitoare. După câteva secunde de uluială, scuturã din cap şi deschise ochii: flăcări multicolore zburau în toate direcţiile, de parcă Tally s-ar fi aflat în centrul unei galaxii în explozie. Alte bubuituri se auziră deasupra ei, dezlănţuind o ploaie incandescentă. Înţelese ce se întâmplase…

Marea finală a spectacolului de artificii fusese detonată chiar când grupul de Infra căzuse prin gheaţa spartă. Sincronizarea loviturii pe care o dăduseră fusese perfectă.

O flacără şuierătoare se prinse pe jacheta ei, arzând cu insistenţa artificiilor de siguranţă, gâdilându-i faţa cu scânteile zburătoare. Tally dădu din braţe ca să se echilibreze, dar pământul deja se grăbea spre ea, mai avea câteva secunde. Încă nu-şi regăsise controlul când chingile jachetei de bungee o smuciră, oprindu-i căderea la câţiva metri deasupra solului.

Când jacheta o smulse aruncând-o din nou în aer, Tally se ghemui pentru a se proteja, în caz că vreun obiect de dimensiuni mari încă mai cădea din cer. Posibilitatea ca vreunul dintre ei să fie lovit de bucăţi de gheaţă sau de vreo maşină Zamboni fusese întotdeauna partea care-i neliniştise la acest plan. Dar Tally reuşise saltul fără să fie nimicită şi, când ajunse în punctul cel

mai înalt, auzi un *ahhhl* dinspre mulţimea confuză. Ştiau că nu funcţionase totul cum trebuia.

Tally şi Zâne se gândiseră să umble la panoul de afişaj şi să transmită un mesaj în acest moment, pentru a pătrunde în minţile frumoşilor cât încă erau concentraţi. Dar atunci, paznicii ar fi ştiut că lovitura fusese plănuită, ceea ce ar fi dus la tot felul de compficaţii aiurea.

Într-un fel sau altul, locuitorii din Noul Fum vor afla despre şmecheria asta şi măcar vor şti ce înseamnă…

Tratamentul funcţionase. Cei din Noul Fum aveau aliaţi în oraş. Cerul se prăbuşea.

În mijlocul terenului de fotbal, Tally încetă să mai plutească; pe iarba presărată cu bucăţi de gheaţă, maşini Zamboni hurducăiau, Infra chicoteau şi câţiva patinatori inocenţi erau brusc fericiţi că jachetele de bungee erau obhgatorii pe patinoar. Îl căută din priviri pe Zâne şi văzu că inerţia îl dusese până la una dintre marginile terenului, în poartă. Alergă în direcţia lui, verificând în acelaşi timp starea membrilor Infra. Tatuajele tuturor pulsau nebuneşte, răsucindu-se datorită magiei loviturii anti-frumuseţe pe care o dăduseră. Dar nimeni nu era rănit, se aleseseră doar cu câteva zgârieturi sau cu părul un pic ars.

— A funcţionat! Absolut! spuse Fausto când Tally trecu pe lângă el, privind uluit bucata de gheaţă pe care o avea în mână.

Tally continuă să alerge.

Zâne râdea isteric, prins în plasa porţii. Când o văzu pe Tally, strigă lung:

— Goool!

Ea se opri, uşurată, îngăduindu-şi să se bucure de senzaţionalul care învăluia totul. Lumea se transformase în jurul ei. Era ca şi cum ar fi putut percepe întreaga audienţă dintr-o singură privire, fiecare expresie fiind cât se poate de clară în luminile artificiale ale stadionului. Zece mii de chipuri erau îndreptate spre ea, năucite, uimite.

Tally se imagină ţinând un discurs chiar atunci, spunându-le despre operaţie, despre leziuni, despre groaznicul preţ plătit pentru a fi o frumuseţe, anume că frumos însemna lipsit de minte şi că vieţile lor uşoare erau goale. Mulţimea uluită o privea de parcă ar fi ascultat-o.

Ea şi Zâne voiseră să le dea un semn celor din Noul Fum, dar acesta nu fusese singurul scop al loviturii. O şmecherie la scara asta îi va energiza pe Infra pentru câteva zile, ştiau asta, dar oare o experienţă cu adevărat senzaţională îi putea schimba permanent pe frumoşii care nu luaseră pastila?

Privindu-l în ochi pe Faust o, T ally se gândi că era posibil. Iar acum, văzând chipurile din mulţime – frumoşi noi, maturi şi chiar vârstnici, cu toţii într-o stare de euforie –, Tally se întrebă dacă nu cumva iscase ceva la o scară mult mai mare.

Oraşul observase, cu siguranţă. Paznicii se adunaseră pe teren, ţinând în mâini truse de prim-

ajutor. Tally nu mai văzuse expresii atât de speriate la frumoşii maturi. Asemenea mulţimii, cu toţii păreau uluiţi să vadă că un lucru putea funcţiona atât de greşit aici, în oraş. Camerele video plutitoare fuseseră pregătite să înregistreze meciul şi filmaseră dezastrul. Până la urmă, îşi dădu seama Tally, această şmecherie avea să fie transmisă în toate oraşele de pe glob.

Inspiră adânc. Se simţea ca atunci când lansase primul ei foc de artificii în copilărie, uimită să vadă că apăsarea pe un singur buton putea produce atâta zgomot şi întrebându-se dacă avea să dea de bucluc. Când euforia se atenuă, Tally nu reuşi să alunge sentimentul că, indiferent cât de grijuliu ţinuseră secret planul, cineva o să-şi dea seama că lovitura fusese pusă la cale în detaliu.

Brusc, Tally simţi nevoia să-l îmbrăţişeze pe Zâne, îi era necesară asigurarea lui tăcută, aşa că parcurse în goană restul distanţei până la poartă. Fusese eliberat din plasă, doi paznici tratându-i faţa cu un spray medicinal. Tally îi împinse la o parte şi-l luă pe Zâne în braţe.

Erau paznici peste tot, aşa că vorbi în limbajul specific frumoşilor:

— Senzaţional, nu?

— Absolut, răspunse Zâne.

El nu avea niciun tatuaj conectat la bătăile inimii, dar Tally i le putea simţi prin haina groasă.

— Eşti rănit?

— Nu. Doar că mă doare aici.

Îşi atinse uşor obrazul. Avea linii roşii, identice cu structura plasei.

— Se pare că am înscris.

Ea chicoti şi-l sărută cât se poate de gingaş pe obrazul rănit, apoi îşi apropie buzele de urechea lui.

— A funcţionat. Chiar a funcţionat. Se pare că putem face orice.

— Putem.

— Acum, cei din Noul Fum *ştiu* că tratamentul funcţionează. O să ne mai trimită pastile şi totul o să se schimbe.

El se dădu înapoi şi încuviinţă, apoi se apropie ca s-o sărute pe ureche şi-i şopti:

— Iar dacă nu s-au prins, trebuie să mergem să-i căutăm. DISTRUGEREA PETRECERII

În acea noapte, contase doar şampania. Chiar dacă juraseră să nu mai bea, Tally şi Zâne simţeau nevoia să toasteze pentru supravieţuirea găştii Intră în Marele Colaps de la Stadionul Nefertiti.

Cu toţii exersaseră pentru noaptea asta, fiecare reacţie fusese repetată, aşa că nimeni nu zise nimic despre băutura turnată pe gheaţă, şi nici nu se lăudă cu planul care funcţionase perfect – ci doar pălăvrăgiră încântaţi, ca nişte noi frumoşi care se refăceau după o călătorie deloc firească, senzaţională şi neaşteptată.

Toată lumea spuse şi repetă povestea propriei căderi – tremurul gheţii sparte, uluitorul spectacol

de artificii privit din interior, smucitura jachetelor de bungee şi, în final, apelurile disperate de la părinţi în vârstă care văzuseră întreaga scenă difuzată la infinit pe toate canalele TV. Majoritatea celor Infra fuseseră intervievaţi pentru ştiri şi-şi spuseseră povestea cu expresii inocente de surpriză. Întâmplarea prezentată la ştiri se răspândea şi atrăgea după sine tot felul de schimbări: cereri de demisie din consiliul metropolitan al arhitecţilor, reprogramarea meciurilor, închiderea definitivă a patinoarului suspendat (un efect aiurea, pe care Tally nu-l prevăzuse).

Dar nu a fost nevoie de mult timp pentru ca ştirile să devină repetitive – orice chip (chiar şi-al tău, propriu) e plictisitor după ce l-ai văzut pe ecran de cincizeci de ori. Aşa că Zâne îi conduse afară pe Infra, ca să pregătească un foc de tabără în Parcul Denzel.

Infra rămăseseră senzaţionali, tatuajele lor rotindu-se în lumina focului în timp ce-şi repovesteau întâmplările. Vorbeau cu toţii fluent, în limbajul frumoşilor, în caz că stătea cineva să-i asculte, dar Tally auzi mai mult decât vorbărie searbădă în cuvintele lor. Semăna cu felul în care vorbeau ea şi Zâne, tot timpul conştienţi de existenţa brăţărilor, dar încărcându-şi discuţia cu semnificaţii. Conspiraţia tăcută pe care o împărtăşeau nu mai era doar a lor. În timp ce privea flăcările, ascultându-i pe cei din gaşca

Infra, din jurul ei, Tally începu să creadă că încântarea şi senzaţionalul loviturii chiar aveau să dureze. Poate că oamenii îşi puteau *gândi* propria cale de a ieşi din sistemul de gândire al frumoşilor, fără să aibă nevoie de pastile.

— Ai face bine să bei şampania aia, Slăbănoago, spuse Zâne, trecându-şi degetele pe ceafa ei, ca să-i întrerupă gândurile. Am auzit că alcoolul se evaporă foarte repede.

— Se evaporă? Teribil.

Tally îşi luă o figură serioasă şi ridică şampania în lumina focului. La ştiri se dădeau din oră în oră actualizări cu privire la rezultatele investigaţiei. O echipă de ingineri încerca să-şi dea seama cum un strat de gheaţă de douăzeci de centimetri, susţinut de elevatoare, se putuse sparge sub greutatea câtorva zeci de oameni. S-a dat vina pe undele de şoc venite dinspre spectacolul de artificii, pe căldura degajată de luminile stadionului, ba chiar şi pe vibraţiile produse de patinatorii care se mişcau în tandem, asemenea unor soldaţi în marş. Dar niciunul dintre experţi nu ghicea motivul real pentru care acesta se evaporase pur şi simplu.

Tally îşi ridică paharul, ciocnindu-l de-al lui Zâne. El şi-l goli pe-al lui, apoi îşi mai turnă din şampania lui Tally.

— Mulţumesc, Slăbănoago, spuse el.

— Pentru ce?

— Pentru c-am făcut jumi-juma.

Tally îi zâmbi frumos. Desigur, el se referea la pastilele pe care le împărţiseră între ei doi, nu la şampanie.

— Cu plăcere. Mă bucur că a ajuns pentru amândoi.

— Ce noroc senzaţional că lucrurile s-au terminat aşa!

Ea încuviinţă. Tratamentul nu fusese perfect, dar având în vedere că fiecare luase doar o jumătate de doză, testul fusese un succes. Tratamentul îl afectase pe Zâne aproape instantaneu, alungându-i mentalitatea de frumos în doar câteva zile. Pastila lui Tally acţionase ceva mai lent şi încă se trezea ameţită în majoritatea dimineţilor, având nevoie ca Zâne să-i amintească să gândească senzaţional. Partea bună era că ea nu avusese niciodată migrenele crâncene ale lui Zâne.

— E mai bine când împărţi totul cu cineva, cred eu, spuse Tally, ciocnind din nou paharul.

Îşi aminti de avertismentul din scrisoarea către ea însăşi şi se înfioră, în ciuda focului. Poate că două pastile reprezentau, într-adevăr, prea mult, iar dacă Tally le-ar fi luat pe amândouă, acum ar fi fost o legumă.

Zâne o trase mai aproape de el.

— După cum spuneam… mulţumesc.

O sărută. Buzele lui erau calde în aerul rece al nopţii, iar ochii îi sclipeau reflectând focul. Îşi ţinu buzele lipite de ale ei vreme îndelungată.

După sărutul care o lipsea de suflare şi de şampanie, Tally simţi că începea să gândească precum frumoşii, contururile petrecerii devenind înceţoşate. Ceea ce poate că nu era întotdeauna un lucru rău…

Într-un târziu, Zâne îi dădu drumul şi se întoarse spre foc, şoptindu-i la ureche:

— Trebuie să ne scoatem astea.

— Şşş…

Chiar şi cu hainele groase de iarnă şi cu mănuşile acoperindu-le brăţările, Tally se simţea prea faimoasă în acest moment ca să facă planuri în gura mare. Infra aruncaseră deja cu pietre într-o cameră zburătoare care filma petrecerea, pentru un reportaj care continua relatările despre căderea patinoarului.

— Mă scoate din minţi, Tally.

— Stai liniştit. O s-o rezolvăm noi.

Nu mai vorbi, îl rugă ea în tăcere.

Zâne aruncă o creangă în flăcări. Când aceasta se aprinse, el scoase un geamăt de durere.

— Zâne?

El clătină din cap, ducându-şi degetele la tâmple. Tally înghiţi în sec. Încă o migrenă. Uneori dispăreau după câteva secunde, alteori durau ore întregi.

— Nu. Sunt în regulă.

Zâne inspiră adânc.

— Ştii… ce-ar fi să mergi la doctor?

— Las-o baltă cu asta! îşi vor da seama că sunt vindecat.

Ea îl trase mai aproape de focul care trosnea şi-şi lipi buzele de urechea lui.

— Ţi-am povestit despre Maddy şi Az, părinţii lui David? Erau doctori – chirurgi – şi vreme îndelungată n-au ştiut nici ei despre leziunile pe creier. S-au gândit doar că majoritatea oamenilor erau proşti. Un doctor obişnuit nu va crede că e ceva în neregulă dacă te tratează.

Zâne scutură cu furie din cap şi se întoarse ca să-i şoptească:

— N-o să scap de migrenă dacă merg la un doctor obişnuit, Tally. Noii frumoşi nu se îmbolnăvesc.

Ea privi chipurile luminoase din jurul focului. Infra ajungeau la spital destul de des, dar numai pentru răni, nu pentru boli. Operaţia le îmbunătăţea sistemul imunitar, le întărea organele şi le repara dantura pentru totdeauna. Un nou frumos bolnav era o asemenea raritate, încât probabil că i se făceau zeci de teste. Iar dacă durerile de cap ale lui Zâne persistau, rezultatele testelor aveau să fie înmânate experţilor.

— Sunt deja cu ochii pe noi, şopti el. Nu ne permitem să stea cineva şi să-mi analizeze mie creierul.

Se înfioră din nou, cu faţa contorsionată de durere.

— Ar trebui să mergem acasă, spuse ea încet.

— Tu rămâi. Eu pot s-ajung la Pulcher fără probleme.

Ea gemu şi îl trase de lângă foc.

— Haide!

El o lăsă să-l conducă prin întuneric, înconjurându-i pe Infra care stăteau în cerc. Shay îi strigă, dar Tally îi făcu semn cu mâna, spunând:

— Prea multă şampanie.

Shay zâmbi înţelegătoare şi se întoarse la foc.

Merseră greu până acasă. Pământul lipsit de iarbă sclipea îngheţat în lumina lunii. Vântul era rece, mai ales în contrast cu plăcuta căldură a focului de dinainte. Era o noapte frumoasă, dar Tally nu făcea decât să se întrebe ce se întâmpla în capul lui Zâne. Era doar un efect secundar minor al tratamentului? Sau un semn că funcţionase ceva îngrozitor de greşit?

— Nu-ţi face griji, Zâne, spuse ea, aproape şoptit. O să aflăm cum să rezolvăm asta. Sau o să plecăm de-aici, să căutăm ajutor în Noul Fum. E tratamentul lui Maddy, ea ştie ce se întâmplă.

Zâne nu răspunse, doar urcă dealul împleticindu-se.

Când Vila Pulcher le apăru în faţa ochilor, Zâne o opri.

— Întoarce-te la petrecere. Pot să ajung fără probleme de-aici.

Vocea lui era prea puternică.

Tally se uită în jur, dar erau singuri. Nu se vedea niciun frumos şi nicio maşină zburătoare.

— Îmi fac griji pentru tine, şopti ea.

El vorbi încet:

— E o prostie să-ţi faci griji, Slăbănoago. E doar o durere de cap. La fel ca-ntotdeauna. Probabil pentru că eu am fost frumos mai multă vreme decât tine.

Se forţă să zâmbească.

— Îmi ia mai mult timp să mă obişnuiesc din nou cu creierul, atâta tot.

— Haide! Trebuie să te culci.

— Nu, tu întoarce-te. Nu vreau ca ei să afle ceva despre… asta.

— N-am să spun nimic, şopti Tally.

Nu pomeniseră nimănui despre tratament şi n-aveau s-o facă până când nu erau absolut convinşi că toţi ceilalţi Infra erau suficient de senzaţionali încât să-şi ţină gura.

— O să spun doar că ai băut prea mult.

— Bine, dar întoarce-te la petrecere, spuse el hotărât. Trebuie să-i menţii senzaţionali. Ai grijă să nu se îmbete şi să înceapă să spună prostii.

Tally privi înapoi spre foc, de-abia vizibil printre copacii de dedesubt. După prea multă şampanie, se putea trezi vreunul care să se laude. Se uită din nou spre Zâne.

— O să fii în regulă?

El încuviinţă.

— Deja mă simt mai bine.

Tally inspiră aerul rece. El nu arăta mai bine.

— Zâne…

— Ascultă, o să fiu în regulă. Şi, indiferent ce se-ntâmplă, mă bucur că am luat pastila.

Tally inspiră adânc, pentru a se linişti.

— Ce vrei să spui cu asta? Indiferent ce se-ntâmplă…

— Nu mă refer la seara asta. Oricând. Înţelegi tu.

Tally privi în ochii lui cu reflexii aurii şi văzu durerea pe care Zâne o suporta în tăcere. Orice s-ar fi întâmplat cu el, nu merita să-l piardă doar pentru a rămâne senzaţionali. Clătină din cap.

— Nu. Nu înţeleg.

El oftă.

— Cred că a fost un mod nefericit de a pune problema. Sunt în regulă.

— Mă îngrijorezi.

— Întoarce-te la petrecere.

Tally oftă încet. Nu avea niciun sens să-l contrazică. Îşi ridică un braţ, arătând spre fularul din jurul încheieturii.

— Bine. Dar dacă te simţi mai rău, trimite-mi un mesaj.

El zâmbi cu amărăciune.

— Măcar sunt şi astea bune la ceva.

Tally îl sărută uşor, apoi îl privi cum se târăşte spre uşa vilei, apoi intrând.

În călătoria solitară spre petrecere, aerul păru să devină mai rece. Tally aproape că şi-ar fi dorit să aibă din nou creier de frumoasă, măcar pentru o noapte, în loc să fie nevoită să stea cu

ochii pe Infra. De la primul sărut, existenţa alături de Zâne complicase lucrurile.

Oftă. Poate că aşa funcţionau întotdeauna lucrurile astea.

Zâne nu s-ar fi dus niciodată la doctor, Tally ştia. Dacă migrenele se înrăutăţeau, oare îl *putea, forţa* să meargă? Bineînţeles, Zâne avea dreptate: orice doctor care putea rezolva problema asta îşi dădea seama şi ce anume o provocase, iar asta însemna că era un doctor care-i putea transforma din nou creierul lui Zâne într-unul de frumos.

Dacă n-ar fi dispărut Croy! Tally se întrebă cât timp avea să le ia acum celor din Noul Fum să intre în contact cu ei.

După lovitură, trebuie să-şi fi dat seama că tratamentul funcţionase. Chiar dacă nu exista televiziune acolo unde locuiau, fiecare urât de pe planetă avea să vorbească despre colapsul patinoarului, despre Tally Youngblood care apăruse pe ecrane părând nevinovată.

Desigur, ea şi Zâne tot mai aveau până să evadeze din oraş. Tally nu avea idee cum să dea jos brăţările-interfaţă. Pe măsură ce slăbeau, *părea* că inelele de metal erau mai largi, dar cât avea să mai dureze? Tally nu era tocmai încântată să se afle în această cursă a propriei înfometări şi a topirii creierului lui Zâne.

Iar când aveau să evadeze, Tally nu voia să plece fără ceilalţi Infra. Măcar Peris şi Shay. Infra erau atât de senzaţionali în seara asta, încât

probabil că ar fi sărit pe plăcile zburătoare şi ar fi pornit la un singur cuvânt de-al ei. Dar cât de spectaculoşi aveau să fie a doua zi?

Brusc, Tally se simţi epuizată. Erau prea multe lucruri pe care trebuia să le stăpânească. Prea multe griji care cădeau doar pe umerii ei. Nu-şi dorise decât să devină Infra, să se simtă în siguranţă în mijlocul unui grup de prieteni, iar acum se trezea că avea de condus o rebeliune.

— Prietenul tău a băut prea multă şampanie?

Tally îngheţă. Cuvintele ţâşniseră din beznă, tăioase asemenea unor unghii scrâşnind pe o suprafaţă metalică.

— Salut!

O siluetă în haină de iarnă cu glugă îşi făcu apariţia, mişcându-se total neauzită prin frunzele căzute. Femeia rămase în raza lunii. Era cu vreo zece centimetri mai înaltă decât

Tally, mai înaltă chiar şi decât Zâne. Cu siguranţă, era un agent al Circumstanţelor speciale.

Tally se strădui să se relaxeze, încercând să-şi recapete controlul asupra nervilor şi să-şi transforme chipul într-unul de proaspătă frumuseţe, întruchiparea inocenţei.

— Shay? Tu eşti? Chiar vrei să mă sperii? spuse ea supărată.

Silueta mai făcu un pas în lumina unui felinar.

— Nu, Tally. Eu sunt.

Femeia îşi scoase gluga.

Era doctoriţa Cable. DRAGONUL

— Te cunosc?

Doctoriţa Cable zâmbi cu răceală.

— Sunt convinsă că-ţi aminteşti de mine, Tally.

Tally făcu un pas înapoi, lăsând să se vadă că-i era oarecum frică. Până şi cel mai inocent frumos ar fi fost înspăimântat la vederea doctoriţei Cable. Trăsăturile ei crude, exagerate de lumina lunii, o făceau să arate precum o femeie frumoasă pe jumătate transformată în vârcolac.

Pe Tally o năpădiră amintirile. Fusese captivă în biroul doctoriţei Cable, cu acea primă şi oribilă ocazie când se întâlniseră, când aflase despre existenţa Circumstanţelor speciale, şi apoi din nou când acceptase s-o găsească şi s-o trădeze pe Shay, preţul plătit pentru a deveni frumoasă. Apoi, în Ţinutul de Fum, după ce Cable o urmărise pe Tally cu o armată de speciali ca să ardă din temelii noul ei cămin.

— Da, spuse Tally. Cred că-mi aduc aminte. Te cunoşteam, nu?

— Într-adevăr, mă cunoşteai.

Dinţii ascuţiţi ai doctoriţei Cable străluceau în lumina lunii.

— Dar cel mai important lucru este că te cunosc eu pe tine, Tally.

Tally reuşi să schiţeze un zâmbet gol. Fără-ndoială că doctoriţa Cable îşi amintea de ultima lor întâlnire – salvarea lui Tally şi a lui David din

Ţinutul de Fum – când fusese obligată s-o lovească în cap.

Doctoriţa Cable arătă înspre fularul care acoperea brăţara-interfaţă a lui Tally, peste mâneca hainei şi mănuşă.

— Interesant fel de a purta un fular.

— N-ai simţul modei? Toată lumea îl poartă aşa.

— Dar îmi imaginez că tu ai iniţiat trendul. Întotdeauna ai fost năstruşnică.

Tally se lumină la faţă, aşa cum făceau frumoşii.

— Presupun că da. Obişnuiam să fac tot felul de năzbâtii când eram urâtă.

— Niciuna precum cea de azi însă.

— Oh, ai văzut ştirile? N-a fost total *aiurea?* Să se spargă gheaţa sub noi aşa!

— Da… chiar aşa!

Doctoriţa Cable îşi miji ochii.

— Trebuie să recunosc, la început m-ai păcălit. Patinoarul plutitor era o prostioară arhitectonică proiectată special ca să-i amuze pe noii frumoşi. Un accident pe cale să se producă. Dar apoi m-am gândit la sincronizare – stadionul plin, sute de camere pregătite.

Tally clipi şi ridică din umeri.

— Pun pariu că a fost de la artificii. Le puteai simţi prin gheaţă. A cui a fost ideea asta deloc genială?

Doctoriţa Cable dădu din cap încet.

— Un accident aproape credibil. Iar apoi ţi-am văzut chipul pe ecrane, la ştiri, Tally. Cu ochii mari, inocentă, spunându-ţi mica povestioară *senzaţională.*

Buza superioară a doctoriţei se arcui, dar nu era un zâmbet.

— Şi mi-am dat seama că încă te mai ţii de năzbâtii.

Tally simţi ceva ca o lovitură în stomac, ceva din perioada de urâţenie. Încercă să-şi transforme frica într-o privire surprinsă.

— Eu?

— Exact, Tally. Tu. Cumva.

Sub privirea lui Cable, Tally se imagină târâtă în adâncurile sediului Circumstanţelor speciale, tratamentul inversat, amintirile ei… şterse din nou. Încercă să înghită, dar îşi simţi gura de parcă ar fi fost plină cu vată.

— Da, sigur. Totul e din *vina mea.*

Doctoriţa Cable se apropie mai mult, iar Tally se luptă să rămână pe loc, deşi tot trupul ei ţipa Femeia o privi lung şi rece, de parc-ar fi analizat un cobai deschis pe o masă de operaţie.

— Chiar sper că a fost din vina ta.

Tally se încruntă.

— Speri asta?

— Hai să vorbim deschis, Tally Youngblood. M-am săturat de teatrul tău de frumuşică. Nu mă aflu aici ca să te duc în temniţa mea.

— Nu?

— Chiar crezi că-mi pasă dacă distrugi ceva în Oraşul Noilor Frumuseţi?

— Păi… cam da.

Doctoriţa Cable pufni cu dispreţ.

— Mentenanţa nu este domeniul meu. Circumstanţele speciale sunt interesate doar de ameninţările din afară. Oraşul se poate descurca şi singur, Tally. Sunt atâtea măsuri secundare de siguranţă, încât nici nu merită să-ţi baţi capul. De ce crezi că patinatorii trebuiau să poarte jachete de bungee?

Tally clipi. Nu-i trecuse prin minte să ia în calcul jachetele. Totul era ultrasigur în Oraşul Noilor Frumuseţi, altminteri noii frumoşi s-ar fi făcut praf una-două.

Ridică din umeri.

— În caz că elevatoarele nu mai funcţionează? Dacă e pană de curent, de exemplu?

Cable scoase un râs tăios ca lama, care dură mai puţin de o secundă.

— Nu a mai existat pană de curent de peste o sută cincizeci de ani.

La acest gând, scutură din cap, apoi continuă:

— Distruge tot ce doreşti, Tally. Nu-mi pasă de micile tale năzbâtii… Mă interesează doar ce revelează ele despre tine.

Privirea femeii se concentră din nou asupra ei, iar Tally simţi iar dorinţa să o ia la fugă. Se întreba dacă aceasta era doar o cale de a o determina să spună ce făcuseră Infra. Probabil că

vorbise deja prea mult. Dar ceva din privirea rece a doctoriţei Cable – şi vocea ei metafică, mişcările de prădător, simpla ei existenţă în lume – o împiedica pe Tally să aibă comportamentul unei persoane cu minte de frumoasă.

Până acum, orice frumuseţe nouă ar fi luat-o la goană ţipând ori s-ar fi dizolvat chiar acolo, pe loc.

În plus, dacă într-adevăr Circumstanţele speciale doreau ca Tally să-şi mărturisească boacănele, nu s-ar fi obosit să stea cu ea la discuţii.

— Aşadar, de ce eşti aici? întrebă Tally pe un ton firesc, încercând din răsputeri să nu-i tremure glasul.

— Întotdeauna ţi-am admirat instinctul de supravieţuitoare, Tally. Ai fost o bună trădătoare atunci când ai avut nevoie.

— Hm, mulţumesc… cred.

Cable dădu din cap, încuviinţând.

— Iar acum se dovedeşte că ai mai mult creier decât laşi să se creadă. Rezişti foarte bine condiţionării.

— *Condiţionării?* Aşa o numeşti tu? Tally înjură. Parcă ar fi un tratament pentru păr sau aşa cam ceva.

— Uimitor!

Doctoriţa Cable se apropie din nou de Tally, privind-o cu atenţie, de parc-ar fi încercat să intre în creierul ei.

— Undeva, acolo, încă eşti o micuţă urâtă pusă pe şotii, nu-i aşa? Foarte impresionant! M-aş putea folosi de tine, cred.

Tally simţi un val de furie, un foc în creierul ei.

— Ăăă, păi nu m-ai folosit *deja?*

— Deci îţi aminteşti? Superb!

Ochii frumoşi şi cruzi ai femeii, inexpresivi, lipsiţi de viaţă şi reci, arătau cumva plăcere.

— Ştiu că a fost o experienţă neplăcută, Tally. Însă era necesară. Trebuia să ne luăm copiii înapoi din Ţinutul de Fum şi doar tu ne puteai ajuta. Dar îmi cer scuze.

— Scuze? spuse Tally. Pentru că m-ai şantajat ca să-mi trădez prietenii, pentru că ai distrus Ţinutul de Fum, pentru că l-ai omorât pe tatăl lui David?

Simţi că dezgustul i se citea pe chip.

— Nu cred că te vei folosi de mine. Ţi-am făcut destule favoruri, adăugă ea.

Femeia zâmbi.

— Ai dreptate. Aşa că e timpul să-ţi fac eu o favoare. Ceea ce-ţi ofer este de-a dreptul… senzaţional!

Cuvântul rostit de buzele subţiri şi crude ale lui Cable o făcură pe Tally să râdă sec.

— Ce ştii tu despre senzaţional?

— Ai fi surprinsă. Noi, cei de la Circumstanţele speciale, ştim totul despre senzaţii, mai ales despre cele pe care tu şi aşa-zişii

tăi Infra le căutaţi. Pot să-ţi ofer eu asta, Tally. Tot timpul, zi de zi, mai senzaţional decât îţi imaginezi. În realitate. Nu doar o evadare din ceaţa frumuseţii… Ceva mai bun.

— Despre ce vorbeşti?

— Mai ţii minte când ai zburat cu placa, Tally? spuse Cable, în ochii ei inerţi aprinzându-se un foc rece. Senzaţia aceea că eşti vie? Da, putem face ca oamenii să se simtă frumoşi în interior – goi, leneşi, serbezi –, dar putem să-i facem şi *senzaţionali,* aşa cum spuneţi voi. Mai intens decât te-ai simţit vreodată ca urâtă, mai vie decât un lup care-şi revendică prada, chiar mai senzaţională decât soldaţii de pe vremea Ruinelor Ruginite, care se omorau între ei pentru un petic de deşert bogat în petrol. Simţuri mai ascuţite, corp mai rapid decât al oricărui atlet din istorie, muşchi mai puternici decât ai oricărui om din lume.

Vocea tăioasă a femeii se opri şi, brusc, Tally auzi perfect zgomotele nopţii din jurul lor – ţurţurii căzând pe solul dur, copacii scârţâind în vânt, focul din depărtare aruncând scântei. Putea auzi perfect petrecerea: Infra strigându-şi faptele glorioase de peste zi, ciondănindu-se ca să decidă cine sărise cel mai tare sau aterizase cel mai dificil. Cuvintele lui Cable făceau lumea clară precum cristalul.

— Ar trebui să vezi lumea aşa cum o văd eu, Tally.

— Îmi oferi… o slujbă? De special?

— Nu o slujbă. O existenţă cu totul nouă.

Doctoriţa Cable rostea fiecare cuvânt cu o grijă voită.

— Poţi fi unul de-ai noştri.

Tally inspiră adânc, pulsul bubuindu-i în întregul corp, ca şi cum ideea ar fi schimbat-o deja. Îşi dezveli dinţii către Cable.

— Crezi că aş lucra pentru tine?

— Consider-o cealaltă opţiune a ta, Tally. Să-ţi petreci viaţa căutând emoţii ieftine, nereuşind decât câteva clipe de reală trezie… Fără să-ţi limpezeşti mintea complet niciodată. Dar ai fi un special excelent. Să călătoreşti până în Ţinutul de Fum de una singură a fost impresionant. Întotdeauna am avut speranţe în ceea ce te priveşte. Dar acum, după operaţie, văzând că încă eşti în stare de asemenea şmecherii, îmi dau seama că ai un talent înnăscut. Alătură-te nouă!

Un fior o străbătu pe Tally când, în sfârşit, înţelese.

— Spune-mi ceva. Cum erai ca urâtă?

— Uluitoare, Tally. Femeia râse din nou ca un lătrat, o secundă. Ştii deja răspunsul, nu?

— Făceai năzbâtii.

Cable încuviinţă.

— Am fost exact ca tine. Cu toţii am fost aşa. Am fost la Ruine, am încercat să fugim mai departe, a trebuit să fim aduşi înapoi. Iată de ce-i lăsăm pe urâţi să-şi vadă de micile lor năzbâtii – ca să vedem care dintre ei sunt cei mai deştepţi. Să

vedem care dintre voi se luptă să iasă din colivie. Asta înseamnă toată rebeliunea voastră, Tally: să promovaţi în cadrul Circumstanţelor speciale.

Tally închise ochii şi ştiu că femeia spunea adevărul. Îşi aduse aminte când era urâtă, cât de uşor îi fusese întotdeauna să-i păcălească pe supraveghetorii dormitorului, cum toată lumea găsea căi de a ocoli regulile. Inspiră adânc.

— Dar de ce?

— Pentru că trebuie să ţină cineva lucrurile sub control, Tally.

— Nu la asta mă refeream. Vreau să ştiu de ce le faceţi asta frumoşilor. De ce le modificaţi creierul?

— Din bunătate, Tally, nu este evident?

Doctoriţa Cable dădu din cap, dezamăgită.

— Ce vă învaţă în prezent la şcoală?

— Că oamenii din perioada Ruinelor Ruginite au distrus lumea, recită Tally.

— Iată răspunsul.

— Dar noi suntem mai buni decât ei, lăsăm sălbăticia în pace, nu golim minele şi nici nu forăm după petrol. Noi nu purtăm războaie…

Tally turuia, pe măsură ce începea să înţeleagă.

Doctoriţa Cable încuviinţă.

— *Noi* suntem ţinuţi sub control, Tally, datorită operaţiei. Lăsaţi de capul lor, oamenii sunt o ciumă. Se multiplică fără încetare, consumă toate resursele, distrug tot ce ating. Fără operaţie,

oamenii devin tot timpul locuitori ai Ruinelor.

— Nu şi în Ţinutul de Fum.

— Ia gândeşte-te, Tally. Cei din Ţinutul de Fum defrişau ţinuturile, omorau animalele pentru hrană. Când am venit noi, *dădeau foc* la copaci.

— Nu la foarte mulţi.

Tally îşi auzi vocea frângându-se.

— Dacă ar fi fost milioane de locuitori ai Ţinutului de Fum? *Miliarde,* cât de curând. În afara oraşelor noastre controlate, rasa umană este o boală, un cancer pe trupul lumii. Dar noi…

Doctoriţa întinse mâna şi-i atinse obrazul lui Tally, degetele ei fiind ciudat de fierbinţi în aerul iernii.

— Circumstanţele speciale… *noi* suntem tratamentul.

Tally clătină din cap, dându-se înapoi.

— Las-o baltă!

— Asta ţi-ai dorit întotdeauna.

— Te-nşeli! strigă Tally. Tot ce-am vrut a fost să fiu frumoasă. Tu eşti cea care *îmi tot stă în calei*

Strigătul ei le luă pe amândouă prin surprindere, lăsându-le apoi tăcute, ultimele cuvinte răsunând cu ecou printre copaci. Dinspre petrecere se auziră murmure, toată lumea întrebându-se probabil cine striga printre copaci.

Doctoriţa Cable îşi reveni prima, oftând uşor.

— Doamne, Tally! Relaxează-te! Nu e nevoie să strigi aşa. Dacă nu te interesează ce-ţi ofer, te

las să te întorci la petrecere. Fii liberă să devii o frumuseţe matură îngâmfată. Curând, să fii senzaţională n-o să mai fie atât de important pentru tine. O să uiţi de această conversaţie.

Tally susţinu privirea crud-ftumoasă a doctoriţei, aproape dorindu-şi să-i vorbească despre tratament, să-i arunce totul în faţă. Mintea ei n-o să se schimbe, nici mâine şi nici în cincizeci de ani. N-o să uite cine este. Şi nu avea nevoie de Circumstanţele speciale ca să se simtă vie.

Gâtul încă o durea din pricina strigătului, dar rosti, cu voce răguşită:

— Niciodată!

— Nu-ţi cer decât să te gândeşti la asta. Nu te grăbi să-mi răspunzi, pentru mine e tot una. Doar ţine minte ce-ai simţit când ai căzut prin gheaţa aia. Meriţi să trăieşti acel sentiment în fiecare clipă.

Doctoriţa Cable flutură lejer din mână.

— Şi, dacă asta poate schimba cumva lucrurile, s-ar putea să găsesc loc şi pentru prietenul tău, Zâne. Sunt cu ochii pe el de ceva vreme. Cândva, mi-a fost de ajutor.

Tally simţi un fior şi clătină din cap.

— Nu!

Doctoriţa Cable dădu din cap.

— Ba da. Zâne a fost foarte cooperant în privinţa lui David şi a Ţinutului de Fum, atunci când n-a fugit.

Se întoarse şi dispăru printre copaci.

DESPĂRŢIREA

Tally se întoarse la petrecere.

Focul se făcuse şi mai mare, căldura împingând petrecăreţii şi mai pe margini, într-un cerc larg. Cineva ceruse turbă în cantităţi industriale, cât raţia de cărbune pentru toţi Intră în decurs de-o lună. Pe foc fuseseră puse şi crengi căzute, adunate din parc, iar sfârâitul lemnului încă verde îi amintea lui Tally de focurile pentru gătit din Ţinutul de Fum, când apa din copacii proaspăt tăiaţi şuiera, aburii care se ridicau dând parcă voce spiritelor înfuriate ale pădurii.

Ridică privirea spre coloana de fum care se ridica, întunecată şi rău prevestitoare, pe cer. Aşa îşi primise numele Ţinutul de Fum. După cum spusese doctoriţa Cable, locuitorii smulgeau copaci vii din pământ. Oamenii făcuseră năzbâtia asta vreme de mii de ani. În ultimele secole, reuşiseră să emită atât de mult carbon în atmosferă, încât distruseseră clima cu totul. Doar când cineva eliberase în aer o bacterie care se transforma în petrol fusese oprită civilizaţia Ruinelor Ruginite, iar planeta era salvată.

Iar acum, în starea lor cea mai senzaţională, Infra se îndreptau instinctiv în aceeaşi direcţie. Brusc, focul cald şi vesel o făcu pe Tally să se simtă şi mai rău.

Ascultă vocile din jurul ei, lăudându-se cât de departe ajunseseră pe terenul de fotbal, dezbătând cine dăduse cel mai bun interviu pentru

canalele de ştiri. Discuţia tristă cu doctoriţa Cable o lăsase pe Tally cu simţurile ascuţite. Putea separa fiecare sunet, fiecare conversaţie. Brusc, toţi Infra i se părură proşti, repetând la infinit poveştile despre mărunta lor victorie. Asemenea frumoşilor.

— Slăbănoago!

Îşi întoarse privirea dinspre foc şi lângă ea o văzu pe Shay.

— Zâne e-n regulă?

Shay se apropie mai mult, cu ochii măriţi.

— T ally-wa, arăţi…

Tally nu avu nevoie ca ea să termine; putea vedea asta în ochii lui Shay: arăta îngrozitor. Zâmbi obosită, la vestea asta. Făcea parte din tratament, desigur. Poate că era în continuare superbă – structura osoasă perfectă, pielea fără cusur –, dar chipul ei revela conflictul interior. Acum, că putea gândi lucruri care nu erau specifice frumoşilor, nu avea să mai fie frumoasă în fiecare minut al zilei. Furia, frica şi anxietatea nu înfrumuseţau.

— Zâne e-n regulă. Doar eu am o problemă.

Shay se sprijini de Tally, cuprinzând-o cu braţul.

— De ce eşti atât de tristă, Slăbănoago? Spune-mi!

— E doar… – se uită în jurul ei, la cei din grupul Infra – … într-un fel e totul.

Shay îşi coborî vocea.

— Credeam că totul a mers perfect azi.

— Sigur. Perfect.

— Până când Zâne a băut prea mult, desigur. Asta a fost tot, nu?

Tally scoase un sunet evaziv. Nu voia s-o mintă pe Shay. În cele din urmă, avea să-i vorbească despre tratament, ceea ce însemna că o să-i explice cum era cu durerile de cap ale lui Zâne.

Shay oftă, strângând-o mai tare pe Tally. Urmă un moment de tăcere, după care întrebă:

— Slăbănoago, ce vi s-a-ntâmplat vouă acolo, sus?

— Sus?

— Ştii tu… Când aţi urcat pe turnul de transmisie, într-un fel, asta v-a schimbat.

Tally se jucă, tăcută, cu fularul din jurul braţului, dorindu-şi să-i poată spune totul prietenei sale. Dar era prea riscant să-i împărtăşească veştile despre tratament înainte de a se afla în siguranţă, în afara oraşului.

— Nu ştiu ce să-ţi spun, Zbanghio. A fost chiar senzaţional acolo. Poţi să vezi întreaga insulă şi rişti să cazi în orice clipă. Poţi chiar să mori. Asta face diferenţa.

— Ştiu, şopti Shay.

— Ce ştii?

— Cunosc sentimentul. Am urcat pe turnul de transmisie. Fausto şi cu mine ne-am înţeles cum să-i păcălim pe supraveghetori şi noaptea trecută

ne-am hotărât s-o facem. Ca să devin senzaţională pentru marea lovitură.

— Serios?

Tally se holba la ea. Chipul lui Shay strălucea de mândrie în lumina focului, iar nestematele încrustate în ochii ei sclipeau. Toţi Infra se schimbau, dar dacă Shay păcălea supraveghetorii şi urca pe turnul Valentino, înseamnă că ea era cu mult înaintea lor.

— Grozav! Şi aţi urcat *noaptea?*

— Era singura cale de a scăpa basma curată, de vreme ce tu şi Zâne aţi fost prinşi. Fausto a spus că ar trebui să purtăm o geacă de bungee, dar eu am vrut s-o fac la fel ca tine. Aş fi putut cădea… Aş fi putut muri, cum spui şi tu. Ba chiar m-am tăiat într-un cablu.

Zâmbind, îi arătă lui Tally un semn roşu în palmă, dar apoi se opri pentru un moment, linii urâte apărând pe fruntea ei.

— Dar am fost cam dezamăgită.

— Cum aşa?

— Nu m-a schimbat atât de mult cât sperasem.

Tally ridică din umeri.

— Ei bine, fiecare este diferit…

— Presupun că da, şopti Shay. Dar m-a făcut să-mi pun întrebări. N-a fost doar faptul că aţi urcat pe turn, nu-i aşa? S-a mai întâmplat ceva în ziua aceea, Slăbănoago. Nu mai petrecuseşi niciodată timpul singură cu Zâne înainte, dar de-

atunci aveţi clubul vostru secret, zâmbind la propriile voastre glume şi şuşotind tot timpul. Nu mergeţi niciodată undeva unul fără altul.

— Zbanghio… spuse Tally şi oftă. Îmi pare rău dacă am fost tot timpul în cuplu. Dar, ştii, este prima mea dragoste de când sunt frumoasă.

Shay privi fix spre foc.

— Asta am crezut şi eu la început. Dar e mult mai mult de-atât. Sunteţi atât de diferiţi de noi, ceilalţi… Amândoi. Ridică puţin vocea: Zâne are durerile alea de cap, pe care încearcă să le ascundă. Şi mai devreme, tu ai fost cea care a strigat, nu?

Tally înghiţi în sec.

— Ce anume v-a schimbat în ziua aia?

Tally arătă spre încheietura mâinii.

— Şşşş…

— Nu-mi cere să tac. Spune-mi!

Tally privi în jur agitată. În foc ardeau alte crengi adunate de pe jos, şuierând cu putere, şi majoritatea celor din gaşca Infra fredonau cântece de beţie. Nimeni nu auzise ieşirea lui Shay, dar Tally simţea metalul dur din jurul mâinii ei, ascultând tot timpul.

— Nu-ţi pot spune, Zbanghio.

— Ba da, poţi.

Chipul lui Shay păru să se schimbe în lumina focului, frumuseţea ei blândă topindu-se pe măsură ce furia-i creştea.

— Vezi tu, Tally, mi-am amintit nişte lucruri

când eram sus, în turnul ăla, privind în jos, spre pământ, întrebându-mă dacă o să mor. Şi mi-am mai amintit nişte lucruri şi când am căzut prin gheaţă şi am aterizat pe terenul de fotbal. Multe lucruri mi-au venit în minte din perioada de urâţenie. Nu e grozav?

Tally îşi întoarse privirea de la Shay, care avea o expresie dură pe chip.

— Ba da, sigur că este.

— Mă bucur că eşti de acord. Aşadar, iată ce mi-am adus aminte: din cauza ta mă aflu aici, în oraş, Tally. Toate poveştile pe care obişnuiam să le spun? Erau nişte aiureli. Adevărul este că tu ai venit după mine în Ţinutul de Fum ca să mă trădezi, corect?

Tally simţi din nou lovitura în stomac, la fel ca atunci când o văzuse pe doctoriţa Cable printre copaci: era prinsă! Din clipa în care simţise efectul pastilelor, Tally ştiuse în sinea ei că acest moment avea să vină, când Shay urma să-şi aducă aminte ce se-ntâmplase cu adevărat pe vremea când erau urâte. Dar Tally nu se aşteptase ca momentul ăsta să vină atât de curând.

— Da, am pornit după tine ca să te aduc înapoi aici. Tot ce s-a-ntâmplat în Ţinutul de Fum a fost din vina mea. Specialii mi-au luat urma până acolo.

— Exact, ne-ai trădat. *După* ce mi l-ai furat pe David, desigur. Shay râse cu amărăciune. Detest să aduc în discuţie chestiunea cu David, dar cine

ştie dacă mâine mi-o voi mai aminti? Aşa că m-am gândit să pomenesc acum de ea, cât timp încă mai sunt senzaţională.

Tally se întoarse spre ea.

— O să ţi-o aminteşti.

Shay se mulţumi să ridice din umeri.

— Poate. Dar şmecheriile precum cea de azi nu sunt atât de dese pe-aici. Aşa că, poate, până mâine, efectul dispare.

Tally inspiră adânc, inhalând mirosul de lemn ars, turbă incandescentă, ace de brad şi şampanie. Lumina focului revela totul ca-n plină zi, chiar şi unduirile amprentelor ei. Nu ştia ce să spună.

— Uită-te la mine, zise Shay.

Tatuajul ei se rotea cu putere, şerpii încolăcindu-se şi devenind un cerc compact, asemenea roţilor de bicicletă în mişcare.

— Spune-mi ce vi s-a-ntâmplat în ziua aia. Fă-mă să rămân senzaţională. Îmi datorezi asta.

Tally înghiţi în sec. Ea şi Zâne îşi promiseseră să nu spună nimănui nimic. Nu încă. Dar niciunul dintre ei nu-şi dăduse seama cât de departe ajunsese Shay – era suficient de senzaţională încât să se urce singură pe turn, să-şi amintească tot ce se întâmplase cu adevărat în perioada de urâţenie. Probabil că putea să ţină un secret, iar vestea privind tratamentul măcar îi dădea speranţe. Era singura cale prin care Tally putea începe să-şi răscumpere greşelile.

Iar Shay avea dreptate: Tally îi datora asta.

— Bine. S-a mai întâmplat ceva în ziua aia.

Shay încuviinţă încet.

— Aşa mă gândeam şi eu. Ce anume?

Tally arătă spre fularul de la încheietura mâinii. Traseră împreună de el şi-l legară mai bine, încolăcindu-l încă o dată peste brăţara-interfaţă. Tally mai inspiră o dată, apoi şoptit:

— Am găsit un tratament.

Shay îşi miji ochii.

— Are legătură cu înfometarea, nu-i aşa?

— Nu. Ei bine… ajută. Foamea, cafeaua, şmecheriile, toate chestiile astea pe care Zâne le face de luni bune. Dar tratamentul adevărat este… mai simplu de-atât.

— Despre ce-i vorba? O să-l fac şi eu.

— N-ai cum.

— Să te ia *naiba,* Tally! Ochii lui Shay aruncau flăcări. Dacă tu poţi, atunci pot şi eu!

Tally clătină din cap.

— E o pastilă.

— O pastilă? Ca vitaminele?

— Nu. O pastilă specială. Mi-a adus-o Croy în noaptea petrecerii de la Valentino. Încearcă să-ţi aminteşti, Shay. Înainte ca tu şi cu mine să ne întoarcem în oraş, Maddy îşi dăduse seama cum să anuleze efectele operaţiei. Atunci, m-ai ajutat să scriu o scrisoare, mai ţii minte?

Chipul lui Shay se lumină pentru o clipă, apoi tânăra se încruntă.

— Asta s-a întâmplat când eram frumoasă.

— Corect. După ce te-am salvat, în timp ce ne ascundeam în ruine.

— Ciudat. Mi-e mai greu să-mi amintesc lucrurile astea decât altele de pe vremea când eram urâtă, spuse Shay clătinând din cap.

— Ei bine, Maddy a creat un tratament. Dar nu era testat, prin urmare era periculos. Nu ţi-l putea da ţie, pentru că tu refuzaseşi. Voiai să rămâi frumoasă. Trebuia să mi-l dea mie să-l testez. Iată de ce mă aflu aici.

— Iar Croy ţi l-a adus acum *o lună?*

Tally încuviinţă, luând mâna lui Shay.

— Şi funcţionează. Ai văzut cum ne-a schimbat pe mine şi pe Zâne. Suntem senzaţionali tot timpul. Aşa că, după ce fugim de aici, o să poţi să… Expresia lui Shay o făcu pe Tally să se oprească. Ce este?

— Şi Zâne a luat tratamentul?

— Da, răspunse Tally. Erau două pastile. Şi le-am împărţit. Mă temeam să fac asta singură.

Shay se întoarse spre foc, retrăgându-şi mâna.

— Nu-mi vine să cred, Tally.

— Ce anume?

Shay se întoarse spre ea.

— De ce el? De ce nu m-ai întrebat pe *mine?*

— Dar am…

— Credeam că eşti prietena mea, Tally. Eu am făcut totul pentru tine. Eu am fost prima care ţi-a vorbit despre Ţinutul de Fum. Eu ţi-am făcut

cunoştinţă cu David. Iar când ai venit în Oraşul Noilor Frumuseţi, te-am ajutat să devii Infra. *Ţi-a trecut vreodată prin minte* să împarţi tratamentul cu mine? La urma urmelor, tu eşti de vină că sunt aşa!

Tally clătină din cap.

— N-am avut timp… Nici măcar n-am…

— Sigur că nu, Tally. De-abia dacă-l cunoşteai pe Zâne, dar el era liderul grupului Infra, aşa că să te lipeşti de el a fost următoarea şmecherie de pe lista ta. La fel ca şi cu David în Ţinutul de Fum. Iată de ce ai împărţit tratamentul cu el.

— Nu a fost aşa! strigă Tally.

— *Tu* eşti aşa, Tally*. Întotdeauna* ai fost aşa. Niciun tratament nu te va schimba – de foarte multă vreme, asta faci: trădezi oamenii. N-aveai nevoie de nicio operaţie ca să devii egoistă şi plină de tine*. Întotdeauna ai fost aşa.*

Tally încercă să răspundă, însă, îngrozitor, ceva i se puse în gât blocându-i cuvintele. Apoi observă liniştea din jurul lor şi-şi dădu seama că Shay ţipase la ea. Ceilalţi Infra le priveau uluiţi; doar focul se auzea sfârâind. Frumoşii nu se certau.

Nici măcar nu se contraziceau şi, cu siguranţă, nu ţipau unul la altul în toiul unei petreceri. Un asemenea comportament dezgustător era specific urâţilor.

Tally îşi privi încheietura mâinii, întrebându-se dacă vocea lui Shay pătrunsese prin fular. Dacă

da, atunci totul avea să se încheie în seara asta.

Shay se dădu înapoi şi şopti înfuriată:

— Poate că mâine o să am din nou starea specifică frumoşilor, Tally. Dar jur că o să ţin minte asta. Indiferent ce lucruri drăguţe o să-ţi spun, crede-mă, *nu* sunt prietena ta.

Se întoarse şi porni spre copaci, trecând printre ramurile îngheţate.

Tally privi în jur la ceilalţi Infra. Paharele lor de şampanie sclipeau puternic în lumina lunii, reflectând focul extravagant. Se simţi singură şi expusă, cum se holbau toţi la ea. Dar, după câteva clipe oribile de tăcere, se întoarseră şi-şi continuară poveştile despre evenimentul serii.

Tally simţea că i se învârte capul. Schimbarea lui Shay fusese atât de şocantă… completă… şi nici măcar nu luase vreo pastilă. Câteva minute de furie adevărată o transformaseră dintr-o frumuseţe placidă într-un animal sălbatic… Nu avea niciun sens.

Brusc, Tally îşi aminti ultimele cuvinte ale doctoriţei Cable, despre Zâne care ajutase Circumstanţele speciale. După ce prietenii lui fugiseră, probabil că el fusese dus la ea şi-i mărturisise tot ce ştia despre Ţinutul de Fum şi despre misteriosul David care-i dusese acolo. Poate că asta îl ajutase să rămână senzaţional atâtea luni de zile – ruşinea că nu evadase, vina că-şi trădase prietenii faţă de doctoriţa Cable.

Desigur, Tally avea propriile ei secrete

vinovate. Aşa că rămăsese şi ea senzaţională, nepotrivindu-se niciodată cu nimic, nefiind niciodată sigură de ceea ce-şi dorea cu adevărat, indiferent câtă şampanie bea. Emoţiile vechi şi urâte o aşteptau întotdeauna, ascunse în ea, gata s-o schimbe.

Şi Shay fusese transformată – nu de vinovăţie, ci de furia îngropată adânc în ea. Ascunse sub zâmbetele ei de frumoasă erau amintirile reprimate ale trădărilor pentru care plătise sacrificându-l pe David, Ţinutul de Fum şi, în cele din urmă, propria-i libertate. Fusese suficient să urce pe turnul de transmisie şi să cadă prin gheaţă – un stimul suficient care să-i deblocheze amintirile – pentru ca furia ei să iasă la suprafaţă. Iar acum o ura pe Tally.

Poate că Shay nu avea nevoie de pastile, poate că amintirile din vremea urâţeniei erau suficiente. Poate că, din cauza lucrului îngrozitor pe care i-l făcuse Tally Youngblood, Shay avea să-şi găsească singură calea către vindecare. PLOAIA

Când să trezi, Tally avea mintea unei urâte.

I

Era1 ceea ce obişnuia să numească senzaţional – lumina cenuşie a dimineţii, cumva puternică şi strălucitoare, suficient de stridentă, încât să taie în carne vie. Ploaia bătea în geamul lui Zâne cu stropi răzbunători, pe jumătate îngheţaţi, scoţând un sunet asemenea unor unghii nerăbdătoare.

Dar pe Tally nu o deranja ploaia. Începeţoşa turnurile oraşului, stingând în cele din urmă rămăşiţele focului făcut de Infra, de parcă doctoriţa Cable ar fi invocat cerurile pentru a le distruge sărbătoarea. De două zile, Tally şi Zâne erau captivi, incapabili să vorbească liber între zidurile inteligente ale Vilei Pulcher. Tally nici măcar nu apucase să-i povestească despre ieşirea lui Shay, despre vechile amintiri ale acesteia sau despre întâlnirea cu doctoriţa Cable în pădure. Nu că ar fi fost nerăbdătoare să reveleze ceea ce-i mărturisise lui Shay ori să aducă în discuţie ce-i spusese Cable despre trecutul lui Zâne.

Dimineaţa asta adusese încă un munte de mesaje, dar Tally nu mai putea răspunde atâtor cereri de aderare la grupul Infra. Prăbuşirea stadionului şi buletinele de ştiri din ultimele două zile îi transformaseră în cea mai tare gaşcă din Oraşul Noilor Frumuseţi, dar să primească-n rândul lor o mulţime de noi membri era ultimul lucru de care aveau nevoie acum. Ce le trebuia era să rămână senzaţionali. Tally îşi făcea griji totuşi că o a treia zi de captivitate din pricina ploii ar fi putut să le readucă tuturor gândirea de frumoşi.

Zâne era deja treaz, sorbind cafea şi privind pe fereastră, răsucindu-şi cu un deget brăţara, absent. O privi cum se foia în pat, dar nu scoase niciun sunet. De când fuseseră încătuşaţi, tăcerea dintre ei căpătase un aer de conspiraţie, secretele

şoptite creau o atmosferă intimă, dar Tally se întreba dacă o comunicare atât de redusă nu avea să-i îndepărteze pe unul de celălalt. Shay avusese dreptate într-o privinţă: Tally de-abia dacă-l cunoştea pe Zâne atunci când urcaseră împreună în turn. Tot ce-i spusese doctoriţa Cable o făcuse să realizeze că încă nu-l ştia foarte bine.

Dar, de îndată ce aveau să scape de brăţări şi să evadeze din oraş, cu amintirile scuturate de ceaţa gândirii de frumoşi, nimic n-o să mai poată să-i oprească să-şi spună totul.

— Ce vreme aiurea, nu?

— Dacă ar fi cu câteva grade mai frig, ar ninge.

Tally se lumină.

— Da, zăpada ar fi de-a dreptul frumoasă.

Pescui un tricou murdar de pe podea, îl făcu ghemotoc şi-l aruncă în capul lui.

— Bătaie cu bulgări!

El lăsă tricoul să cadă, zâmbind uşor. Migrena din noaptea petrecerii îl lăsase, dar de-atunci rămăsese într-o dispoziţie gravă. Fără să-şi spună niciun cuvânt, ştiau amândoi că trebuiau să evadeze curând din oraş.

Totul depindea de brăţări.

Tally făcu un experiment, trăgând de cercul de metal, îl strecură de pe încheietură pe mână, nemaifiind nevoie decât de câţiva centimetri ca să iasă de tot. Cu o zi în urmă nu mâncase mai nimic, hotărâtă să se evapore cu totul, dacă de asta era

nevoie ca să-şi scoată chestia asta, şi totuşi se întrebă dacă va fi vreodată suficient de slabă. Brăţara părea mai mică decât oasele mâinii ei şi, oricât s-ar fi înfometat, nu putea modifica asta.

Privi urmele roşii lăsate de metal. Osul de la încheietura degetului mare era cel mai problematic. Tally îşi imagină cum trage de deget în spate suficient de mult cât să disloce osul, pentru ca brăţara să poată fi scoasă – nu credea să existe ceva mai dureros.

Dinspre uşă se auzi un ping, iar Tally oftă. Cineva se săturase să fie ignorat şi venise în persoană.

— Nu suntem aici, nu-i aşa? spuse Zâne.

Tally ridică din umeri. Nici dacă afară ar fi fost Shay sau un candidat la grupul Infra. Dacă stătea bine să se gândească, nu avea chef să vadă pe nimeni.

Pingul se auzi din nou.

— Cine e? întrebă Tally camera, dar aceasta nu ştia.

Ceea ce însemna că, oricine-ar fi fost, nu purta inelul-interfaţă.

— E… interesant, spuse Zâne.

Se priviră preţ de o clipă, iar Tally simţi că era momentul în care curiozitatea îi învinsese.

— Bine, deschide, spuse ea camerei.

Uşa se deschise şi apăru Fausto, care arăta ca un pisoi scos din râu. Părul i se lipise de cap, hainele îi erau ude leoarcă, dar avea ochii

luminoşi. Ţinea două plăci magnetoglisoare la subsuoară, de pe suprafeţele lor noduroase apa prelingându-se pe podea.

Intră în cameră fără să rostească vreun cuvânt şi lăsă plăcile să cadă. Acestea se opriră plutind la nivelul genunchilor lui, iar el scoase din buzunare patru brăţări amortizoare şi doi senzori pentru buric. Luă una dintre plăci şi o răsuci, gesticulând spre panoul de comandă de pe spatele acesteia. Tally se rostogoli pe pat şi se dădu jos ca să privească mai de-aproape. Capacele care securizau panoul fuseseră eliminate, iar două cabluri roşii fuseseră scoase şi lipite laolaltă cu bandă adezivă neagră.

Fausto mimă scoaterea cablurilor, apoi îşi deschise braţele într-un gest care însemna: *Unde* este? apoi zâmbi.

Tally încuviinţă încet. Fausto era încă senzaţional în urma evenimentului cu patinoarul, iar tatuajul lui se rotea. El măcar nu irosise ultimele zile şi nopţi ploioase. Plăcile erau modificate, în stilul urâţilor. Când cablurile erau deconectate, controlorii şi urmăritorii pierdeau contactul cu acestea. Astfel, plăcile erau eliberate de interfaţa oraşului.

De îndată ce aveau să se elibereze de cătuşe, Zâne şi Tally puteau zbura oriunde îşi doreau.

— Fabulos! spuse Tally cu voce tare, fără să-i pese dacă zidurile auzeau.

* * *

N-au aşteptat răsăritul.

Zborul prin ploaie era ca şi cum ar fi stat sub un duş rece ca gheaţa. Dressingul din perete scosese la iveală nişte ochelari speciali şi pantofi antiderapanţi, astfel că puteau sta pe plăci, dar cu mare efort. Vântul puternic îi lipise lui Tally de piele haina de iarnă, udă leoarcă, îi smulsese gluga de pe cap şi, la fiecare viraj, ameninţa s-o dărâme.

Reflexele ei din perioada de urâţenie nu dispăruseră totuşi. Dacă se schimbase ceva, ei bine, operaţia îi îmbunătăţise echilibrul, iar ploaia aproape îngheţată o ajuta să nu alunece într-o lâncezeală specifică frumoşilor, chiar dacă încălzirea hainei fusese dată la maximum. Cu inima bubuind şi dinţii clănţănind, Tally avea mintea limpede precum cristalul.

Ea şi Zâne porniră spre râu, zburând la nivelul vârfurilor copacilor, urmând calea unduioasă a Parcului Denzel. Ramurile dansau în vânt, dedesubtul lor, asemenea unor mâini biciuitoare, care încercau să-i prindă şi să-i tragă în jos. Pe măsură ce Tally se apleca pentru a vira, tăind vântul cu mâinile, ultimele rămăşiţe ale gândirii de frumoasă dispărură.

Doar prezenţa inevitabilei brăţări-interfaţă îi strica plăcerea. Brăţările amortizoare erau suficient de mari cât să se potrivească peste inelul de metal, părţile lor din plastic inteligent adaptându-se cu uşurinţă la forma acestuia.

Totuşi, Tally îşi imagina cum cătuşele îi tăiau carnea.

Ajunseră la râu şi continuară să zboare de-a lungul acestuia, lăsându-se în jos pe sub poduri, placa ei lovind şepci albe, spulberate de vânt. Râzând isteric, Zâne o luă înaintea lui

Tally şi vârî în apă capătul din spate al plăcii, aruncând în urma lui o perdea de stropi.

Tally se lăsă în jos pe placă, ferindu-se de jetul cel mai puternic, şi apoi se aplecă în faţă pentru a prelua conducerea. Tăindu-i calea lui Zâne, lovi apa râului cu placa, ridicând un perete de apă în faţa lui. Îl auzi chiuind în timp ce trecea printre stropi.

Udă leoarcă şi gâfâind, Tally se întreba dacă asta însemna să te simţi ca un special – simţurile ascuţite; fiecare moment, intens; corpul, o maşinărie perfect sincronizată. Îşi aminti ce-i spuseseră Maddy şi Az despre speciali: nu aveau leziuni, fuseseră vindecaţi.

Desigur, exista un preţ pentru a fi special – chestiunea minoră a unui nou chip: dinţi ca de lup şi ochi reci, inexpresivi, care îngrozeau pe oricine-i privea. Iar înfăţişarea, desprinsă parcă din filmele de groază, nu era nimic în comparaţie cu obligaţia de a lucra pentru Circumstanţele speciale – să urmăreşti urâţi fugari şi să distrugi pe oricine ameninţa oraşul.

Şi dacă operaţia de special îţi schimba mintea în alt fel, făcându-te obedient în loc de superficial?

Cu toată viteza şi forţa unui special ar fi fost uşor de fugit din oraş, dar dacă operaţia punea ceva de genul unor cătuşe *interiorul* tău, ceva care le spunea oricând unde te afli?

O perdea de apă îi aminti lui Tally să se concentreze asupra jocului şi se săltă sus în aer, zburând peste un picior de pod. Dedesubt, Zâne privea în spate nesigur, încercând să-şi dea seama unde dispăruse.

Tally coborî chiar în faţa lui, lovind râul cu un sunet asemănător unei palme şi aruncând în aer o explozie de apă. Dar îşi dădu seama imediat că lovise apa cu prea multă putere. La viteza asta, apa era dură precum cimentul, iar picioarele ei derapară la impact. Tally se trezi alunecând…

Căzu pentru o clipă, apoi brăţările amortizoare intrară în acţiune, apucându-i violent încheieturile mâinilor şi rotind-o până se opri în siguranţă.

Nimeri până la mijloc în apa îngheţată, atârnând de brăţări, ţipând când descoperi o nouă semnificaţie a expresiei *ud leoarcă.* Dar era mulţumită să vadă că atacul îl făcuse şi pe Zâne să se ude.

— O mişcare *cu adevărat* senzaţională, Slăbănoago! strigă el, sărind din nou pe placă.

Tally rămăsese fără suflare, aşa că nu-i putu răspunde, doar se târî pe propria placă, aterizând pe burtă şi începând să râdă. Fără un cuvânt, se îndreptară amândoi spre pământ, ca să-şi tragă

sufletul.

Pe malul mocirlos, se luară în braţe ca să se încălzească. Lui Tally încă îi bătea inima tare; apa izbită de picăturile de ploaie se întindea în faţa lor ca un câmp de flori strălucitoare.

— Ce frumos e! spuse Tally, încercând să-şi imagineze cum ar fi în sălbăticie cu Zâne, să se simtă aşa în fiecare zi, eliberată de restricţiile oraşului, care-i amorţeau creierul.

Încheietura mâinii îi zvâcnea şi-şi scoase brăţările amortizoare ca să arunce o privire. În cădere, brăţara de metal de dedesubt îi tăiase pielea. Tally o smuci, dar, chiar şi pe pielea udă, se opri în locul obişnuit.

— E tot blocată, spuse ea.

Zâne o luă de mână şi spuse încet:

— N-o forţa, Tally.

Îi acoperi mâna cu haina şi şopti:

— O să ţi se umfle încheietura.

Tally înjură, punându-şi gluga. Ploaia bătea în materialul sintetic, nişte degete nerăbdătoare îi ciocăneau în cap.

— M-am gândit că poate cu apă…

— Nu. Frigul face metalul să se contracteze, aşa că probabil brăţările sunt mai mici aici.

Tally îl privi pe Zâne ridicând o sprânceană.

— Aşadar, se măresc dacă se înfierbântă?

El rămase tăcut o secundă. Apoi, atât de încet încât de-abia-l auzi prin ploaie, Zâne şopti:

— Dacă s-ar încinge *cu adevă*? Cred că ar fi

ceva mai mari.

— Cât de mari?

El ridică din umeri, mişcarea fiind aproape imperceptibilă prin haina de iarnă. Dar acum era interesat.

— Câtă căldură suporţi?

— Nu vorbeşti despre o lumânare, nu-i aşa?

Zâne scutură din cap.

— Ceva mult mai fierbinte de-atât. Ceva ce am controla, ca să nu ne ardem mâinile. Dar tot ne-am frige.

Tally îşi privi umflătura de sub mânecă şi oftă:

— E mai tare decât să-ţi rupi degetul, presupun.

— Ca să faci ce?!

— Doar ceva la care mă gân…

Vocea ei se pierdu.

Zâne îi urmări privirea de-a lungul râului. Pe celălalt mal, două siluete pe plăci magnetoglisoare îi priveau. Aveau feţele ascunse de glugile trenciurilor de ploaie.

Tally se strădui să-şi păstreze vocea calmă.

— Locuitori din Ţinutul de Fum?

Zâne scutură din cap.

— Alea sunt jachete din dormitor.

— Ce să caute nişte urâţi afară, pe ploaia asta?

Zâne se ridică în picioare.

— Poate-ar trebui să-i întrebăm. CEI-CARE-SE-TAIE

Pe partea râului unde se afla Oraşul Urâţilor, îşi găsiră toţi patru adăpost sub o prelată care acoperea un reciclator de hârtie, ascuns vederii şi ferit de ploaie. Urâţii nu purtau inele, se bucură Tally să observe. Cei patru nu puteau fi înregistraţi de interfaţa oraşului ca petrecând timpul împreună.

— Tu eşti, Tally? şopti fata.

— A, da. Mă recunoşti de la ştiri?

— Nu! Eu sunt, Sussy! Iar el e Dex, spuse ea. Nu-ţi aminteşti de noi?

— Adu-mi aminte.

Fata o privea fix. Purta la gât o curea de piele neprelucrată, care semăna cu lucrurile pe care un locuitor din Ţinutul de Fum le-ar purta – realizat manual şi decolorat de timp. De unde-o luase?

— Noi te-am ajutat cu chestia aia „Noul Fum Trăieşte”, mai ţii minte? explică băiatul. Pe atunci erai… urâtă.

În mintea lui Tally se contură încet o imagine: litere uriaşe aprinse ca diversiune în timp ce ea şi David se strecurau la

Circumstanţele speciale. Aceştia erau cei doi urâţi care organizaseră năzbâtia şi apoi îi ajutaseră să se ascundă în Ruinele Ruginite, aducându-le ştiri şi provizii din oraş, făcând şi alte năstruşnicii pentru a-i ţine ocupaţi pe paznici şi pe speciali.

— Chiar ne-ai uitat, spuse Dex. Aşadar, e adevărat. Deci, vă fac totuşi ceva la creier.

— Da, e-adevărat, spuse Zâne. Dar puţin mai încet, vă rugăm.

Ploaia căzând pe prelată era zgomotoasă asemenea unui motor cu reacţie, împiedicându-i pe urâţi să audă bine. De-aceea, era nevoie să li se aducă aminte să vorbească încet.

Dex se uită fix la încheietura mâinii lui Tally – acoperită de o brăţară amortizoare şi legată cu fularul – de parcă n-ar fi crezut că brăţara-interfaţă chiar exista, era acolo şi asculta.

— Scuze!

Când ridică din nou ochii spre Tally, Dex nu-şi putu ascunde uimirea în faţa transformării ei. Sussy era tăcută – uluită, sorbea fiecare cuvânt. Sub privirea lor, Tally deveni conştientă de sine şi se simţi ciudat de puternică. Era evident că amândoi ar fi făcut orice le-ar fi cerut ea sau Zâne. Pe vremea când creierul ei era al unei frumuseţi, se simţea îndreptăţită să aibă parte de admiraţie. Însă acum, când avea gândirea limpede, era cam stânjenitor.

Dar discuţia cu cei doi urâţi era mai puţin ciudată decât s-ar fi putut. Gândurile lui Tally din ultima lună, nespecifice frumoşilor, o ajutaseră să privească mai uşor chipurile urâţilor. Nu o mai îngrozeau cum i se-ntâmplase când îi aruncase prima privire lui Croy. Strungăreaţă lui Sussy părea mai degrabă şarmantă decât dezgustătoare.

Şi nici măcar coşurile lui Dex nu-i dădură fiori.

— Dar acest neajuns nu s-a dovedit a fi permanent, spuse Zâne. Începem să ne deşteptăm. Ceea ce, apropo, nu le puteţi spune tuturor, ne-am înţeles?

Cei doi încuviinţară prosteşte, iar Tally se întrebă dacă aluzia despre tratament făcută urâţilor merita riscul. Desigur, înrolarea lui Sussy şi a lui Dex putea fi cea mai rapidă cale de a le transmite un mesaj celor din Noul Fum.

— Care sunt veştile de la ruine? întrebă ea.

Sussy se aplecă spre ei, amintindu-şi că trebuie să vorbească şoptit.

— De-asta am venit aici. Din câte ne-am dat noi seama, locuitorii din Noul Fum au dispărut. Până aseară.

— Ce s-a-ntâmplat aseară? întrebă Tally.

— Ei bine, de când au dispărut, noi am fost la ruine foarte des, o dată la câteva nopţi, spuse Dex. Ca să verificăm vechile locuri, artificiile. Dar n-am văzut nimic toată luna.

Tally şi Zâne se uitară unul la altul. În urmă cu o lună, Croy lăsase pastilele pentru ca Tally să le găsească. Probabil că sincronizarea nu era o coincidenţă.

— Dar aseară am găsit nişte chestii într-o veche ascunzătoare, spuse Sussy. Nişte artificii folosite şi câteva reviste vechi.

— Reviste vechi? întrebă Tally.

— Da, răspunse Sussy. Din perioada Ruginii.

Dintr-alea în care se-arăta cât de urâţi erau oamenii.

— Nu cred că locuitorii din Noul Fum le-ar fi lăsat împrăştiate aşa, spuse Tally. Sunt preţioase. Ştiu că a murit cineva ca să le salveze. Prin urmare, înseamnă că s-au întors.

— Dar stau ascunşi, spuse Dex. Îşi iau măsuri de siguranţă.

— De ce? întrebă Zâne încet. Şi pentru câtă vreme?

— De unde să ştim noi? răspunse Dex. De-asta am venit azi aici. Aveam de gând să ne strecurăm, prin ploaie, şi să te găsim, Tally. Ne-am gândit că poate voi aveţi vreun indiciu.

— După ce acum câteva zile aţi apărut peste tot la ştiri, ne-am gândit că s-a-ntâmplat ceva, adăugă Sussy. De exemplu, chestia cu stadionul a fost o năzbâtie de-a voastră, nu?

— Mă bucur că aţi remarcat, răspunse Tally. Cei din Noul Fum trebuiau să remarce la rândul lor. Se pare că au făcut-o.

— Ne-am gândit că ştiţi ceva despre asta, spuse Sussy. Mai ales după ce i-am văzut pe câţiva dintre prietenii voştri frumoşi aici, în Oraşul Urâţilor.

Tally se încruntă.

— Frumoşi? Aici?

— Da, în Parcul Cleopatra. I-am recunoscut pe doi dintre ei de la ştiri. Cred că erau Infra. Asta e gaşca voastră, nu?

— Da, dar…

Sussy se încruntă la rândul ei.

— Nu ştiai?

Tally dădu din cap. După ultimele două zile, primise câteva mesaje de la ceilalţi Infra – majoritatea se văicăreau din cauza ploii. Dar niciunul nu menţionase ceva despre o călătorie în Oraşul Urâţilor.

— Ce puneau la cale? întrebă Zâne.

Dex şi Sussy se priviră, nefericiţi.

— Păi, nu ştim sigur, spuse Sussy. N-au vrut să discute cu noi, ne-au gonit.

Tally şuieră printre dinţi. Frumoşilor le era permis să ajungă în partea asta a râului – puteau merge oriunde doreau în oraş –, dar ei nu veneau niciodată în Oraşul Urâţilor. Ceea ce însemna că Parcul Cleopatra trebuia să fie un loc grozav în care frumoşii puteau găsi intimitate, mai ales pe ploaia asta nebună. Dar intimitate pentru ce?

— Nu le-ai spus tuturor să stea înăuntru o vreme? o întrebă Zâne.

— Ba da, le-am zis.

Tally se întrebă care dintre Infra stătea în spatele acestei mişcări. Şi în ce consta ea.

— Duceţi-ne acolo, spuse ea.

Sussy şi Dex îi conduseră spre parc, zburând încet prin ploaia neîntreruptă. Gândindu-se că monitoriza cineva poziţia brăţărilor, Tally le ceruse să-i conducă pe o rută ocolitoare. Călătoria îi aduse în faţa ochilor locuri pe care şi le amintea

din copilărie: dormitoare şi şcoli pentru urâţi, parcuri ude şi terenuri de fotbal părăsite.

În ciuda ploii, câţiva urâţi erau pe-afară. Mai mulţi coborau în fugă un deal mocirlos, aruncându-se pe o pârtie de noroi. Câţiva jucau leapşa în curtea unui dormitor, alunecând, căzând şi sfârşind la fel de murdari precum cei din primul grup. Se distrau cu toţii prea tare ca să-i observe pe cei patru care pluteau şi se strecurau pe lângă ei ca nişte fantome.

Tally se întrebă dacă se distrase la fel de mult în perioada ei de urâţenie. Tot ce-şi amintea din acea perioadă era nerăbdarea de a deveni frumoasă, de a traversa râul şi de a lăsa toate astea în urmă. Plutind peste râu, cu faţa perfect acoperită de glugă, se simţi ca un soi de spirit înălţat, privind cu invidie la cei vii şi încercând să-şi aducă aminte cum era să fie unul dintre ei.

Parcul Cleopatra, aflat sus, pe centura verde a Oraşului Urâţilor, era gol. Potecile se transformaseră în pâraie care duceau apa ploii spre râul umflat. Animalele păreau că stau ascunse, cu excepţia câtorva păsări jalnice, care se ţineau de crengile pinilor masivi, atârnând greoaie, încărcate de apă.

Sussy şi Dex îi conduseră într-un spaţiu deschis, marcat cu steaguri pentru slalom, iar Tally recunoscu locul.

— Ăsta e unul dintre locurile preferate ale lui Shay. Ea m-a învăţat să zbor cu placa pe-aici.

— Shay? spuse Zâne. Dar ea ne-ar spune dacă ar pune la cale o năzbâtie, nu?

— Hm, poate că nu, zise Tally încet.

Nu primise niciun mesaj de la ea de când se certaseră.

— Am vrut să-ţi spun, Zâne. E cam supărată pe mine acum.

— Uau, făcu Sussy. Credeam că frumoşii se înţeleg minunat cu toţii.

— De obicei, se înţeleg, spuse Tally oftând. Bun venit în noua lume!

Zâne îşi miji ochii.

— Cred că Tally şi cu mine trebuie să stăm de vorbă, zise el privindu-i pe cei doi urâţi.

Le luă câteva clipe să înţeleagă ce voia Zâne să spună, apoi Sussy zise:

— O, da, sigur. Noi plecăm. Dar dacă…?

— Dacă locuitorii din Noul Fum îşi fac apariţia, daţi-mi un ping, spuse Tally.

— Interfaţa nu-ţi citeşte mesajele?

— Probabil că da. Nu scrieţi altceva decât că ne-aţi văzut la televizor şi că vreţi să deveniţi Infra când împliniţi şaisprezece ani. Lăsaţi mesajul real ascuns sub reciclatorul ăla şi eu o să trimit pe cineva să-l ridice. S-a-nţeles?

— S-a-nţeles, spuse Sussy zâmbind şi arătându-şi strungăreaţă.

Tally se gândi la cei doi că aveau să meargă la ruine în fiecare noapte, indiferent dacă ploua sau nu, ca să-i caute pe cei din Noul Fum, fericiţi că

aveau o misiune.

Ea le zâmbi frumos.

— Vă mulţumesc pentru tot.

După plecarea urâţilor, Tally şi Zâne rămaseră tăcuţi un minut, privind luminişul dintr-un pâlc de copaci deşi. Steagurile de plastic pentru slalom atârnau trist în ploaie, vântul de-abia ridicându-le. Apa se aduna în bălţi reflectând cerul cenuşiu, asemenea unor oglinzi unduitoare. Tally îşi aminti când zburase printre steaguri pe placa ei, în perioada de urâţenie, învăţând să aterizeze şi să vireze. Pe vremea aceea, ea şi Shay erau prietene adevărate…

Era imposibil să ghicească de ce ar fi vizitat Shay acest loc. Poate că nu însemna nimic altceva decât nişte Infra care exersează zborul cu placa, crezând că este un mod excelent de a rămâne senzaţionali. Nimic grav.

Stând aşa, Tally îşi dădu seama că nu avea nicio scuză că nu-i povestise totul lui Zâne. Era timpul să recunoască tot ce făcuse în Ţinutul de Fum şi că-i vorbise lui Shay despre tratament. Şi era deja târziu să aducă în discuţie ce-i dezvăluise doctoriţa Cable despre Zâne. Dar Tally nu murea de nerăbdare să aibă această conversaţie cu Zâne, iar faptul că era udă leoarcă şi înfrigurată nu o ajuta. Sistemul de încălzire al hainei fusese setat la maximum. Starea senzaţională dată de zbor se atenuase, fiind înlocuită de furia lui Tally faţă de ea însăşi pentru că aşteptase atâta timp. Brăţările

atotştiutoare îi oferiseră scuza pentru amânarea discutării subiectelor sensibile.

— Aşadar, ce s-a-ntâmplat cu tine şi cu Shay? începu Zâne.

Vocea-i era blândă, dar se simţea în ea o undă de frustrare.

— Încep să-i revină amintirile.

Tally privea într-o băltoacă noroioasă din faţa ei, studiind picăturile care-şi croiseră drum printre pini şi căzeau tulburându-i suprafaţa.

— În noaptea în care am dat lovitura, s-a-nfuriat pe mine. Mă condamnă pentru că specialii au găsit Ţinutul de Fum din cauza mea. Şi cam aşa s-au întâmplat lucrurile, presupun. I-am trădat.

El încuviinţă.

— Mi-am dat seama de asta. Toate poveştile pe care le spuneaţi amândouă – înainte de tratament – arătau că tu o salvaseşi pe Shay. Ceea ce seamănă cu limbajul frumoşilor privind trădarea.

Tally îşi ridică privirea.

— Deci ştiai?

— Că merseseşi sub acoperire pentru Circumstanţele speciale? Am bănuit.

— Oh!

Tally nu ştia dacă să se simtă uşurată sau ruşinată. Desigur, şi Zâne cooperase cu doctoriţa Cable, aşa că poate o-nţelegea.

— N-am vrut s-o fac, Zâne. Vreau să spun că, la început, m-am dus acolo ca s-o aduc pe Shay

înapoi, ca să devin frumoasă, însă apoi m-am răzgândit. Am vrut să rămân în Ţinutul de Fum. Am încercat să distrug dispozitivul de urmărire pe care mi-l dăduseră, dar am sfârşit prin a-l declanşa. Am încercat să fac ce trebuie, dar am trădat pe toată lumea.

Zâne o privea cu intensitate, pe sub glugă.

— Tally, cu toţii suntem manipulaţi de către oamenii care conduc acest oraş. Shay ar trebui să ştie.

— Mi-aş fi dorit ca asta să fie tot, spuse Tally. I l-am furat pe David. Când am fost în Ţinutul de Fum.

— Oh, din nou David!

Zâne clătină din cap.

— Ei bine, presupun că e foarte supărată pe tine acum, adăugă el. Măcar asta o s-o ajute să rămână senzaţională.

— Da, cât se poate de senzaţională.

Tally înghiţi în sec.

— Şi mai este un lucru care a enervat-o, spuse ea.

Zâne aşteptă în tăcere. Picăturile se scurgeau de pe gluga lui.

— I-am spus despre tratament.

— *Ce-ai făcut?* şuieră el prin ploaie, asemenea aburului unui motor.

— Am fost nevoită.

Tally îşi desfăcu braţele, implorând. Apoi, îi explică:

— Deja înţelesese pe jumătate, Zâne, şi-şi imagina că putea să se vindece singură. A urcat în turnul Valentino, la fel ca noi, crezând că asta ne schimbase. Dar sigur că nu a funcţionat, nu la fel ca pastilele. Mă tot întreba ce s-a-ntâmplat cu noi acolo. A spus că-i datoram asta, după tot ce-i făcusem în perioada noastră de urâţenie.

Zâne murmură o înjurătură.

— Aşa că i-ai spus despre pastile? Grozav! Iată încă un lucru care poate merge prost.

— Dar e absolut senzaţională, Zâne. Nu cred că o să ne trădeze, spuse Tally, apoi ridică din umeri. De fapt, cred că discuţia despre pastile a înfuriat-o suficient cât să rămână senzaţională pe viaţă.

— A înfuriat-o? Pentru că tu eşti vindecată, iar ea nu e?

— Nu, oftă Tally. Pentru că *tu* eşti.

— Poftim?!

— Îi datoram *ei* asta şi, în schimb, ai primit pastila.

— Dar n-a fost timp de…

— Ştiu, Zâne. Dar ea nu ştie. Ei i se pare că…

Tally clătină din cap, simţind în ochi lacrimi fierbinţi. În rest, se simţea atât de înfrigurată, încât degetele începeau să-i amorţească. O apucă tremuratul.

— E-n regulă, Tally.

Zâne îi luă mâna, strângând-o cu putere prin mănuşa groasă.

— Ar fi trebuit s-o auzi, Zâne. Chiar mă urăşte.

— Ascultă, îmi pare rău pentru asta. Dar mă bucur că am luat eu pastila.

Ea îşi ridică privirea înceţoşată de lacrimi.

— Da, adică îmi mulţumeşti pentru toate migrenele.

— E mai bine decât să rămân cu o minte de frumos, spuse el. Dar nu la asta mă refeream. Acea zi a însemnat mai mult decât faptul că am găsit pastilele. Mă bucur pentru… tine şi mine.

Ea îl privi şi descoperi că zâmbea. Degetele lui, încă înlănţuite cu ale ei, tremurau. Tally reuşi să zâmbească, la rândul ei.

— Şi eu mă bucur.

— N-o lăsa pe Shay să te facă să te simţi vinovată pentru noi, Tally.

— Bineînţeles că nu.

Tally scutură din cap, dându-şi seama cât de mult însemna asta pentru ea. Indiferent ce credea Shay, Zâne fusese persoana potrivită cu care să împartă pastilele. El o ajutase să rămână senzaţională, împingând-o să treacă testele locuitorilor din Noul Fum, convingând-o să încerce pastilele nesigure. În acea zi, Tally descoperise mai mult decât un tratament împotriva gândirii specifice frumoşilor, descoperise o persoană alături de care să meargă mai departe, dincolo de tot ce funcţionase greşit cu o vară înainte.

În copilărie, Peris îi promisese c-o să rămână

pentru totdeauna prietenul ei cel mai bun, însă în ziua în care împlinise şaisprezece ani o abandonase în Oraşul Urâţilor. Apoi Tally pierduse prietenia lui Shay, trădând-o Circumstanţelorspeciale şi furându-i-l pe David. Acum, până şi David dispăruse, pierdut undeva în sălbăticie şi pe jumătate şters din amintirile ei. Nici măcar nu se obosise să-i aducă pastilele, îl pusese pe Croy să facă asta. Tally bănuia ce însemna asta.

Dar Zâne…

Tally privi în ochii lui aurii, perfecţi. El era aici, împreună cu ea, în carne şi oase, iar ea fusese suficient de fraieră, încât să lase toate problemele astea să le afecteze relaţia.

— Ar fi trebuit să-ţi spun despre Shay mai devreme. Dar pereţii inteligenţi…

— E-n regulă. Dar poţi avea încredere în mine. Întotdeauna.

Ea îi cuprinse mâna în ambele palme.

— Ştiu.

Zâne îi atinse faţa.

— Nu ne cunoşteam foarte bine în ziua aia, nu-i aşa?

— Ne-am asumat riscul, presupun. E ciudat cum s-a întâmplat.

El râse.

— Cred că aşa se întâmplă mereu. De obicei, fără pastile misterioase ori Circumstanţe speciale care să bubuie în uşă. Dar întotdeauna înseamnă

asumarea unui risc atunci când… săruţi pe cineva nou.

Tally încuviinţă şi se aplecă înainte. Buzele lor se întâlniră într-un sărut prelung şi intens, în ploaia rece. Tally îl simţea tremurând, iar pământul mocirlos de sub ei era rece, dar glugile lor îmbinate blocau lumea de-afară, creând un spaţiu care devenise cald de la respiraţiile lor unite într-una singură.

Tally şopti:

— Mă bucur atât de mult că ai fost cu mine în ziua aia!

— Şi eu.

— Eu… Ah!

Se dădu înapoi, ştergându-şi faţa. Un şiroi de apă se strecurase în gluga ei şi-i curgea pe obraz, asemenea unei lacrimi reci, răutăcioase.

Zâne râse şi se ridică în picioare, trăgând-o după el.

— Haide! Nu putem rămâne aici la infinit. Să ne întoarcem la Pulcher, să luăm micul dejun şi să ne schimbăm cu haine uscate.

— Nu e inconfortabil nici aşa…

El zâmbi, dar îi arătă brăţara şi-şi coborî glasul.

— Dacă rămânem într-un singur loc prea mult timp, cineva o să înceapă să se-ntrebe ce se-ntâmplă aici, în Oraşul Urâţilor.

— Absolut, şopti ea.

Da, Zâne avea dreptate. Trebuiau să meargă

acasă. Nu mâncaseră nimic toată ziua. Luaseră doar nişte purgative calorice şi cafea. Hainele lor de iarnă erau încălzite, dar între efortul fizic de pe placa de zbor şi şocul de după căzătura în apa rece a râului, Tally începea să se simtă epuizată, iar frigul îi pătrundea în oase. Foamea, frigul şi sărutul o ameţiseră.

Zâne pocni din degete, iar placa lui se ridică în aer.

— Stai puţin, zise Tally încet. Mai este un lucru pe care trebuie să ţi-l spun despre noaptea trecută.

— În regulă.

— După ce te-am dus acasă…

Gândul la chipul feroce al doctoriţei Cable o făcu să se înfioare, dar Tally inspiră adânc, pentru a se calma. Fusesesuficient de stupidă încât să nu-l scoată pe Zâne afară, departe de zidurile inteligente ale Vilei Pulcher, şi să-i spună despre întâlnirea cu doctoriţa. Nu voia să mai existe secrete între ei.

— Ce s-a-ntâmplat, Tally?

— Mă aştepta… doctoriţa Cable.

Pentru o clipă, la auzul numelui, chipul lui Zâne deveni inert. Apoi încuviinţă.

— Îmi aduc aminte de ea.

— Da?

— E greu s-o uiţi, spuse Zâne.

Făcu o pauză, privind spre luminiş. Tally se întrebă dacă el avea să mai spună ceva.

În cele din urmă, ea continuă:

— Mi-a făcut o ofertă ciudată. Voia să ştie dacă eu…

— Şşşş! şuieră el.

— Ce e… începu ea, dar Zâne o opri.

Se întoarse şi se lăsă pe vine în noroi, trăgând-o jos, lângă el. Printre copaci, un grup de siluete se deplasau prin luminiş. Mergeau încet, purtau haine de iarnă aproape identice, iar încheieturile mâinilor le erau acoperite cu fulare. Dar Tally recunoscu instantaneu o persoană. Avea ochii căprui, luminoşi, iar tatuajul său se rotea în frig.

Era Shay.

RITUALUL

Tally numără zece siluete, păşind tăcute şi hotărâte prin mocirlă. Ajunseră în mijlocul luminişului şi se aşezară într-un cerc larg, în jurul unuia dintre steagurile de slalom. Shay merse în centrul cercului, apoi se întoarse încet şi-i privi pe ceilalţi pe sub glugă. Cei din grup stăteau la aproximativ o lungime de braţ unii de ceilalţi, cu faţa la Shay, aşteptând tăcuţi.

După un lung moment de nemişcare, Tally îşi dădu jos pelerina de ploaie şi-şi scoase mănuşile, întinzând braţele. Purta pantaloni, un tricou alb fără mâneci şi brăţara de metal la încheietura mâinii. Dându-şi capul pe spate, lăsă ploaia să-i curgă pe chip.

Tally se înfioră şi-şi strânse haina mai bine în

jurul trupului. Oare Shay avea de gând să moară de frig?

Pentru moment, ceilalţi rămaseră nemişcaţi. Apoi, încet şi aruncându-şi priviri ciudate unii altora, îi urmară exemplul, îşi scoaseră hainele, mănuşile şi puloverele. Când glugile dispărură, Tally mai recunoscu doi Infra. Se afla acolo şi Ho – unul dintre vechii prieteni ai lui Shay, care fugise în Ţinutul de Fum doar ca să se întoarcă de unul singur. Tally îl recunoscu şi pe Tachs, care se alăturase găştii cu doar câteva săptămâni înaintea ei.

Dar ceilalţi şapte frumoşi nu făceau parte din grupul Infra, îşi lăsară uşor hainele pe pământ, înconjurându-şi trupurile cu braţele, ca să se apere de frigul aprig. Când Ho şi Tachs îşi desfăcură braţele, ceilalţi le urmară exemplul, fără prea mare tragere de inimă. Ploaia le curgea pe feţe, iar tricourile li se lipeau de piele.

— Ce fac ăştia? şopti Zâne.

Tally se mulţumi să clatine din cap. Observă că Shay îşi făcuse o operaţie nouă, un soi de tatuaj în relief pe braţe, reprezentând nişte linii tăiate. Se întindeau de la cot până la încheietura mâinii, iar Ho şi Tachs păreau să fi copiat modelul.

Shay începu să vorbească, privind în sus, adresându-se steagului de deasupra, asemenea unui nebun care nu vorbeşte cu cineva anume. Vocea ei nu străbătea dincolo de pădure. Doar câte un cuvânt din când în când. Tally nu

înţelegea. Cadenţa semăna cu cea a unei invocări, aproape la fel ca rugăciunile pe care locuitorii Ruinelor Ruginite şi cei de dinaintea lor le adresau cândva supereroilor lor invizibili din cer.

După câteva minute, Shay se opri, iar grupul rămase din nou tăcut, tremurând cu toţii de frig, în afară de Shay care părea nebună. Tally îşi dădu seama că toţi non-Inffa aveau tatuaje mişcătoare pe feţe, operaţii proaspete, sclipind în ploaie. Se gândi că, de când cu dezastrul de la patinoar, tatuajele rotitoare trebuie să fi devenit ultimul răcnet în materie de modă, dar era o coincidenţă prea mare faptul că toţi cei şapte aveau aşa ceva.

— Toate mesajele de la candidaţi, şopti Tally. Shay face recrutări.

— Dar de ce? întrebă Zâne. Am căzut de acord că ultimul lucru de care avem nevoie acum este să recrutăm noi membri.

— Poate că are nevoie de ei.

— Pentru ce?

Pe Tally o străbătu un fior.

— Pentru asta.

Zâne înjură.

— O să interzicem prin vot.

Tally clătină din cap.

— Nu cred că lui Shay îi pasă de voturi. Nu sunt sigură că încă mai e…

Vocea lui Shay străbătu din nou prin ploaie. Duse mâna la buzunarul de la spate şi scoase un obiect care sclipea rece în lumina cenuşie. Era un

cuţit lung.

Tally făcu ochii mari, dar niciunul dintre frumoşii din jur nu era surprins. Pe feţele lor se citea un amestec de teamă şi încântare.

Ţinând cuţitul sus, Shay mai rosti câteva vorbe în aceeaşi cadenţă lentă, iar Tally auzi un cuvânt care fusese repetat suficient cât să-l înţeleagă.

Ceva de genul: „Cei-care-se-taie”.

— Hai să plecăm de-aici, spuse Tally atât de încet, încât Zâne pesemne că nu o auzi. Ea ar fi vrut să urce pe placă şi să zboare, dar îşi dădu seama că nu se putea mişca, nici nu putea întoarce privirea, şi nici închide ochii.

Shay luă cuţitul în mâna stângă şi duse vârful lamei pe braţul drept, metalul umed strălucind. Îşi ridică ambele braţe, întorcându-se încet, fixându-l pe fiecare membru al grupului cu privirea ei arzătoare. Apoi ridică privirea spre cer.

Mişcarea era atât de lentă, încât Tally de-abia o zărea din ascunzătoarea ei, dar îşi dădu seama ce se întâmplase după reacţiile celorlalţi. Trupurile lor se cutremurară. Aveau ochii mari, îngroziţi şi fascinaţi. La fel ca Tally, nu-şi puteau întoarce privirile în altă parte.

Apoi văzu sângele care începu să curgă din rană. Ploaia îl dilua, răspândindu-l pe braţul şi pe umărul lui Shay, ajungând pe tricou, pătându-l într-o nuanţă care aducea mai mult a roz decât a roşu.

Se mai întoarse o dată ca să-i privească bine pe toţi, mişcările ei lente, controlate, fiind la fel de neliniştitoare ca şi sângele care-i curgea pe braţ. Acum, ceilalţi tremurau vizibil, aruncând priviri fugare unii spre alţii.

În cele din urmă, Shay îşi coborî braţul, ridicându-se un pic pe vârfuri şi întinzând cuţitul. Ho făcu un pas înainte ca să-l ia şi Shay îi luă locul în cerc.

— Ce mai e şi asta? şopti Zâne.

Tally dădu din cap şi închise ochii. Brusc, ploaia devenise asurzitoare în jurul ei, dar reuşi să-şi audă propriile cuvinte peste zgomotul ei:

— Ăsta e noul tratament al lui Shay.

* * *

Ceilalţi făcură la fel, unul câte unul.

Tally se tot aşteptase ca ei să fugă, gândindu-se că dacă doar unul dintre ei ar fi luat-o la sănătoasa, ceilalţi s-ar fi răspândit în pădure ca nişte iepuri speriaţi. Însă ceva – decorul sumbru, ploaia deprimantă sau poate expresia zănatecă de pe faţa lui Shay – îi ţinea înţepeniţi. Dar toţi se uitau, apoi, unul câte unul, îşi tăiară braţul. Şi, în timp ce făceau asta, feţele lor se transformau, semănând cu Shay: extatici şi nebuni.

Cu fiecare tăietură, Tally simţea cum ceva se golea în ea. Nu putea să uite că în spatele acestui ritual se afla ceva mai mult decât furie nebună. Îşi aminti noaptea petrecerii în costumaţii. Frica şi panica o făcuseră suficient de senzaţională cât să-l

urmărească pe Croy, dar asta o lăsase cu aceeaşi minte de frumoasă. De-abia după ce Peris o lovise din greşeală, tăindu-i arcada, Tally simţise că mintea i se limpezea.

Shay îi admirase rana. Ea fusese cea care sugerase un tatuaj în cinstea ei. Aparent, şi ea înţelesese cum o transformase rana pe Tally, conducând-o la Zâne, apoi în vârful turnului de transmisie şi, în final, la tratament.

Iar acum, Shay îşi împărtăşea cunoaşterea.

— Asta e din vina noastră, şopti Tally.

— Poftim?

Tally îşi desfăcu mâinile înmănuşate spre tabloul din faţa lor. Ea şi Zâne îi dăduseră lui Shay ce avea nevoie pentru a răspândi tratamentul: faima la nivelul întregului oraş, sute de frumoşi murind de nerăbdare să devină Infra, sângerând ca să devină Infra.

Sau ce deveneau. „Cei-care-se-taie”, spusese Shay.

— Ea nu mai face parte dintre noi.

— De ce stai acolo, pur şi simplu? şuşoti Zâne.

Avea pumnii încleştaţi, iar faţa îi era roşie în umbra glugii.

— Zâne, calmează-te!

Tally îl luă de mână.

— Ar trebui s-o obligăm… zise el, dar, făcând ochii mari, începu să tuşească, iar vorbele i se stinseră.

— Zâne? şopti Tally.

El se lupta să respire, agitându-şi mâinile în aer.

— Zâne! strigă tare Tally.

Îl apucă de cealaltă mână, uitându-se în ochii lui bulbucaţi. Nu mai respira.

Tally privi spre luminiş, disperată să primească ajutor de la cineva, de la oricine… chiar şi de la Cei-care-se-taie. Câteva siluete îndepărtate îi auziseră strigătul, dar nu făceau nimic decât să se holbeze la ea, sângele curgând din rănile lor şi tatuajele rotindu-se. Erau prea duşi ca să poată fi de vreun ajutor.

Îşi dădu jos fularul ca să ajungă la brăţara-interfaţă şi să trimită un ping de urgenţă. Dar Zâne întinse mâna şi o opri. Scutură din cap, cuprins de durere.

— Nu.

— Zâne, ai nevoie de ajutor!

— Sunt în regulă…

Cuvintele i se opriră din nou în gât. Tally rămase nemişcată o clipă, imaginându-şi cum moare în braţele ei. Dar dacă i-ar fi chemat pe paznici, ar fi putut sfârşi amândoi sub cuţitul chirurgului, căpătând pentru vecie creier de frumoşi, lăsând ca tratamentul lui Shay să fie unica soluţie pentru cei din oraş.

— Bine, spuse ea. Dar te duc la spital.

— Nu!

— Nu înăuntru. Doar cât de aproape putem

ajunge. O s-aşteptăm acolo şi-o să vedem ce se-ntâmplă.

Tally îl rostogoli pe Zâne pe placa ei zburătoare şi pocni din degete, privind-o cum se înalţă în aer. Se aşeză deasupra lui, simţind cum placa se echilibrează cu dificultate sub greutatea amândurora. Elevatoarele reuşiră să o susţină, iar ea înaintă cu grijă.

Pe măsură ce placa se deplasa, Tally privi înapoi spre luminiş. Toţi zece se uitau la ea şi la Zâne acum. Shay păşea spre ei, cu o privire la fel de rece ca ploaia.

Brusc, Tally fu copleşită de frică, aceeaşi teroare pe care o simţise când îi văzuse pe speciali. Împinse pământul cu picioarele, cu toată forţa, aplecându-se în faţă şi urcând în copaci, lăsând în urmă acel loc.

Călătoria înapoi până la râu era îngrozitoare. Picioarele lui Zâne atârnau în toate direcţiile, greutatea lui care se tot muta de colo-colo ameninţând răsturnarea plăcii la fiecare viraj. Tally îl acoperi cu braţele şi se prinse de marginile plăcii cu unghiile. Cârmea cu picioarele, luând viraje imense, asemenea unui om beat. Ploaia rece îi cădea pe faţă, iar Tally îşi aminti de ochelarii din buzunar, doar că nu avea cum să-i ia fără să se oprească.

Şi nu avea timp să se oprească.

O luară printre copaci, placa prinzând viteză când începură să coboare spre râu. Crengile

pinilor, grele şi lucitoare de la ploaie, se aliniaseră şi o izbeau în faţă. Când, în sfârşit, ieşi din Parcul Cleopatra, Tally o tăie în viteză maximă peste o centură de terenuri de sport, îndreptându-se spre capătul cel mai îndepărtat al insulei centrale.

În depărtare, spitalul era invizibil prin ploaia torenţială, dar Tally zări luminile unui magnetoglisor care se îndrepta în aceeaşi direcţie. Se mişca rapid şi la înălţime, probabil că era o ambulanţă care ducea pe cineva la spital. Mijindu-şi ochii pentru a bloca stropii reci ca gheaţa, reuşi să urmărească maşina şi să menţină acelaşi traseu. Când aceasta ieşi din raza ei vizuală, ajunseră la râu, iar placa supraîncărcată începu să piardă din înălţime deasupra întinderii de apă.

Tally înţelese prea târziu ce se-ntâmpla: reţeaua de metal îngropat pe care o foloseau elevatoarele era mai joasă aici – în pământ, sub zece metri de apă. Dar placa se ridică din nou în aer şi, pe măsură ce malul se apropia tot mai mult, elevatoarele prinseră forţă şi-i purtară mai sus.

— Tally…

O voce spartă venea de dedesubt.

— O să fie-n regulă, Zâne. Am grijă de tine.

— Da. Totul pare sub control.

Tally îndrăzni să arunce o privire spre el. Avea ochii deschişi, iar faţa nu-i mai era roşie. Îşi dădu seama că pieptul lui se ridică şi cobora, şi că respira normal.

— Relaxează-te, Zâne. O să opresc în

apropiere de spital.

— Nu mă duce acolo!

— Te duc doar în preajmă. Pentru orice eventualitate.

— Ce eventualitate? întrebă el răguşit.

— În caz că iar nu mai respiri! Acum, *ţine-figural*

Ascultător, el tăcu şi închise ochii.

Pe măsură ce suprafaţa brăzdată de stropi a râului trecea pe sub ei, luminile spitalului se ridicară în zare, silueta imensă a clădirii fiind reconfortant de aproape. Tally zări luminile galbene ale golfului de urgenţă, dar se îndepărtă de râu şi urcă încet spre mal. Opri placa într-o parcare pentru ambulanţe goale; magnetoglisoarele stăteau stivuite în structura gigantică de metal, aşteptând cine ştie ce dezastru major.

Când placa se opri, Zâne se rostogoli pe pământul ud, gemând.

Tally se lăsă în genunchi lângă el.

— Vorbeşte cu mine!

— Sunt în regulă, spuse el. Cu excepţia spatelui.

— Spatele? Ce…

— Cred că e din cauză că am stat pe placă în poziţia asta, pufni el. Şi sub tine.

Ea îi cuprinse obrajii cu palmele şi-i privi pupilele. Era epuizat şi ud leoarcă, dar Zâne îi zâmbi şi-i făcu cu ochiul, obosit.

— Zâne…

Simţi că începe să plângă din nou, lacrimile curgând fierbinţi printre stropii reci de ploaie.

— Ce se-ntâmplă cu tine?

— Exact cum am spus, cred că avem nevoie de micul dejun.

Suspinele îi zguduiau trupul.

— Dar…

— Ştiu, răspunse Zâne, punându-şi mâinile pe umerii ei. Trebuie să plecăm de-aici.

— Dar cum rămâne cu Noul Fu…

El îi acoperi gura cu palma, înăbuşindu-i următoarele cuvinte. Ea se dădu înapoi surprinsă. Zâne se ridică într-un cot, privind spre brăţara ei, care era descoperită în ploaie. Îşi scosese mănuşa ca să dea pingul de urgenţă, când începuse criza lui Zâne.

— Oh… îmi pare rău.

El clătină din cap, trăgând-o mai aproape de el şi şoptindu-i:

— E-n regulă.

Tally închise ochii, încercând să-şi aducă aminte ce-şi spuseseră în timpul călătoriei nebuneşti de până aici.

— Ne-am contrazis dacă să te aduc sau nu la spital, şopti ea.

El încuviinţă şi se ridică în picioare, tremurând. Apoi spuse cu voce tare:

— Ei bine, dacă tot suntem aici…

Se întoarse şi izbi cu pumnul în structura de

metal. Aceasta răspunse cu un zăngănit surd.

— Zâne!

El se îndoi de durere, apoi scutură din cap, fluturându-şi mâna rănită în aer, pentru o secundă. Privi sângele de pe încheietură.

— După cum spuneam, dacă tot am ajuns până aici, aş face bine să merg la un control. Dar data viitoare *mă întrebi*, bine?

Tally se holbă la el, pricepând în sfârşit. Pentru o clipă, crezuse că nebunia lui Shay era contagioasă. Dar o rană la mână era un motiv plauzibil pentru călătoria lor frenetică până acolo şi justifica aproape tot ce se auzise prin intermediul brăţării-interfaţă. De asemenea, Tally putea să le spună paznicilor că nu mâncaseră nimic de câteva zile. Poate o vitamină şi nişte glucoză aveau să-i alunge lui Zâne durerea de cap.

El încă arăta ca naiba, murdar de noroi şi ud leoarcă, dar mergea fără să se împiedice. De fapt, arăta chiar senzaţional după ce-şi făcuse rana la mână. Poate că Shay nu era atât de nebună pe cât părea – cel puţin, ştia ce funcţionează.

— Haide, spuse el.

— Vrei să faci o plimbare în zbor? întrebă Tally arătând către a doua placă de zbor, care poposise pe iarbă, lângă ei, după ce urmase semnalul emis de brăţările amortizoare ale lui Zâne.

— Cred că o să merg, spuse el, târându-şi picioarele spre luminile pâlpâitoare ale golfului de

urgenţă.

Tally văzu că lui Zâne îi tremura mâna şi era palid. Hotărî ca, la următoarea lui criză, să cheme paznicii.

Nici măcar pentru tratament nu merita să mori. SPITALUL

Se dovedi că, lovindu-se, Zâne îşi fracturase trei oase. Era nevoie de o jumătate de oră pentru a le pune la locul lor.

Tally era în sala de aşteptare împreună cu două noi frumuseţi, care însoţeau un prieten cu piciorul rupt – fugise pe scările ude din afara Vilei Lillian Russell sau cam aşa ceva. Ignoră detaliile poveştii, dând pe gât fursecuri şi cafea cu mult zahăr şi lapte, lăfăindu-se în căldura spitalului şi totala absenţă a ploii. Senzaţia unică a caloriilor introduse în trup îmblânziseră un pic lumea, iar Tally se bucura de aceste câteva momente de înceţoşare specifică frumoşilor. Amintirile cu Shay şi ceilalţi din Parcul Cleopatra erau mult prea clare.

— Şi ce s-a întâmplat *cu tine?* întrebă în cele din urmă frumosul de-alături, subliniind ultimele cuvinte pentru a indica hainele ude şi murdare, chipul epuizat şi toată înfăţişarea ei jalnică.

Tally îşi vârî în gură un fursec cu fulgi de ciocolată şi ridică din umeri.

— Am zburat cu placa.

Prietena frumosului îi dădu un cot acestuia, privindu-l cu ochii mari şi arătând cu degetul mare

spre Tally.

— Ce e? întrebă el.

— ŞŞŞŞI

— Ce el

Frumoasa oftă.

— Scuze, îi spuse ea lui Tally. Prietenul meu e nou pe-aici. Şi e total *dus cu capull*

Fata îi explică în şoaptă:

— E Tally Youngblood!

Frumosul deschise gura, apoi o închise la loc.

Tally zâmbi şi-şi mai vârî un fursec în figură. *Bineînţeles* că dai peste Tally Youngblood în golful de urgenţă, se gândeau ei. Unde altundeva? Probabil că se întrebau ce piesă arhitectonică masivă se prăbuşise sub picioarele ei de data asta.

Deşi celebritatea ei le închise gura celor doi frumoşi, privirile lor aruncate pe ascuns o nelinişteau. Aceşti doi frumoşi nu erau genul care să devină membri ai Celor-care-se-taie, Tally era cât se poate de sigură de asta. Dar nu putea să nu-şi dea seama că notorietatea ei de criminală alimenta micul proiect al lui Shay, creând frumoşi avizi să exploreze un anumit gen de senzaţional. Chiar şi după ce se umplu de fursecuri, cafea şi lapte, Tally simţi aciditate în stomac, întrebându-se dacă vizitele în golful de urgenţă aveau să devină noua modă a iernii.

— Tally?

Un asistent medical stătea în dreptul uşii, făcându-i semn să meargă cu el. În sfârşit! Tally

era pregătită să părăsească acest loc.

— Aveţi grijă, copii, le spuse ea frumoşilor, apoi porni după asistent, pe hol.

Când uşa se închise în urma ei, Tally îşi dădu seama că nu fusese dusă în centrul pentru pacienţi externaţi. Asistentul o condusese într-o cameră mică, dominată de un birou imens, încărcat. Un ecran de pe perete arăta un câmp verde, într-o zi însorită – genul de imagini care le erau arătate şcolarilor înainte de culcare.

— Ai fost afară în ploaie? întrebă asistentul voios, scoţându-şi halatul albastru de hârtie. Purta pe dedesubt un costum – semiformal, o informă creierul ei – şi atunci Tally îşi dădu seama că nu era câtuşi de puţin un asistent. Avea zâmbetul luminos afişat de politicieni, educatorii de grădiniţă şi psihiatri.

Tally se aşeză pe scaunul din faţa lui, hainele ei ude scârţâind.

— Ai ghicit întru totul.

El zâmbi.

— Ei bine, uneori mai au loc accidente. Ai fost înţeleaptă că l-ai adus aici pe prietenul tău. Iar eu am avut noroc că m-am aflat aici. Ideea este că tot încerc să iau legătura cu tine, Tally.

— Da?

— Într-adevăr.

El zâmbi din nou. Exista o specie de oameni maturi frumoşi care zâmbeau la orice: zâmbet de fericire, zâmbet de dezamăgire, zâmbet de

avertisment. Al lui era primitor şi entuziast, inspirând încredere şi linişte, călcând-o pe Tally pe nervi. Era genul de frumos matur care avea ea să devină, după cum îi promisese doctoriţa Cable: îngâmfat, sigur pe sine, chipul frumos fiind marcat de ridurile potrivite, date de râs, vârstă şi înţelepciune.

— Nu ţi-ai mai verificat mesajele în ultimele zile, nu-i aşa?

Ea clătină din cap.

— Prea multe pinguri aiurea, zise ea. Fiindcă am apărut la ştiri. Asta te face faimos.

Cuvintele îi stârniră un zâmbet de mândrie.

— Presupun că a fost o mare încântare pentru tine şi prietenii tăi.

Tally ridică din umeri, alegând falsa modestie.

— La început a fost senzaţional, acum devine aiurea. Aşadar, cine eşti?

— Doctorul Remmy Anders. Sunt consilierul pe probleme de traume aici, fac parte din conducerea spitalului.

— Traume? Are legătură cu stadionul? Pentru că sunt complet…

— Sunt sigur că eşti în regulă, Tally. Despre o prietenă de-a ta vreau să te întreb, de fapt. Sincer, suntem cam îngrijoraţi.

— Din pricina cui?

— A lui Shay.

Dincolo de expresia ei frumoasă, pe Tally o străbătu un fior. Încercă să-şi menţină vocea

calmă.

— De ce Shay?

Încet, de parcă ar fi fost teleghidat, zâmbetul preocupat al doctorului Anders se transformă în încruntare.

— A avut loc o întâmplare neplăcută acum câteva seri, la petrecerea voastră din jurul focului. Tu şi Shay v-aţi certat. Foarte neliniştitor.

Tally clipi, trăgând de timp. Îşi amintea că o auzise pe Shay strigând la ea, lângă foc. Chiar şi sub toate straturile alea, brăţara-interfaţă trebuie să fi auzit cât de rău se supărase Shay – ceva mult mai serios decât o îmbufnare între frumoşii noi. Tally încercă să-şi aducă aminte exact de ce strigase Shay, dar combinaţia de şampanie şi vină îngrozitoare nu-i ajuta foarte mult memoria. Ridică din umeri.

— Da. Era cam beată. La fel şi eu.

— N-a sunat prea vesel.

— Doctore Remmy, ne spionezi? Ar fi cam aiurea.

Consilierul clătină din cap şi reveni la zâmbetul lui preocupat.

— Avem un interes deosebit pentru voi toţi, cei care aţi suferit acel accident nefericit. Uneori, în urma unor sperieturi sau a unor evenimente neaşteptate, recuperarea poate fi dificilă. Iată de ce am fost desemnat consilierul vostru post-stres.

Tally se prefăcu a nu observa că el evitase cu totul întrebarea despre spionat. Oricum, ştia deja

răspunsul. Poate Circumstanţelor speciale nu le păsa dacă Oraşul Noilor Frumuseţi era distrus de Infra, însă paznicii erau tot timpul la datorie. Având în vedere că oraşul fusese proiectat să conserve mentalitatea de frumoşi a oamenilor, era logic să desemneze un consilier pentru oricine avusese experienţe grave care induceau o stare de senzaţional. Doctorul Anders se afla aici pentru a se asigura că lovitura nu le dăduse celor din grupul Infra noi şi încântătoare idei.

Tally reuşi să zâmbească frumos.

— În caz că înnebunim?

Doctorul Anders râse.

— Oh, noi nu credem c-o să-nnebuniţi. Sunt aici doar ca să mă asigur că nu există efecte de lungă durată. Prieteniile pot fi influenţate negativ de stres, ştii.

Se hotărî să-i arunce un os doctorului Remmy şi-l privi cu ochi mari.

— Deci de-asto a fost atât de enervantă în noaptea aia?

El se lumină.

— Da, este vorba doar de stres, Tally. Dar ţine minte, probabil că nu a fost intenţia ei să te enerveze.

— Ei bine, eu nu m-am înfuriat pe

Zâmbi liniştitor:

— Fiecare reacţionează diferit la traumă, Tally. Nu toată lumea este la fel de puternică precum eşti tu. În loc de enervare, ce-ar fi să ne

gândim la asta ca la o oportunitate de a-i arăta lui Shay sprijinul tău? Sunteţi prietene de multă vreme, nu?

— Da. De când eram urâte. Suntem născute în aceeaşi zi.

— Asta e minunat. Prietenii vechi sunt cei mai buni în asemenea momente. Din ce cauză v-aţi certat?

Tally ridică din umeri.

— Nu ştiu. Mai nimic.

— Nu-ţi aminteşti deloc?

Tally se întrebă dacă încăperea era programată să-i facă test poligraf şi, dacă da, cu ce fel de minciună putea scăpa basma curată. Închise ochii, concentrându-se asupra caloriilor care se mişcau prin trupul ei înfometat, moleşind-o într-un mod specific frumoşilor.

— Tally? o îndemnă el.

Se hotărî să-i spună doctorului Anders o parte din adevăr.

— A fost din pricina unor… chestii mai vechi.

El încuviinţă, împreunându-şi mâinile mulţumit. Tally se întrebă dacă nu dezvăluise prea mult.

— Din perioada de urâţenie? întrebă el.

Ea scutură din cap, neavând încredere în propria-i voce.

— Cum v-aţi înţeles tu şi Shay din acea noapte?

— Bine.

El zâmbi fericit, dar Tally îl prinse privind la distanţă, probabil la vreun ecran optic invizibil pentru ea. Oare cerceta interfaţa oraşului? Aceasta ştia că ea şi Shay nu-şi mai trimiseseră mesaje de la petrecere. Trei zile fără niciun mesaj între ele era ceva neobişnuit. Sau doctorul Anders se uita să vadă dacă vocea ei tremura?

El încuviinţă aproape imperceptibil spre informaţia invizibilă sau orice era acolo.

— S-a purtat mai frumos cu tine de-atunci?

— E-n regulă, cred.

Doar un pic de automutilare, invocări nebune şi poate dorinţa de a-şi forma propria gaşcă de zănateci.

— De fapt, n-am mai văzut-o de când a început ploaia asta aiurea. Dar ea şi cu mine suntem cele mai bune prietene pentru totdeauna.

Ultimele cuvinte nu-i ieşiseră bine, vocea lui Tally sunând cumva dur. Tuşi uşor, ceea ce doctorul Anders remarcă, zâmbind şi mai larg, îngrijorat.

— Mă bucur să aud asta, Tally. Iar tu te simţi bine, la rândul tău, nu-i aşa?

— Senzaţional, răspunse ea. Mi-e cam foame totuşi.

— Da, da. Tu şi Zâne chiar trebuie să mâncaţi mai mult. Sunteţi cam slabi şi mi s-a spus că nivelul de zahăr din sângele lui era teribil de scăzut când a ajuns aici.

— O să am grijă să mănânce nişte fursecuri

dintr-alea cu ciocolată din sala de aşteptare. Sunt nemaipomenite!

— O idee minunată. Eşti o prietenă bună, Tally.

Doctorul se ridică, întinzându-i mâna.

— Ei bine, adăugă el, văd că Zâne este peticit peste tot, aşa că nu te mai ţin. Îţi mulţumesc pentru timpul acordat şi să mă anunţi neapărat dacă tu sau vreun prieten de-al tău aveţi nevoie să discutaţi.

— O, aşa o să fac, spuse ea, oferindu-i doctorului cel mai frumos zâmbet. A fost excelent!

Afară, ploaia rece o îmbrăţişă pe Tally ca un prieten vechi şi inevitabil, disconfortul fiind aproape o uşurare după zâmbetele radioase ale doctorului Anders. Pe drumul spre casă, îi povesti lui Zâne despre el. Deşi brăţara ei era din nou acoperită cu fularul, vorbi suficient de încet, încât vântul să-i spulbere cuvintele spre cerul cenuşiu.

Când termină Tally, el oftă.

— Se pare că şi ei sunt la fel de îngrijoraţi ca noi în privinţa ei.

— Da. Trebuie să fi auzit cearta noastră de-acum câteva seri. Ţipa la mine într-un fel deloc specific frumoşilor.

— Perfect!

El îşi dezvelise dinţii, în ciuda frigului. Nu părea că analgezicele care-i fuseseră administrate pentru mână îl ajutaseră prea mult cu migrena. Se urcă pe placă, picioarele nesigure găsindu-şi cu

greu echilibrul.

— N-am spus multe. Doar că era beată şi că făcea circ.

Tally îşi îngădui un mic zâmbet de autofelicitare. Măcar de data asta n-o trădase pe Shay. Spera, cel puţin.

— Sigur că n-ai spus, Tally. Poate că Shay are nevoie de ajutor, dar nu de la un psihiatru frumos de vârstă mijlocie. Ce trebuie să facem este să o ducem afară, în sălbăticie, şi să-i oferim tratamentul adevărat. Cât mai curând posibil.

— Da. Pastilele sunt mult mai bune decât să te tai de unul singur.

Dacă nu sfârşeşti cu afecţiuni ta, adăugă ea în gând. Tally se hotărâse să nu-i spună lui Zâne că avea de gând să-l ducă la spital data viitoare când o să aibă o criză. Spera să nu se ajungă la asta.

— Cum au fost doctorii tăi?

— Obişnuiţi. Şi-au petrecut prima oră sfătuindu-mă să mănânc mai mult. Când în sfârşit au ajuns să-mi pună oasele la loc, am fost inconştient doar vreo zece minute. În afară de faptul că sunt prea slab, nu au părut să observe nimic ciudat la mine.

— Asta-ibine.

— Desigur, nu înseamnă că sunt în regulă. La urma urmelor, nu s-au uitat la cap, ci la mână.

Tally inspiră adânc.

— Migrenele tale se agravează, nu-i aşa?

— Cred că a fost mai degrabă vorba despre foame şi frig decât despre altceva.

Tally scutură din cap.

— Nici eu n-am mâncat nimic astăzi, Zâne, şi nu m-ai văzut…

— Las-o baltă cu migrenele mele, Tally! Nu mi-e nici mai rău, nici mai bine. Pentru mâinile lui Shay îmi fac griji acum.

Îşi apropie placa de Tally şi coborî vocea:

— De-acum, o să stea cu ochii şi pe ea. Dacă doctorul tău Remmy aruncă o privire îndeaproape la ce şi-a făcut, o să se dezlănţuie iadul.

— Da, aici nu pot să te contrazic.

Tally vizualiză şirul de cicatrici de pe mâinile lui Shay.

De la distanţă, crezuse că sunt tatuaje, dar de-aproape oricine şi-ar fi dat seama ce erau. Dacă doctorul Anders avea să le vadă, Tally se îndoia foarte tare că el ar fi găsit un zâmbet potrivit cu ocazia. Alarmele ar fi pornit în tot oraşul, iar interesul paznicilor pentru toţi cei care au fost prezenţi la dezastrul de la stadion ar fi ajuns pe culmi.

Tally întinse mâna şi opri ambele plăci, şoptind:

— Atunci nu avem mult timp la dispoziţie. S-ar putea hotărî să o cheme la control oricând.

Zâne inspiră adânc.

— Va trebui să stai de vorbă cu Shay întâi. Spune-i să termine cu tăiatul.

— Oh! Distractiv. Dar dacă nu vrea?

— Spune-i că noi suntem pe punctul de plecare. Şi că o s-aducem tratamentul adevărat.

— Plecare? Cum?

— Pur şi simplu, plecăm… în noaptea asta, dacă putem. Am să împachetez toate cele necesare, tu pregăteşte-i pe ceilalţi Infra.

— Dar astea?

Era prea obosită ca să ridice încheietura mâinii, însă el înţelese.

— O să le scoatem. La noapte. E un truc pe care l-am ţinut de rezervă.

— Ce truc, Zâne?

— Încă nu pot să-ţi spun. O să funcţioneze, deşi… e cam riscant.

Tally se încruntă. Ea şi Zâne încercaseră toate uneltele care le veniseră în minte şi nu reuşiseră decât să zgârie brăţările.

— Ce este?

— Am să-ţi arăt diseară, spuse el, încleştându-şi fălcile.

Tally înghiţi în sec.

— Trebuie să fie mai mult decât doar riscant.

Zâne o privi fix. Avea faţa palidă şi slabă, iar în spatele ochelarilor ochii-i erau şterşi.

— Daţi-i fetei o mână, spuse el chicotind. S-ar putea să aibă nevoie de una.

Tally trebui să-şi întoarcă privirea, să nu-i vadă zâmbetul.

DISTRUGĂTORUL

Depozitul nu era departe de spital – se afla în marginea de sud a Oraşului Noilor Frumuseţi, acolo unde se uneau cele două braţe ale râului. La acea oră târzie din noapte, strungurile, mesele pentru vizualizare şi formele pentru injectare zăceau nefolosite, iar locul era aproape gol. Singura lumină venea din celălalt capăt al şopronului, unde o frumoasă de vârstă mijlocie sufla în sticla topită pentru a-i da formă.

— Îngheţi de frig aici, spuse Tally.

Aproape că putea să vadă cuvintele ieşindu-i şerpuit de pe buze, în lumina roşie şi palidă a becurilor de lucru. În timp ce-i pregătea pe Infra de fugă, ploaia se opri în sfârşit, dar aerul era încă umed şi rece. Chiar şi în şopron, Tally, Fausto şi Zâne erau înfofoliţi în haine de iarnă.

— De obicei, furnalele pentru topire sunt aprinse, spuse Zâne. Şi unele dintre maşinăriile astea degajă o tonă de căldură.

Arătă spre cele două laturi ale şopronului care erau deschise în noapte.

— Dar ventilarea înseamnă lipsa zidurilor inteligente, înţelegi?

— Înţeleg.

Tally îşi strânse şi mai mult haina în jurul ei, vârând mâna într-un buzunar ca să-i pornească sistemul de încălzire.

Faust o arătă atunci către o maşinărie care semăna cu o presă imensă.

— Hei, îmi aduc aminte că mă jucam cu una de-asta pe vremuri, la şcoala pentru urâţi, la cursul de design industrial, spuse Fausto. Am făcut nişte tăvi de luat prânzul, de care am ataşat pantofi sport, ca să ne dăm pe zăpadă.

— De-asta te-am adus cu noi, spuse Zâne, conducându-i pe Tally şi pe Fausto pe podeaua de ciment.

Partea de jos a maşinăriei era o masă de metal, pe care păreau să fie gravate un milion de puncte minuscule. Paralel cu masa era suspendată o suprafaţă identică de metal.

— Cum? Vrei să foloseşti distrugătorul? întrebă Fausto, ridicând din sprâncene.

Zâne încă nu le spusese ce punea la cale, dar lui Tally nu-i plăcea aspectul masivei maşinării.

Şi nici numele acesteia.

Zâne puse jos găleata pentru şampanie pe care o adusese, împrăştiind apă şi gheaţă pe podea. Scoase un card de memorie din buzunar şi-l vârî în slotul de citire al distrugătorului. Maşinăria intră în funcţiune, beculeţe pâlpâind de jur-împrejur, iar podeaua pornind să trepideze puternic sub picioarele lui Tally.

O undă păru să treacă prin masă, traversându-i blatul ca şi cum metalul ar fi devenit brusc lichid şi viu.

Când mişcarea se diminuă, Tally aruncă o privire mai atentă spre suprafaţa distrugătorului. Punctele fin gravate erau, de fapt, vârfurile unor

ace subţiri, care se puteau ridica şi coborî pentru a crea forme. Tally îşi trecu degetele peste masă, dar acele erau atât de subţiri şi de perfect aliniate, încât suprafaţa de metal părea netedă.

— Pentru ce e asta?

— Pentru a crea diverse chestii, spuse Zâne.

Apăsă pe un buton şi masa prinse din nou viaţă, un mic şi simetric grup de munţi ridicându-se în centru. Tally observă cum nişte cavităţi cu formă identică apăruseră pe suprafaţa superioară a distrugătorului.

— Hei, aia e tava mea pentru prânz, spuse Fausto.

— Bineînţeles. Credeai că am uitat? Cu chestiile astea alunecai grozav pe gheaţă, spuse Zâne fericit.

Scoase o foaie de metal de sub maşinărie şi-i alinie grijuliu capetele pe masă.

— Da. Întotdeauna m-am întrebat de ce nu erau produse la scară largă, spuse Fausto.

— Te făceau prea senzaţional, spuse Zâne. Dar pun pariu că nişte urâţi le tot reinventează la câţiva ani. Capul sus! O să mă ocup de asta.

Ceilalţi doi făcură un pas mare înapoi.

Zâne apucă două mânere de pe marginea mesei, strângând de amândouă în acelaşi timp. Preţ de o clipă, maşinăria zumzăi, apoi intră brusc în funcţiune, jumătatea de sus coborând peste jumătatea de jos cu un *clang!* asurzitor. Sunetul străbătu depozitul, iar lui Tally încă-i mai ţiuiau

urechile când fălcile distrugătorului se desfăcură pentru a scoate la iveală foaia de metal.

— Tare, nu-i aşa? spuse Zâne.

Apucă foaia, ale cărei contururi îşi schimbaseră forma în urma impactului. Acum semăna cu o tavă pentru prânz, cu mici secţiuni pentru a separa hrana: salată, fel principal şi desert. Întorcând-o cu ambele mâini, Zâne îşi trecu un deget prin canelurile care marcau dosul tăvii.

— Pe zăpadă bună, fină, poţi prinde o sută de un la oră pe minunăţiile astea.

Chipul lui Fausto deveni palid.

— N-o să funcţioneze, Zâne.

— De ce nu?

— Glumeşti, Zâne? strigă Tally. Nu-ţi bagi mâna acolo. Chestia aia o să ţi-o distrugă.

Zâne se mulţumi să zâmbească.

— Nu, n-o va distruge. După cum a spus Fausto, sunt prea multe măsuri de siguranţă.

Scoase cardul de memorie din slotul distrugătorului şi vârî altul. Masa se undui din nou, lăsând o serie de margini ascuţite, asemenea unor dinţi. Îşi puse încheietura stângă de-a lungul dinţilor de metal.

— E greu de spus cu mănuşa pusă, dar vedeţi unde va tăia brăţara?

— Dar, Zâne, dacă ratează tot? întrebă Tally.

Trebuia să depună eforturi pentru a nu ridica vocea. Brăţările lor erau camuflate, ca de obicei,

dar nu voia ca frumoşii de vârstă mijlocie din capătul depozitului să-i audă.

— Nu ratează. Poţi să distrugi până şi piesele unui cronometru cu chestiile astea.

— N-o să funcţioneze, strigă Fausto. Îşi vârî propria mână sub distrugător. Loveşte!

— Ştiu, ştiu, spuse Zâne, apucând mânerele şi apăsând.

— Poftim?! strigă Tally îngrozită, dar maşinăria nu se mişcă.

Un şir de lumini galbene sclipi pe margine şi o voce subţire de robot rosti:

— Eliberaţi, vă rog.

— Detectează oamenii, spuse Fausto. Căldura corpului.

Tally înghiţi în sec, inima bubuindu-i în piept, în timp ce

Fausto îşi scotea mâna din distrugător.

— Nu *face* asta!

— Şi chiar dacă o păcăleşti, la ce bun? continuă Fausto. Nu va face decât să distrugă brăţara şi să-ţi terciuiască mâna.

— Nu la cincizeci de metri pe secundă. Uită-te-aici!

Zâne se aplecă peste masă, trecându-şi un deget peste formaţiunea de dinţi pe care o programase.

— Marginea asta o va tăia sau cel puţin o va lovi suficient de puternic, încât să distrugă orice s-ar afla înăuntru. Brăţările noastre o să fie doar

nişte bucăţi de metal mort după ce-o să le izbească maşinăria asta.

Fausto se aplecă să se uite mai de-aproape, iar Tally se întoarse pentru a evita priveliştea oferită de capetele lor aflate între fălcile de metal. *Metal mort.* Privi suflătorul de sticlă din celălalt capăt al depozitului. Neştiind despre conversaţia lor nebună, femeia ţinea calmă o bucată de sticlă în interiorul unui cuptor mic, incandescent, întorcându-l încet deasupra flăcării.

Tally porni în direcţia femeii până când ieşi din zona în care Zâne şi Fausto o puteau auzi, apoi îşi dezveli brăţara.

— Ping către Shay.

— Indisponibil. Mesaj?

Tally blestemă, dar răspunse:

— Da. Ascultă, Shay, ştiu că ăsta este al optsprezecelea mesaj pe care ţi-l trimit azi, dar trebuie să răspunzi. Îmi pare rău că te-am spionat, însă…

Tally nu ştiu ce să mai adauge, presupunând că paznicii – poate chiar specialii – s-ar putea s-o asculte. Nu avea cum să dea explicaţii despre posibila lor evadare din această seară.

— Dar ne facem griji pentru tine. Răspunde-mi cât poţi de repede. Trebuie să stăm de vorbă… faţă-n faţă.

Tally se delogă şi-şi înfăşură din nou fularul în jurul mâinii. Shay, Ho şi Tachs – Cei-care-se-taie – dispăruseră în stil mare, refuzând să mai răspundă

la vreun ping. Probabil că Shay era bosumflată întrucât ceremonia ei secretă fusese spionată. Dar Tally spera că unul dintre Infra o să-i găsească şi-o să le spună despre evadarea din noaptea asta.

Tally şi Zâne îşi petrecuseră după-amiaza pregătind pe toată lumea. Infra aveau bagajele făcute şi erau poziţionaţi în jurul insulei, gata să se pună-n mişcare de îndată ce dinspre depozit avea să vină semnalul că Tally şi Zâne erau liberi.

Femeia care sufla în sticlă terminase de încălzit materialul. Scoase masa incandescentă din cuptor şi începu să sufle în ea printr-un tub lung, făcând ca sticla topită să se umfle, căpătând forme sinuoase. Tally se îndepărtă şovăielnică, revenind la distrugător.

— Dar cum facem cu sistemele de siguranţă? îl contrazicea Fausto pe Zâne.

— Pot să scap de căldura corpului meu.

— Cum?

Zâne lovi cu piciorul găleata de şampanie.

— Treizeci de secunde în apă cu gheaţă şi mâna mea o să fie la fel de rece ca o bucată de metal.

— Da, dar mâna ta nu e o bucată de metal, strigă Tally. Şi nici a mea. Asta e problema.

— Ascultă, Tally, nu-ţi cer să faci tu prima lucrul ăsta.

Ea clătină din cap.

— N-am de gând să fac *deloc* lucrul ăsta, Zâne. Şi nici tu n-ai să-l faci!

— Are dreptate.

Fausto se uita la dinţii de metal care se ridicau dinspre masă, comparându-i cu fraţii lor gemeni care ţâşneau din partea de sus.

— Nota zece la capitolul proiectare, dar să-ţi vâri mâna acolo este o nebunie. Dacă ai calculat greşit fie şi numai cu un centimetru, distrugătorul o să nimerească osul. Ne-au învăţat despre asta la cursul de atelier. Unda de şoc o să treacă prin tot braţul şi-o să-l distrugă.

— Hei, dacă greşeşte, îmi vor reface braţul. Dar n-o să greşească. Am făcut un proiect diferit pentru tine, Tally, vorbi Zâne fluturând un alt card de memorie. Pentru că brăţara ta e mai mică.

— Dacă o să meargă prost, n-o să ţi-o poată reface niciodată, spuse ea încet. Nici măcar spitalul central nu poate reface o mână zdrobită.

— Nu zdrobită, zise Fausto. Oasele tale o să se *lichefieze,* Zâne. Asta înseamnă că şocul o să le topească.

— Ascultă, Tally, spuse Zâne, întinzând braţul ca să scoată sticla de şampanie din găleată. Nici eu n-am vrut să fac asta. Dar azi-dimineaţă am avut o criză, îţi aminteşti?

Scoase dopul.

— Ai avut ce? întrebă Fausto.

Tally clătină din cap.

— Trebuie să găsim altă cale.

— Nu avem timp, spuse Zâne, bând cu nesaţ. Aşadar, Fausto, ne ajuţi?

— Să ne ajute? întrebă Tally.

Fausto încuviinţă încet.

— E nevoie de două mâini pentru a lovi – încă o măsură de siguranţă, ca să nu laşi una din greşeală înăuntru. Asta înseamnă că unul dintre noi trebuie să acţioneze mânerele. Fausto îşi încrucişă braţele: Las-o baltă!

— Şi nici eu nu te ajut! spuse Tally.

— Tally…

Zâne oftă. Dacă nu părăsim oraşul în seara asta, aş putea la fel de bine să-mi vâr capul acolo. Durerile astea apar o dată la trei zile, iar acum se agravează. Trebuie să plecăm.

Fausto se încruntă.

— Despre ce vorbeşti?

Zâne se întoarse spre el.

— Ceva nu e-n regulă cu mine, Fausto. Iată de ce trebuie să plecăm în seara asta. Noi credem că locuitorii din Noul Fum mă pot ajuta.

— De ce ai avea nevoie de ei? Ce e-n neregulă cu tine?

— În neregulă cu mine este că sunt vindecat.

— Poţi să repeţi?

Zâne inspiră adânc.

— Vezi tu, noi am luat nişte pastile…

Tally gemu şi se îndepărtă, dându-şi seama că fusese încălcată încă o limită. Mai întâi Shay, iar acum Fausto. Tally se întreba cât o să mai dureze până când toţi Infra o să afle de tratament. Ceea ce n-ar fi făcut altceva decât să urgenteze

evadarea ei şi a lui Zâne din oraş, indiferent de riscuri.

Cu o tristeţe crescândă, Tally o privi pe femeia care sufla în sticlă. Simţea cum neîncrederea lui Fausto scădea în timp ce Zâne îi povestea ce se întâmplase cu ei doi în ultimele luni: pastilele, starea senzaţională crescândă pe care o dădea tratamentul şi durerile de cap atroce ale lui Zâne.

— Aşadar, Shay a avut dreptate în privinţa voastră! spuse el. De-asta sunteţi atât de diferiţi acum…

Shay fusese singura care vorbise deschis cu Tally, dar toţi ceilalţi Infra trebuie să fi remarcat schimbările şi să se fi întrebat ce se-ntâmplase. Cu toţii îşi doreau senzaţionalul nou şi ciudat pe care-l trăiau Tally şi Zâne. Acum, că Fausto ştia de existenţa şi de simplitatea tratamentului, constând într-o simplă pastilă, poate că riscul de a vârî mâinile în distrugător nu i se mai părea atât de nebunesc.

Tally oftă. Poate că nu era o nebunie. Chiar în acea dimineaţă amânase să-l ducă pe Zâne la spital, aşteptând în ploaie minute în şir, care s-ar fi putut dovedi a fi preţioase – riscând viaţa, nu o mână.

Înghiţi în sec. Ce cuvânt folosise Fausto? *Lichefiat.*

Obiectul de sticlă creştea pe măsură ce femeia continua să sufle, transformându-se în

sfere suprapuse care păreau extrem de delicate, imposibil de reparat dacă s-ar fi spart. Femeia ţinea cu grijă forma strălucitoare. Unele lucruri nu mai pot fi reparate dacă le distrugi.

Tally se gândi la Az, tatăl lui David. Când doctoriţa Cable încercase să-i şteargă amintirile, procesul îl omorâse. Mintea era mai fragilă decât mâna unui om… şi niciunul dintre ei n-avea habar ce se-ntâmpla în capul lui Zâne.

Îşi privi mănuşa stângă, singura rămasă, îndoind uşor degetul. Era suficient de curajoasă cât să bage mâna în fălcile de metal ale distrugătorului? Poate.

— Eşti sigur că-i putem găsi pe cei din Noul Fum? îl întrebă Fausto pe Zâne. Credeam că nu i-a mai văzut nimeni de ceva vreme.

— Urâţii pe care i-am întâlnit în dimineaţa asta au spus că sunt semne că s-au întors.

— Şi ei te pot vindeca?

Tally înţelese atunci din vocea lui Fausto – îşi justifica propriul gând cu voce tare, încet dar sigur, şi până la urmă avea să cadă de acord cu folosirea distrugătorului. Într-un fel oribil, chiar avea logică. Exista un tratament pentru starea lui Zâne, undeva, în sălbăticie, şi dacă nu-l ajutau să-l obţină, oricum era ca şi mort.

Ce însemna să-şi rişte o mână?

Tally se întoarse şi spuse:

— O fac eu. Trag eu de mânere.

Amândoi o priviră şocaţi, în tăcere, apoi Zâne

zâmbi:

— Bine. Chiar te preferam pe tine.

Ea înghiţi în sec.

— De ce?

— Pentru că am încredere în tine. Nu vreau să fie cineva care să tremure.

Tally inspiră adânc, luptându-se să nu dea drumul lacrimilor din ochi.

— Mulţumesc… cred.

Urmă un moment de tăcere stânjenitoare.

— Eşti sigură, Tally? adăugă Fausto într-un târziu. Aş putea s-o fac eu.

— Nu. Trebuie s-o fac eu.

— Ei bine, atunci n-are rost să mai pierdem vremea.

Zâne îşi aruncă haina de iarnă pe podea. Îşi desfăşură fularul de pe mână şi-şi scoase mănuşa. Mâna lui stângă părea mică şi fragilă lângă masa întunecată pe care se afla distrugătorul. Zâne strânse pumnul şi-l vârî în găleata cu apă şi gheaţă, tremurând pe măsură ce căldura i se scurgea din trup.

— Pregăteşte-te, Tally.

Ea privi rucsacurile de pe podea, se pipăi ca să se asigure că purta senzorul de buric şi verifică încă o dată plăcile de zbor din capătul depozitului. Cablurile de sub plăci erau desprinse, deconectate de la reţeaua oraşului. Erau gata de plecare.

Tally îşi privi brăţara. Odată ce brăţara lui Zâne avea să fie distrusă, semnalul de urmărire se

întrerupea. Trebuiau să se ocupe rapid şi de brăţara ei şi să pornească la drum. Aveau o distanţă mare de parcurs, fie doar şi până la marginea oraşului.

Vreo douăzeci şi cinci de Infra aşteptau răspândiţi pe insulă, gata să pornească şi să-i urmeze în orice direcţie. Fiecare avea un tub de artificii cu un amestec special de culori – mov şi verde – pentru a lansa pretutindeni semnalul, de îndată ce Tally şi Zâne erau liberi.

Liberi.

Tally privi în jos la manetele distrugătorului şi înghiţi în sec. Cele două mânere erau turnate în plastic, într-o nuanţă galbenă, veselă, având forma unor joystick-uri pentru jocuri, fiecare prevăzut cu un trăgător masiv. Când apucă unul dintre ele, puterea din maşinăria aflată în stand-by îi cutremură mâinile, asemenea unui avion suborbital care vuia trecând pe deasupra capului.

Încercă să se imagineze trăgând de mânere şi nu reuşi. Tally nu mai avea argumente însă, iar vremea discuţiilor trecuse.

După treizeci de secunde lungi în apa îngheţată, Zâne îşi scoase mâna.

— Închide ochii, în caz că metalul se sparge în bucăţele. Frigul îl face să devină fragil, spuse Zâne pe un ton normal.

Nu mai conta ce auzea acum brăţara, îşi dădu seama Tally. Când o să priceapă cu toţii despre ce anume vorbeau, ei vor fi deja în zbor, cu toată

viteza, spre Ruinele Ruginite.

Zâne îşi puse încheietura mâinii pe marginea mesei şi închise ochii strâns.

— În regulă. Fă-o!

Tally inspiră adânc, mâinile tremurându-i pe mânere. Închise ochii şi se gândi: *în regulă, fă-o acum...*

Dar degetele nu o ascultară.

Gândindu-se la tot ce-ar fi putut să meargă prost, capul începu să i se-nvârtească. Se imagină zburând din nou cu Zâne la spital, braţul lui stâng nefiind decât o masă gelatinoasă. Şi-i închipui pe speciali dând buzna în acea clipă şi oprindu-i, realizând ce puneau ei la cale. Se întrebă dacă Zâne făcuse corect toate măsurătorile şi dacă-şi amintise că, din cauza apei reci, brăţara se va fi micşorat un pic.

La acest gând, Tally înlemni şi-i trecu prin minte că poate-ar trebui să-l întrebe. Deschise ochii. Brăţara udă strălucea asemenea unei bucăţi de aur în luminile galbene ale distrugătorului.

— Tally... Dă-i drumul!

Metalul avea să se contracteze de frig, dar căldura... Tally o privi pe femeia care sufla sticla, aflată în celălalt capăt al şopronului, o fericită care n-avea habar de lucrurile violente, îngrozitoare care erau pe cale să se întâmple.

— Tally! spuse Fausto încet.

Căldura putea face brăţara să se expandeze...

Femeia ridică sticla incandescentă pe care o

ţinea în mâini şi o privi pe toate părţile. *Cum era posibil să ţină în mâini sticlă topită?*

— Tally, insistă Fausto, dacă vrei, o fac eu…

— Staţi aşa, zise ea, luându-şi mâinile de pe manete.

— Poftim?! strigă Zâne.

— Rămâi aici.

Tally scoase cardul de memorie din slotul distrugătorului, ignorând protestele din spatele ei, şi trecu în goană pe lângă strungurile masive şi cuptoarele din celălalt capăt al depozitului. Când se apropie, femeia ridică o privire placidă, zâmbindu-i cu un calm specific frumoşilor de vârstă mijlocie.

— Bună, scumpo.

— Bună. E minunată sticla asta, spuse Tally.

Zâmbetul acela plăcut deveni şi mai larg.

— Mulţumesc.

Acum, Tally vedea mâinile femeii, care sclipeau argintii în lumina roşie.

— Porţi mănuşi, nu-i aşa?

Femeia râse.

— Bineînţeles! E destul de fierbinte cuptorul ăla, să ştii.

— Dar poţi simţi căldura?

— Nu şi prin mănuşile astea. Cred că materialul a fost inventat pentru rachetele care se întorc în atmosferă. Poate face faţă la vreo două mii de grade.

T ally încuviinţă.

— Şi sunt chiar subţiri, nu-i aşa? Din partea cealaltă a camerei nici măcar nu mi-am dat seama că le porţi.

— Exact, încuviinţă femeia, fericită. Poţi simţi textura sticlei prin ele.

— Uau, făcu Tally zâmbind frumos.

Mănuşile puteau fi strecurate pe *sub* brăţări, îşi spunea ea.

— De unde-aş putea să iau o pereche?

Femeia arătă înspre un dulap. Tally îl deschise şi găsi zeci de mănuşi înghesuite înăuntru, materialul lor reflexiv sclipind ca zăpada proaspătă. Scoase două.

— Sunt toate de aceeaşi mărime?

— Da. Se întind cât e nevoie, până dincolo de coate, spuse femeia. Doar ai grijă să le arunci după prima folosire. Nu mai sunt aşa de bune a doua oară.

— Nicio problemă.

Tally se îndepărtă ţinând mănuşile strâns, un sentiment de uşurare străbătând-o când îşi dădu seama că nu va trebui să folosească mânerele, că nu va trebui să privească distrugătorul cuprinzând mâna lui Zâne. Un plan nou şi mai bun se desfăşura în mintea ei, pas cu pas – ştia exact unde să găsească un „cuptor” puternic, ba chiar acesta o să-i ducă şi până la marginea oraşului.

— Stai un pic, Tally, spuse femeia, cu un uşor tremur în voce.

Tally îngheţă, dându-şi seama că femeia o

recunoscuse. Desigur, oricine se uita la ştiri îi ştia acum chipul lui Tally Youngblood. Îşi frământă creierii ca să găsească un motiv nevinovat pentru care avea nevoie de acele mănuşi, dar orice idee îi suna teribil de fals.

— Ăăă… Da?

— Ai două mănuşi stângi acolo, spuse femeia râzând. Nu prea-ţi sunt de folos, oricare-ar fi năzbâtia pe care-o pui la cale.

Tally zâmbi, lăsând să-i scape un chicotit. *Asta* s-o *crezi tu!* Dar se întoarse la dulap şi pescui două mănuşi drepte. Nu strica să-şi protejeze ambele mâini.

— Mulţumesc pentru tot ajutorul, spuse ea.

— Pentru puţin.

Femeia zâmbi frumos, apoi se întoarse şi începu din nou să analizeze curbele bucăţii ei de sticlă.

— Dar să fii atentă!

— Nu-ţi face griji, spuse Tally. Întotdeauna sunt atentă. JAFUL

— Glumeşti? Cum să cerem aşa ceva în toiul nopţii? întrebă Fausto.

— N-avem cum. Trebuie să facem rost.

Tally îşi puse rucsacul pe umăr şi pocni din degete spre placa de zbor.

— De fapt, ar trebui să luăm mai multe. Cu cât pornim mai mulţi în direcţia aia, cu atât mai bine.

— Să facem rost? întrebă Zâne, verificându-şi

fularul în care-şi învelise din nou braţul. Adică să furăm, vrei să spui?

— Nu. O să cerem cât putem de drăguţ, răspunse ea zâmbind. Nu uita, Zâne, suntem Infra. Suntem faimoşi. Veniţi după mine!

După ce ieşi din depozit, sări pe placă şi se îndreptă spre centrul insulei, acolo unde vârfurile turnurilor de petrecere erau tot timpul înconjurate de parapante, baloane cu aer cald şi artificii. Cei doi băieţi se străduiră să se ţină după ea.

— Anunţă-i şi pe ceilalţi Infra! strigă Tally spre Fausto. Spune-le că am schimbat planul!

El se uită spre Zâne, ca să primească aprobarea acestuia, apoi încuviinţă, uşurat că ideea distrugătorului fusese înlocuită cu o soluţie mai puţin violentă.

— Cu câţi dintre noi vrei să urci?

— Nouă sau zece, răspunse ea. Oricine nu se teme de înălţime… Ceilalţi pot veni cu placa, aşa cum am convenit. O să fim gata în douăzeci de minute. Ne întâlnim în centrul oraşului.

— O să fiu acolo, răspunse Fausto, apoi înclină placa şi se îndepărtă în noapte.

Tally se întoarse spre Zâne.

— Eşti în regulă? El încuviinţă, îndoind încet degetele mâinii acoperite cu mănuşa. O să fiu bine. Îmi ia doar o secundă să schimb echipamentul.

Ea îşi apropie placa de a lui Zâne şi-l prinse de mâna neînmănuşată.

— A fost foarte curajos ce-ai vrut să faci.

El clătină din cap.

— Cred că a fost o prostie.

— Da, poate. Dar, dacă nu am fi mers la atelier, nu m-aş fi gândit la asta.

El zâmbi.

— Mă bucur că ai făcut-o, îţi spun sincer.

Îndoi din nou mâna, cu nervozitate. Apoi arătă în faţa lor.

— Uite două.

Tally îi urmări privirea până-n centrul insulei, acolo unde două baloane cu aer cald pluteau ca două căpăţâni pleşuve deasupra unui turn de petrecere, pripoanele care le ţineau în loc reflectând lumina şovăielnică a artificiilor.

— Perfect, spuse ea.

— E o problemă, spuse Zâne. Cum urcăm atât de sus cu plăcile?

Tally se gândi o secundă, apoi răspunse:

— Cu multă grijă.

Urcară mai sus ca oricând, ridicându-se încet de-a lungul turnului de petrecere, suficient de aproape cât să atingă zidul cu degetele dacă ar fi întins mâna. Metalul din interiorul clădirii furniza suficientă energie pentru elevatoarele plăcii, iar Tally simţea un tremur neliniştitor sub tălpi, ca atunci când stătea pe marginea celei mai mari plăci de scufundări, în copilărie. După un minut – care trecu greu – ajunseră în locul unde unul dintre baloane era prins de turn. Tally atinse

priponul cu mâna goală, simţindu-i legăturile fine.

— Nu e nicio problemă. E metal.

— Da, dar este *suficient* metal? întrebă Zâne.

Tally ridică din umeri. Atunci, Zâne îşi dădu ochii peste cap.

— Şi tu te gândeai că planul *meu* e riscant. În regulă, eu o să-l aleg pe cel care arată stupid.

Se strecură în jurul turnului până la celălalt balon care se legăna în vânt. Tally zâmbi, văzând că avea forma unui cap de porc uriaş, cu urechi semeţe şi ochi imenşi, pictaţi pe nailonul roz al învelişului.

Măcar balonul ei avea o culoare normală: argintiu, reflectând lumina, cu o dungă albastră în jurul său, la mijloc. Dinspre nacelă auzi sunetul inconfundabil al dopului de şampanie, apoi râsete. Nu era departe, dar avea să fie dificil să urce până la el.

Ochii ei urmăriră priponul pe toată lungimea lui, cum se unduia în jos înainte să ajungă la partea de dedesubt a nacelei, de care era prins. Linia sinuoasă îi aminti de un montagne russe din Ruinele Ruginite. Desigur, acela era făcut din mult mai mult metal, de parcă ar fi fost conceput pentru zborul cu placa. În schimb, bucata asta subţire de lanţ metalic constituia o susţinere firavă pentru elevatoarele magnetice ale plăcii ei.

Şi, spre deosebire de un montagne russe, priponul era într-o mişcare constantă. Balonul plutea uşor în jos pe măsură ce aerul din el se

răcea, dar Tally ştia că în curând va ţâşni în sus, iar priponul se va încorda, în cazul în care aprinzătorul va fi pornit. Mai rău, poate că phmbăreţii din baloane se vor plictisi şi se vor hotărî să facă o călătorie în noapte, eliberând priponul şi nelăsând nimic între Tally şi pământ.

Zâne avea dreptate: nu asta era cea mai simplă cale de a pune mâna pe un balon, dar nu aveau timp să ceară unul, aşa cum se cuvenea, sau să aştepte ca plimbăreţii din nacelă să se plictisească şi să coboare. Dacă voiau să ajungă la Ruinele Ruginite înainte de răsărit, trebuiau să evadeze cât mai repede. Poate că avea s-o descopere cineva pe Shay în timp ce planul ăsta nou era pus în aplicare.

Tally se strecură mai aproape de zidul turnului, ridicându-se până când inelul priponului se află chiar sub centrul plăcii ei. Se îndepărtă de turnul de petrecere, plutind, balansându-şi placa peste pripon asemenea unui echilibrist pe sârmă, aflat pe o placă de lemn.

Se mişcă înainte încetişor, elevatoarele încordându-se şi tremurând, degetele lor magnetice invizibile apucând lanţul. O dată sau de două ori, placa aproape că pierdu conexiunea, făcând-o pe Tally să se cutremure. Văzu balonul coborând un pic, căci greutatea ei întrerupsese echilibrul delicat dintre aerul fierbinte şi gravitaţie.

Tally coborî până când ajunse la jumătatea

drumului, apoi începu să urce spre balon. Placa tremura tot mai tare, lăsând turnul de petrecere în urmă, până când Tally fu convinsă că elevatoarele erau pe cale să cedeze, lăsând-o să cadă de la cincizeci de metri. De la înălţimea asta, brăţările amortizoare erau mult mai rele decât jachetele de bungee: să fii oprit de încheieturile mâinilor, la viteza asta, însemna probabil să-ţi fie dislocat un umăr.

Desigur, asta nu însemna nimic faţă de ce-ar fi putut să le facă distrugătorul.

Dar elevatoarele nu cedară; placa urcă în continuare spre nacela balonului. Auzi câteva strigăte dinspre balconul turnului de petrecere din spatele ei şi-şi dădu seama că Zâne fusese zărit. Ce fel de nou joc senzaţional mai era şi ăsta?

La marginea nacelei, apăru un chip, privind în jos cu o expresie de surpriză.

— Hei, ia uitaţi-vă! Vine cineva!

— Poftim? Cum?

Ceilalţi trei frumoşi din balon se îngrămădiră la marginea nacelei ca să privească în jos spre ea, mişcarea lor făcând ca priponul să se legene. Tally scoase o înjurătură când placa ei începu să se dezechilibreze.

— Nu vă mai mişcaţi! strigă ea. Şi nu porniţi aprinzătorul!

Comenzile ei răstite au fost întâmpinate de o tăcere surprinsă, dar măcar frumoşii încetară să se mai foiască.

Un minut mai târziu, placa tremurătoare a lui Tally ajunse aproape de nacelă. Tally îşi îndoi genunchii şi sări în gol, după o secundă apucându-se cu mâinile de marginea de răchită. Frumoşii întinseră mâinile ca s-o prindă şi s-o tragă-n sus şi, curând, Tally se afla înăuntru, uitându-se cu ochi mari la cei patru călători. Eliberată de greutatea ei, placa de zbor o urmă, iar ea o trase înăuntru.

— Uau! Cum ai făcut asta?

— Nu ştiam că plăcile pot zbura atât de sus!

— Hei, eşti Tally Youngblood!

— Cine altcineva? răspunse ea zâmbind şi se sprijini de o margine. Pământul se apropia tot mai mult, greutatea ei şi a plăcii trăgând balonul în jos.

— Acum, sper că nu vă deranjează dacă vă rog să coborâţi balonul. Eu şi prietenii mei trebuie să pornim într-o scurtă călătorie.

Când balonul poposi pe pajişte, în faţa Vilei Garbo, un grup de Infra pe plăci se afla deja acolo, cu Fausto în frunte. Tally văzu forma roz cu urechi a balonului lui Zâne apropiindu-se pentru a ateriza în preajmă, clătinându-se uşor înainte de a se opri.

— Nu ieşiţi încă! le spuse ea plimbăreţilor din balon. Nu vrem să-şi ia zborul singură chestia asta.

Aşteptară până când Peris şi Fausto ajunseră la nacelă şi se urcară în ea.

— Câte persoane poate susţine, Tally? întrebă Fausto. Nacela era făcută din răchită. Tally îşi

trecu degetele peste nuielele împletite, materialul perfect dacă voiai ceva puternic, uşor şi flexibil.

— Hai să luăm câte patru în fiecare.

— Şi ce aveţi de gând să faceţi? găsi curajul să întrebe unul dintre călători.

— Aşteptaţi şi-o să vedeţi, răspunse Tally. Şi când o să fiţi intervievaţi pentru ştiri, sunteţi liberi să le povestiţi tot.

Cei patru făcură ochii mari, dându-şi seama că aveau să devină faimoşi.

— Dar tăceţi din gură cel puţin o oră de-acum încolo. Altminteri, năzbâtia noastră n-o să ne iasă, iar povestea n-o să mai fie senzaţională.

Ei încuviinţară ascultători.

— Cum eliberaţi priponul? întrebă Tally, realizând că, deşi plănuise să facă asta, nu zburase niciodată cu balonul.

— Tragi de coarda asta ca să te eliberezi, spuse unul dintre călători. Şi apeşi pe butonul ăsta când vrei să vină să te ia o maşină zburătoare.

Tally zâmbi. De comanda asta nu aveau nevoie. Văzându-i expresia, unul dintre cei patru spuse:

— Hei, vreţi să mergeţi undeva departe, nu-i aşa?

Tally rămase tăcută o vreme, ştiind că tot ceea tot ce avea să spună urma să apară la ştiri şi apoi să fie repetat generaţii de-a rândul, deopotrivă de către urâţi şi frumoşi noi. Merita riscul să le spună adevărul, hotărî ea. Cei patru nu

aveau să rateze ocazia de a deveni faimoşi, prin urmare n-o să stea de vorbă cu autorităţile decât atunci când o să fie mult prea târziu.

— Mergem în Noul Fum, spuse ea încet şi clar.

Ei o priveau neîncrezători.

Rumegă asta, Cable! îşi spuse ea în gând, fericită.

Nacela se clătină, iar Tally se întoarse. Îl văzu pe Zâne sărind înăuntru.

— Vă deranjează dacă vă însoţesc? întrebă el. În balonul meu sunt patru. Şi mai avem un grup care-o să preia încă un balon.

— Ceilalţi sunt gata să pornească la semnalul nostru, zise Fausto.

Tally încuviinţă. Atâta vreme cât ea şi Zâne evadau cu balonul, nu mai conta cu ce veneau ceilalţi. Privi arzătorul de deasupra capetelor lor, torcând ca un motor, aşteptând să încălzească din nou aerul. Tally spera să fie suficient de puternic pentru a dilata brăţările atât cât să le iasă de pe mână sau că măcar o să distrugă transmiţătoarele dinăuntru.

Scoase din buzunar mănuşile rezistente la foc şi-i întinse o pereche lui Zâne.

— E un plan mult mai bun, Tally, spuse el, lângă arzătorul care vibra. Un cuptor zburător. Când o să ne eliberăm, o să ne aflăm la marginea oraşului.

Tally îi zâmbi, apoi le spuse celorlalţi:

— În regulă, acum puteţi să ieşiţi. Vă mulţumesc pentru ajutor. Şi ţineţi minte să nu spuneţi nimănui nimic vreme de cel puţin o oră.

Ei încuviinţară şi săriră afară unul câte unul, retrăgându-se câţiva metri ca să facă loc nacelei, care se legănă şi apoi se ridică parcă nerăbdătoare.

— Sunteţi gata? strigă ea spre balonul cu faţă de porc.

Cei aflaţi în el îi făcură semn că erau pregătiţi. Un al treilea balon cobora nu foarte departe. Aveau să plece cât de curând. Cu cât furau mai multe baloane, cu atât mai bine. Dacă-şi lăsaseră cu toţii inelele-interfaţă în nacele când săriseră, pentru paznici urma să fie o noapte foarte aglomerată.

— Suntem gata, spuse Zâne încet. Să pornim!

Tally privi linia orizontului – Vila Garbo, turnurile de petrecere, luminile din Noul Oraş al Frumoşilor: lumea pe care o aşteptase cu nerăbdare întreaga ei viaţă de urâtă. Se întrebă dacă avea să mai revadă vreodată oraşul.

Desigur, Tally trebuia să se întoarcă, dacă Shay încă nu primise vestea. Ritualul ei cu tăieturile era doar o luptă şi se putea vindeca. Tally nu o putea părăsi sub nicio formă, indiferent dacă Shay o ura sau nu.

— În regulă, să mergem, spuse ea. Apoi şopti: îmi pare rău, Shay. Am să mă întorc după tine.

Întinse braţul şi trase de sfoara balonului.

Aprinzătorul scoase un răget, căldura îi învălui, iar balonul de deasupra începu să se umfle, apoi se ridică.

— Uau! făcu Peris. Ne cărăm de-aici!

Fausto scoase un chiot şi trase de sfoară, nacela luptându-se să se ridice, când priponul îi permise s-o facă.

Tally îl privi pe Zâne în ochi. Acum se ridicau repede, trecând peste vârful turnului de petrecere, o duzină de frumoşi ameţiţi făcându-le cu mâna din balconul acestuia.

— Chiar plec, spuse Zâne încet. În sfârşit!

Ea zâmbi. De data asta, Zâne nu avea să mai dea înapoi. N-o să-l lase ea.

Balonul se îndepărtă rapid de turn, ridicându-se mai sus decât orice clădire din Oraşul Noilor Frumuseţi. Tally vedea fâşia argintie a râului din jurul lor, întunecimea Oraşului Urâţilor şi luminile palide ale suburbiilor, în toate direcţiile. Curând aveau să fie atât de sus, încât o să zărească marea.

Tally dădu drumul lanţului de ascensiune, făcând arzătorul să amuţească. Nu voiau să ajungă prea sus. Baloanele nu erau suficient de rapide, încât să scape de magnetoglisoare. Vor avea nevoie de plăci pentru asta. Curând, aveau să fie nevoiţi să sară, să cadă în gol până când plăcile se puteau racorda la reţeaua magnetică a oraşului.

Nu era la fel de simplu ca o cădere cu jacheta

de bungee, dar – spera ea – nu avea să fie niciun pericol. Privind în jos, Tally scutură din cap şi oftă. Uneori se simţea de parcă viaţa ei ar fi fost o înlănţuire de căderi de la înălţimi tot mai mari.

Tally observă că vântul îi purta acum rapid, împingând balonul departe de mare, deşi, în mod ciudat, în jurul lor aerul părea nemişcat. Desigur, îşi dădu seama Tally, balonul era purtat de curenţii de aer, ca şi cum ea ar fi stat perfect nemişcată, iar lumea s-ar fi strecurat pe sub ea.

Ruinele Ruginite rămâneau în urma lor, dar erau o mulţime de râuri în jurul oraşului, cu albiile pline de zăcăminte minerale care puteau susţine o placă de zbor. Infra plănuiseră să pornească în toate direcţiile – toată lumea ştia cum să se întoarcă la ruine, indiferent unde îi purta vântul.

Tally dădu drumul hainei de iarnă, brăţărilor amortizoare şi mănuşilor pe podeaua nacelei. Încă se simţea căldură de la arzătorul strălucitor, aşa că nu-i era foarte frig. Îşi puse mănuşile rezistente la foc, strecurând-o pe cea stângă pe sub brăţara-interfaţă, trăgând-o până sus, dincolo de cot. În faţa ei, Zâne se pregătea şi el.

Acum trebuiau să ţină brăţările în dreptul focului.

Tally ridică privirea. Arzătorul era prins de nacelă pe un cadru cu opt braţe, întinzându-se deasupra lor asemenea unui păianjen metalic imens. Puse un picior pe margine, ţinându-se cu putere de cadrul arzătorului, şi se ridică. Din

poziţia asta nesigură, Tally privi în jos către oraş, sperând că balonul n-o să-nceapă să se balanseze din pricina vântului.

Inspiră adânc.

— Fausto, semnalul!

Acesta încuviinţă şi aprinse petardele, care începură să şuiere şi să arunce flăcări mov şi verzi. Tally privi semnalul repetat de Infra din apropiere, răspândindu-se apoi pe toată insula în mănunchiuri de pene colorate. Se angajau să meargă mai departe.

— E-n regulă, Zâne, spuse ea. Hai să ne scoatem chestiile astea!

ARZĂTORUL

Cele patru guri ale arzătorului erau la mai puţin de un metru de faţa ei, încă strălucind, degajând căldură în aerul rece al nopţii. Tally întinse braţul şi atinse cu grijă una dintre guri. Femeia din atelier îi spusese adevărul. Tally simţea marginile arzătorului prin materialul rezistent la foc, iar degetele ei percepeau micile umflături acolo unde metalul fusese sudat. Dar nu simţea câtuşi de puţin temperatura. Arzătorul nu era fierbinte şi nici cald… nu era în niciun fel. Senzaţia era stranie, ca şi cum şi-ar fi vârât mâna în apă la temperatura corpului.

Privi către Zâne, care se ridicase în cealaltă parte a arzătorului.

— Chestiile astea chiar funcţionează, Zâne. Nu simt nimic.

El îşi privi mâna stângă, înmănuşată, fără prea multă convingere.

— Două mii de grade, spuneai?

— Exact.

Atâta vreme cât ai încredere în orice statistică dezvăluită de un artist frumos de vârstă mijlocie, care suflă sticlă în toiul nopţii…

— Încerc eu prima, se oferi ea.

— Nici pomeneală. O facem împreună.

— Nu fi dramatic!

Tally privi în jos către Fausto, al cărui chip era la fel de palid ca atunci când mâna lui Zâne se aflase în distrugător.

— Trage un pic de cablul arzătorului, cât de scurt poţi, la semnalul meu.

— Staţi un pic! strigă Peris. Ce faceţi?

Tally îşi dădu seama că nimeni nu-l pusese la curent cu planul lor. O privea complet confuz. Ei bine, acum nu era timp pentru explicaţii.

— Stai liniştit, avem mănuşi, spuse ea şi-şi puse mâna stângă pe arzător.

— Mănuşi?

— Da… Mănuşi speciale. Dă-i drumul, Fausto! strigă Tally.

Izbucni un val de căldură. Flacăra albastră, pură, a arzătorului era orbitor de strălucitoare. Tally închise ochii şi simţi pe faţă aerul fierbinte, infernal, ca de deşert. Îşi lăsă capul în jos, sub cadrul arzătorului, şi auzi strigătul îngrozit al lui Peris.

O secundă mai târziu, arzătorul se opri.

Tally deschise ochii, încă având pe retină imaginea flăcării de mai devreme. Dar îşi privi degetele, îndoindu-le în faţa ei, încă întregi.

— N-am simţit nimic la mână! strigă ea.

Clipi ca să alunge petele luminoase şi văzu că metalul brăţării era un pic strălucitor. Totuşi, brăţara nu părea mai mare.

— Ce/fici? strigă Peris.

Faust o îi făcu semn să tacă.

— În regulă, spuse Zâne, trecându-şi mâna peste arzător. Hai să lucrăm repede! Deja se ştie că punem ceva la cale.

Tally încuviinţă – brăţara trebuie că era afectată de flacăra puternică. Asemenea lacătului pe care i-l dăduse doctoriţa Cable înainte de călătoria ei în Ţinutul de Fum, era probabil proiectată să trimită un anumit semnal dacă se deteriora. Inspiră adânc aerul rece al nopţii, punându-şi din nou mâna pe arzător şi lăsându-şi capul în jos.

— În regulă, Fausto. Dă drumul arzătorului până când îţi spun eu să te opreşti!

Un alt val de arşiţă năvăli peste Tally. Peris privea în sus către ea, expresia lui îngrozită căpătând un aer demonic din pricina focului intens. Trebui să-şi mute privirea de la el. Deasupra, balonul începu să se umfle, aerul supraîncălzit ridicându-l. Nacela se legănă, testând forţa cu care Tally se ţinea de cadrul

arzătorului.

Umărul ei stâng, acoperit doar de tricou, era supus cel mai mult infernului. Dincolo de protecţia mănuşii, simţea mâncărimea pielii, de parc-ar fi stat prea mult la soare. În căldura de nestăvilit, transpiraţia i se scurgea pe spinare.

În mod ciudat, părţile corpului unde simţea cel mai puţin căldura arzătorului erau mâinile înmănuşate, chiar şi cea stângă, plasată chiar în mijlocul infernului. Îşi imagină brăţara ascunsă în acea flacără, devenind roşie, apoi albă… dilatându-se gradat.

După un minut care păru foarte lung, strigă:

— În regulă. Opreşte-l!

Arzătorul se opri, iar aerul deveni brusc rece în jurul ei, noaptea recăpătându-şi întunecimea. Tally, care stătuse pe vine, se ridică. Îşi ţinea tălpile pe marginea nacelei. Clipi, uluită de nemişcarea şi tăcerea care o învăluiră, după oprirea flăcării.

Îşi retrase mâna de pe arzător, aşteptându-se să fie doar un ciot înnegrit, indiferent ce-i spuneau propriile terminaţii nervoase. Dar toate cele cinci degete se mişcau în faţa ei. Brăţara strălucea, albă cu flăcărui albastre de jur-împrejur. Mirosul de metal topit îi izbi nările.

— Repede, Tally! strigă Zâne, sărind în nacelă. Începu să tragă de propria lui brăţară. Adăugă: înainte să se răcească!

Tally sări şi ea de pe margine şi începu să

tragă de brăţară, bucuroasă că adusese câte o pereche de mănuşi pentru fiecare. Cercul de metal îi alunecă pe mână, dar se opri în locul unde se oprea întotdeauna. Îl privi încruntată, încercând să-şi dea seama dacă se dilatase. Părea mai mare, dar poate că mănuşa rezistentă la foc nu era aşa de subţire cum crezuse ea şi compensa diferenţa.

Tally îşi strânse degetele mâinii stângi şi trase din nou de brăţară. Aceasta mai coborî un centimetru. Arşiţa încă răzbătea dinspre cercul metalic, dar treptat îşi pierdea din strălucire, devenind de un roşu stins… Pe măsură ce se răcea, oare avea să se strângă mai mult, strivindu-i încheietura mâinii?

Strânse din dinţi şi trase din nou, cât putu de tare… Iar brăţara alunecă, rostogolindu-se pe podeaua nacelei, ca o bucată de cărbune aprins.

— Ura!

În sfârşit, era liberă!

Tally îşi ridică privirea spre ceilalţi. Zâne încă se lupta din greu. Fausto şi Peris se îngrămădiseră unul într-altul ca să evite brăţara incandescentă, care se rostogolise scoţând aburi şi sfârâind pe podeaua nacelei.

— Am reuşit, spuse ea încet. Am scos-o.

— Ei bine, a mea nu iese, mormăi Zâne.

Brăţara lui, acum de un roşu stins, era fixă pe încheietura mâinii. Zâne înjură şi se urcă din nou pe marginea nacelei.

— Dă-i drumul din nou!

Fausto încuviinţă şi porni din nou arzătorul.

Tally se îndepărtă de valul de căldură, privind în jos, spre oraş, şi încercând să alunge petele luminoase din faţa ochilor. Trecuseră deja de centura verde a oraşului şi pluteau peste suburbii. Putea zări şirul de fabrici, luminat din loc în loc de raze portocalii, iar dincolo de ele – bezna care contura marginea oraşului.

Trebuiau să sară curând. În câteva minute aveau să treacă de reţeaua de metal de sub oraş. Fără această reţea, plăcile lor nu puteau zbura, şi nici nu-i puteau opri din cădere – aveau să se prăbuşească, cu tot cu balon, în loc să-şi ia zborul.

Ridică privirea spre balonul umflat, care tot continua să se înalţe, întrebându-se cât timp îi va lua să coboare pe pământ. Poate că, dacă tăiau balonul, căderea avea să fie mai rapidă… Dar cu câtă forţă se prăbuşea un balon? Şi, fără plăci de zbor funcţionale, cei patru ar fi trebuit să meargă pe jos până când ajungeau la râu, lăsându-le paznicilor suficient timp ca să găsească balonul distrus şi să le dea de urmă.

— Haide, Zâne! spuse Tally. Trebuie să ne grăbim!

— Mă grăbesc, bine?

— Ce-i cu mirosu-ăsta? întrebă Fausto.

— Care miros?

Tally se răsuci spre interiorul nacelei, adulmecând aerul fierbinte.

Ardea ceva. LA MARGINEA ORAŞULUI

— Noi suntem! strigă Fausto.

Sări înapoi, slobozind lanţul arzătorului şi privind în jos la podeaua nacelei.

Atunci Tally simţi mirosul: trestie-de-zahăr arsă, asemenea mirosului de tufişuri aruncate într-un foc de tabără. Undeva, la picioarele lor, brăţara ei interfaţă, roşie, aprinsese nacela de nuiele.

Ridică iute privirea spre Zâne, care era încă prins de margine… Ignora strigătele de panică ale celorlalţi, smucindu-şi cu furie brăţara încinsă de la încheietura mâinii. Peris şi Fausto se agitau primprejur, încercând să găsească sursa mirosului.

— Relaxaţi-vă! spuse ea. Putem sări oricând.

— Eu nu pot! Nu încă! strigă Zâne, luptându-se în continuare cu brăţara.

Peris arăta de parcă era gata să sară din balon fără să se obosească să-şi mai ia şi placa.

Ochii lui Tally se obişnuită în sfârşit cu întunericul, după flacăra imensă a arzătorului. Privi la picioarele ei. Acolo se afla o sticlă, rămasă de la petrecerea cu baloane de aer cald. Întinse mâna înmănuşată şi o apucă. Era încă plină.

— Ţineţi-vă bine, băieţi, spuse ea, şi, cu o mişcare de expert, scoase folia şi puse ambele degete mari sub dop. Făcu să pocnească dopul, care zbură în beznă. Totul este sub control.

Spuma începu să curgă, iar Tally puse un deget peste gura sticlei. Agitând sticla, aruncă un

jet de şampanie pe toată podeaua nacelei. Un sfârâit furios veni dinspre flăcările gâtuite.

— Am reuşit! strigă Zâne în acel moment. Brăţara căzu şi se rostogoli la picioarele ei, iar Tally goli calmă restul sticlei peste ea. Mirosul de metal topit se ridică în jurul ei, amestecat cu o aromă dulceagă ciudată: şampanie fiartă.

Zâne îşi privea uluit mâna stângă, eliberată. Scoase mănuşile rezistente la foc şi le aruncă peste bord.

— A funcţionat! spuse el şi o îmbrăţişă pe Tally.

Ea râse, lăsând sticla să cadă pe podea, şi-şi scoase şi ea mănuşile.

— Avem timp pentru asta mai târziu. Hai să ne cărăm de-aici!

— În regulă.

Zâne îşi echilibră placa pe marginea nacelei, privind în jos.

— La naiba, e mult până jos.

Fausto apucă de-o sfoară atârnată de balon.

— O să dau drumul la nişte aer fierbinte. Poate reuşim să coborâm mai mult.

— Nu e timp! strigă Tally. Suntem deja la capătul oraşului. Dacă ne despărţim, ne întâlnim la cea mai înaltă clădire din ruine. Şi ţineţi minte: nu daţi drumul plăcilor când coborâţi!

Se grăbiră cu toţii să-şi ia rucsacurile, izbindu-se unii de alţii în spaţiul îngust, Zâne şi Tally luptându-se să intre iar în hainele lor de

iarnă şi să-şi pună brăţările amortizoare. Fausto îşi scoase inelul-interfaţă şi-l aruncă pe podeaua balonului, apoi îşi luă placa şi sări din nacelă, scoţând un chiot. Balonul se-nălţa tot mai mult, pe măsură ce se golea.

Când Zâne fu gata, se întoarse spre Tally şi o sărută.

— Am reuşit, Tally! Suntem liberi!

Ea îl privi în ochi, ameţită de gândul că ajunseseră, în sfârşit, aici, la marginea oraşului, unde începea libertatea lor.

— Da, am reuşit.

— Ne vedem jos.

Zâne privi peste umăr, către pământul îndepărtat, apoi se întoarse din nou spre ea.

— Te iubesc.

— Ne vedem jos… începu ea, dar cuvintele se pierdură.

Îi luă o clipă să analizeze spusele lui Zâne. În cele din urmă, reuşi să îngaime:

— Oh… Şi eu.

El râse, apoi scoase un strigăt şi se aruncă peste margine, nacela legănându-se din nou, purtându-i pe cei doi pasageri rămaşi.

Tally clipi, uluită de cuvintele lui Zâne. Dar apoi scutură din cap, pentru a-şi limpezi mintea. Nu era vreme să gândească precum o frumoasă. Trebuia să sară.

Îşi strânse curelele rucsacului şi-şi puse placa pe marginea nacelei.

— Grăbeşte-te! îi strigă ea lui Peris.

El stătea nemişcat şi privea în zare.

— Ce mai aşteptţi? strigă ea din nou.

Peris scutură din cap.

— Nu pot.

— Ba poţi. Placa o să-ţi amortizeze căderea. Nu trebuie decât să rezişti! îi spuse ea. Sari! Gravitaţia o să facă restul!

— Nu e vorba de cădere, Tally, spuse el. Nu vreau să plec.

— Poftim?

— Nu vreau să părăsesc oraşul.

— Dar asta am aşteptat atâta vreme!

— Nu şi eu, răspunse Peris ridicând din umeri. Mi-a plăcut să fiu Infra şi să fiu senzaţional. Dar nu m-am gândit niciodată c-o s-ajungem atât de departe. Adică să ne părăsim căminul pentru totdeauna?

— Peris…

— Ştiu că tu ai mai fost afară din oraş, cu Shay. Iar Zâne şi Fausto vorbeau întruna despre evadare. Dar eu nu sunt ca voi.

— Dar tu şi cu mine suntem…

Tally rămase fără voce. Voise să spună „cei mai buni prieteni pentru totdeauna”, însă vechile cuvinte nu-i mai veneau pe buze. Peris nu fusese niciodată în Ţinutul de Fum, nu avusese niciodată de-a face cu Circumstanţele speciale, nu dăduse niciodată de bucluc. Totul mersese bine în cazul lui. Vieţile lor fuseseră atât de diferite, atâta timp!

— Eşti sigur că vrei să rămâi?

El încuviinţă lent.

— Sunt sigur. Dar pot să vă ajut. Am să-i ţin ocupaţi pentru voi. Am să rămân în aer cât timp pot, apoi am să apăs pe buton şi-o să fie nevoiţi să vină ca să mă preia.

Tally voia să-l contrazică, dar îşi aminti cum se strecurase de-a lungul râului, imediat după operaţia lui Peris, vizitându-l la Vila Garbo. El se adaptase atât de rapid… iubise Oraşul Noilor Frumuseţi încă din prima clipă. Poate că, pentru el, toată chestia asta cu Infra nu fusese decât o glumă…

Dar nu putea să-l lase singur în oraş.

— Peris, gândeşte-te bine. Fără noi în oraş, n-o să mai fi senzaţional. O să fii din nou doar un frumos şi atât.

El zâmbi trist.

— Nu mă deranjează, Tally. Nu e nevoie să fiu senzaţional.

— Nu e nevoie? Dar nu simţi că este… *mai*?

El ridică din umeri.

— E încântător. Dar nu poţi să lupţi la infinit cu felul în care stau lucrurile. La un moment dat, trebuie să…

— Să renunţi?

Peris încuviinţă, încă zâmbind, de parcă renunţarea nu ar fi fost chiar atât de rea, de parcă merita să te lupţi doar atâta vreme cât era amuzant.

— Bine. Rămâi atunci.

Tally se întoarse, neîndrăznind să spună mai mult. Dar când privi în jos, nu văzu decât întuneric.

— O, la naiba! spuse ea încet.

Trecuseră de oraş. Era prea târziu ca să mai sară.

* * *

Unul lângă altul, priveau în beznă, vântul purtându-i tot mai departe.

Într-un târziu, Peris sparse tăcerea:

— Până la urmă, o să coborâm, nu-i aşa?

— Nu suficient de devreme, răspunse ea oftând. Paznicii probabil ştiu deja că brăţările noastre sunt distruse. O să vină să ne caute. Suntem victime sigure aici.

— Oh… Chiar n-am vrut să-ţi stric planurile.

— Nu e vina ta. Am aşteptat prea mult.

Tally înghiţi în sec, întrebându-se dacă Zâne o să afle vreodată ce se-ntâmplase. Oare – o să creadă că a murit în cădere? Sau că a cuprins-o frica, aşa cum fusese cu Peris?

Orice-ar fi gândit, Tally văzu cum viitorul lor dispărea asemenea luminilor oraşului de dedesubt. Cine ştie cum aveau să-i afecteze creierul Circumstanţele speciale, atunci când aveau să o prindă?

Se uită la Peris.

— Chiar am crezut că vrei să vii.

— Ascultă, Tally. Pur şi simplu, am fost prins

în tot planul ăsta. Mi-a plăcut să fiu Infra, iar voi aţi fost prietenii mei, gaşca mea. Ce era să fac? *Să vă înfrunt* când a fost vorba de plecare? înfruntarea e o aiureală.

Ea clătină din cap.

— Credeam că eşti senzaţional, Peris.

— Sunt, Tally. Dar mai senzaţional decât în noaptea asta nu vreau să fiu. Îmi place să încalc regulile, dar… să trăiesc *acolo*?

Îşi flutură mâna spre sălbăticia de dedesubt – o mare întunecată, rece şi neprietenoasă.

— De ce nu mi-ai spus dinainte?

— Nu ştiu. Cred că de-abia când am urcat aici mi-am dat seama că voi chiar vorbeaţi serios… când spuneaţi că nu vă mai întoarceţi niciodată.

Tally închise ochii, amintindu-şi cum era să ai mintea unui frumos: totul era vag şi înceţoşat, lumea nu era decât o sursă de distracţie, iar viitorul era neclar. Câteva năzbâtii nu erau suficiente să-i facă pe toţi senzaţionali, presupuse ea. Trebuia *să vrei* ca mintea ta să se schimbe. Poate că unii oameni avuseseră dintotdeauna minte de frumoşi, chiar dinainte ca operaţia să fi fost inventată.

Poate că unii oameni erau mai fericiţi aşa.

— Dar poţi rămâne cu mine, spuse el, cuprinzând-o cu braţul. O să fie aşa cum trebuia să fie. Tu şi cu mine, frumoşi… Cei mai buni prieteni pentru totdeauna.

Tally scutură din cap, ca să alunge senzaţia

de greaţă.

— Eu *nu* rămân, Peris. Chiar dacă mă aduc înapoi în noaptea asta, o să găsesc altă cale să evadez.

— De ce eşti atât de nefericită aici?

Ea oftă, privind în întuneric. Zâne şi Fausto se îndreptau deja spre ruine, imaginându-şi că ea nu era departe. Cum de lăsase ocazia asta să-i scape? La final, oraşul părea să o revendice întotdeauna. Oare chiar era ca Peris, undeva în adâncul sufletului?

— De ce sunt nefericită? repetă Tally încet. Pentru că oraşul te face aşa cum vor *ei* să fii, Peris. Iar eu vreau să fiu eu însămi. De-asta!

El o strânse de umăr şi o privi trist.

— Dar oamenii sunt mai buni acum decât înainte. Poate că au motive întemeiate să ne schimbe, Tally.

— Motivele lor nu înseamnă nimic dacă nu este alegerea mea, Peris. Iar ei nu dau voie nimănui să aleagă.

Tally se scutură ca să-şi elibereze umărul şi privi în urmă, spre oraşul îndepărtat. O serie de lumini sclipitoare se ridica în aer: armata de magnetoglisoare se aduna. Îşi aminti că vehiculele specialilor erau menţinute în aer cu ajutorul unor lamele care se răsuceau, asemenea vechilor elicoptere folosite de locuitorii Ruinelor. Astfel, puteau zbura dincolo de reţeaua oraşului. Cu siguranţă, se îndreptau în direcţia lor, urmând

ultimele semnale emise de brăţări.

Tally trebuia să scape din balon *acum.*

Înainte de a sări, Faust o desfăcuse coarda pentru ascensiune, iar aerul fierbinte se strecura continuu afară. Însă balonul, supraîncălzindu-se atunci când îşi scoseseră brăţările, pierdea altitudine foarte încet… Pământul nu părea câtuşi de puţin mai aproape.

Apoi, Tally văzu râul.

Se întindea dedesubtul lor, reflectând lumina lunii asemenea unui şarpe argintiu, unduindu-se printre munţii bogaţi în zăcăminte minerale şi croindu-şi drum până la mare. În albia acestuia trebuiau să fie depozite de metal vechi de secole, suficiente pentru a face ca placa ei să zboare. Suficiente să-i amortizeze căderea.

Poate că reuşea să-şi recupereze viitorul.

Îşi puse placa pe marginea nacelei.

— Mă duc.

— Dar, Tally, nu poţi…

— Râul…

Peris privi în jos, cu ochii mari.

— Pare atât de mic! Dacă ratezi?

— N-o să ratez, răspunse ea rânjind. I-ai văzut pe săritorii ăia bungee în formaţie, nu? Nu au decât braţele şi picioarele ca să se ghideze până jos. Eu am o placă. Va fi ca şi cum aş avea aripi!

— Eşti nebună!

— Plec!

Îl sărută în fugă pe Peris, apoi îşi trecu un picior peste marginea nacelei.

— Tally! strigă el, apucând-o de mână. Poţi să mori! Nu vreau să te pierd…

Ea îşi smuci braţul violent, iar Peris făcu un pas înapoi, înspăimântat. Frumoşilor nu le plăceau conflictele. Frumoşilor nu le plăcea să rişte. Frumoşii nu spuneau *nu.*

Tally nu mai era o frumoasă.

— M-ai pierdut deja, spuse ea.

Apoi, apucând placa strâns, se aruncă în gol. Partea a III-a

AFARĂ

Frumuseţea lumii are două tăişuri, unul al bucuriei, celălalt al suferinţei, care împart inima în două.

— Virginia Woolf, cameră doar a ta

COBORÂREA

Tally se aruncă în tăcere, rotindu-se incontrolabil.

După nemişcarea din balon, aerul gonea pe lângă ea cu o forţă neaşteptată, aproape smulgându-i placa din mână. O ţinea strâns la piept, dar degetele vântului continuau s-o cuprindă, avide şi doritoare s-o lipsească de singurul ei mijloc de supravieţuire. Apucă partea de dedesubt a plăcii cu mâinile şi începu să dea din picioare, ca să controleze răsucirea. Încet, orizontul întunecat se restabili.

Dar Tally stătea invers, privind către stele şi

atârnând de placă. Putea să vadă deasupra ei sfera întunecată a balonului. Apoi, flacăra acestuia se aprinse, dându-i o aură argintie, asemenea unei luni şterse pe cerul întunecat. Presupuse că Peris pornea în sus, ca să-i îndepărteze pe urmăritorii ei. Măcar încerca s-o ajute.

Faptul că el se răzgândise o deranja, însă nu avea timp să-şi facă griji pentru asta, cel puţin nu atâta timp cât era în cădere liberă.

Tally se luptă să se întoarcă, însă placa era mai lată decât ea, prinzând aerul asemenea unei vele, ameninţând să se smulgă din mâinile ei. Era ca şi cum ar fi încercat să ducă un zmeu uriaş pe un vânt puternic, numai că, dacă pierdea controlul lui, urma să fie făcută zob în mai puţin de şaizeci de secunde.

Tally încercă să se relaxeze, să atârne pur şi simplu. Îşi dădu seama că o trăgea ceva de încheietura mâinii. Aici, în aer, elevatoarele plăcii erau inutile pentru zbor, totuşi încă mai interacţionau cu metalul brăţărilor amortizoare, de protecţie.

Îşi ajustă brăţara stângă pentru a forţa la maxim conexiunea. Asigurându-se că ţinea bine placa, îşi întinse braţul drept în aerul ce gonea pe lângă ea. Era ca şi cum ar fi mers cu maşina de grădinărit a bunicilor ei, în copilărie, cu mâna afară, pe geam. Întinzând palma, spori rezistenţa şi se trezi că începe să se răsucească, încet.

Câteva secunde mai târziu, placa se afla sub

ea.

Tally înghiţi în sec văzând pământul dedesubt, vast, întunecat şi flămând. Frigul părea să-i pătrundă prin haină.

I se părea că se află în cădere de o veşnicie, dar pământul nu *părea* mai aproape. Nu exista nimic pentru comparaţie, cu excepţia râului unduitor, care era în continuare îngust ca o panglică. Tally făcu un experiment şi înclină palma întinsă, privind curba apei luminate de lună întorcându-se sub ea, în sensul acelor de ceasornic. Îşi trase braţul înapoi, iar imaginea râului se stabiliză.

Tally zâmbi. Măcar avea *ceva* control asupra acestei căderi nebuneşti.

Tot căzând, banda argintie a râului creştea în dimensiune, mai întâi încet, apoi tot mai repede, orizontul întunecat extinzându-se asemenea unui prădător uriaş care avansa către ea, acoperind cerul înstelat. Ţinându-se cu ambele mâini de placă, Tally descoperi că picioarele ei, întinse înainte, îi puteau ghida căderea, menţinând râul chiar dedesubtul ei.

Şi apoi, în ultimele zece secunde, începu să-şi dea seama cât de mare era râul şi cât de neliniştit. Văzu ceva mişcându-se în el.

Şi acesta creştea, tot mai repede…

Când elevatoarele plăcii intrară în funcţiune, avu impresia că o uşă i se izbise în faţă, turtindu-i nasul şi spărgându-i buza inferioară. Simţi brusc

gust de sânge. Încheieturile mâinilor îi erau răsucite dureros de brăţările de protecţie, iar inerţia o strivi de placa de zbor, făcând-o să se sufoce. Se strădui să inspire.

Placa amortiza căderea destul de repede, însă suprafaţa râului continua să se mărească, întinzându-se tot mai mult, în toate direcţiile, asemenea unei oglinzi uriaşe, înstelate, până când…

Pleosc!

Placa izbi apa ca o palmă gigantică, smucind-o pe Tally. O explozie de sunet şi lumină îi acapară mintea. Apoi se trezi sub apă, în urechi răsunându-i un urlet înfundat. Dădu drumul plăcii şi-şi agită braţele ca să iasă la suprafaţă. Impactul îi golise plămânii. Forţându-se să deschidă ochii, Tally văzu doar o lumină extrem de palidă, filtrându-se prin apa mocirloasă a râului. Puterea din braţe îi slăbi, pe măsură ce lumina se apropia, lent. În cele din urmă, ajunse la suprafaţă şi începu să respire, gâfâind şi tuşind.

Râul vuia în jurul ei, curentul rapid creând valuri în toate direcţiile. Înotă câineşte, greutatea rucsacului tot trăgând-o înapoi, sub apă. Inspiră adânc şi tuşi violent, simţind gustul de sânge în gură.

Privind în jur, Tally îşi dădu seama că-şi nimerise foarte bine ţinta: se afla chiar în mijlocul râului, la cincizeci de metri de fiecare mal. Înjură şi continuă să înoate, aşteptând ca brăţările de

protecţie să-şi facă în curând datoria.

Unde era placa ei? Ar fi trebuit s-o găsească până acum.

Durase atât de mult până când elevatoarele intraseră în funcţiune! Tally se aşteptase să fie ridicată în aer, nu să cadă în râu cu o asemenea viteză. Dar, după câteva clipe de gândire, înţelese ce se întâmplase. Râul era mai adânc decât anticipase, prin urmare mineralele de pe fundul acestuia se aflau mult prea departe pentru placa ei. Îşi aminti că, uneori, plăcile se dezechilibrau când treceau pe deasupra centrului râului din oraş: se aflau prea departe de zăcămintele de minerale care ajutau elevatoarele să funcţioneze la capacitate maximă.

Avusese noroc până şi pentru că placa îi încetinise căderea.

Privi în jur. Prea masivă pentru a pluti, placa se scufundase probabil, curentul nemilos purtând-o departe de ea. Amplifică puterea brăţărilor la o rază de un kilometru şi aşteptă ca vârful plăcii să se iţească din apă.

Tot felul de forme se creau în apă, de jur-împrejurul ei, noduroase şi neregulate, asemenea unei flotile de aligatori în curentul iute. Ce erau?

Ceva o împunse…

Se întoarse, dar nu era decât un trunchi de copac bătrân – nu era un aligator, şi *nici* placa ei. Totuşi, Tally se apucă de trunchi recunoscătoare, deja epuizată de-atâta înot. În toate direcţiile erau

trunchiuri, crengi, mănunchiuri de trestii, grămezi de frunze putrezite. Râul ducea cu el tot felul de lucruri.

Ploaia, se gândi Tally. Cele trei zile de ploaie trebuie să fi inundat dealurile, ducând toate resturile în apa râului, făcându-l să se umfle şi să-şi accelereze cursul. Trunchiul de care se agăţase era bătrân şi înnegrit, dar printr-o crăpătură tot se mai puteau zări câteva vinişoare de lemn verde. Oare inundaţia îl smulsese de viu din pământ?

Tally pipăi cu degetele locul unde copacul se rupsese şi observă că fusese tăiat nefiresc de drept.

De un ceva… cum ar fi marginea unei plăci de zbor.

La câţiva metri distanţă, plutea un alt buştean, tăiat de acelaşi tip de lamă. Aterizarea forţată a lui Tally tăiase trunchiul în două. Faţa ei sângera în urma impactului. Încă simţea gustul sângelui. Aşadar, ce pagube suferise placa ei de zbor?

Tally spori intensitatea acţiunii brăţărilor, setându-le să-şi consume bateriile în întregime. Cu fiecare secundă, râul îi purta placa tot mai departe de locul în care aterizase.

Nicio placă nu ieşi la suprafaţă şi nicio vibraţie nu-i scutură mâinile. Pe măsură ce minutele treceau, Tally tindea să recunoască faţă de ea însăşi că placa era moartă, o epavă pe fundul râului.

Îşi opri brăţările şi, ţinându-se de buştean, începu să vâslească spre mal.

* * *

Malul râului era alunecos din pricina noroiului. Pământul era îmbibat de apa ploilor şi a râului umflat. Tally vâsli spre mal, într-un mic golf, luptându-se să-şi facă loc printre crengile şi trestiile din apa care-i ajungea până la şold. Se părea că potopul adunase obiectele care pluteau, depozitând totul în acest loc.

Inclusiv pe Tally Youngblood.

Merse spre mal clătinându-se, disperată să ajungă pe uscat, instinctul cerându-i să se îndepărteze de apele nestăvilite. I se părea că trupul ei epuizat era făcut din plumb. Alunecă pe o pantă, murdărindu-se toată de noroi. În cele din urmă, cedă şi se ghemui pe pământul mocirlos, tremurând de frig. Nu-şi mai amintea să se fi simţit atât de obosită de când devenise frumoasă, de parcă râul i-ar fi absorbit întreaga vitalitate din corp.

Scoase o petardă din rucsac şi, cu degete tremurânde, adună o grămăjoară de crenguţe. Dar lemnul era atât de ud, după trei zile de ploaie necontenită, încât flacăra minusculă a petardei nu stârni decât un fâsâit.

Măcar haina ei încă funcţiona. Porni încălzirea la maximum, fără să-şi facă griji pentru baterie, şi se ghemui ca o minge.

Tally aşteptă să vină somnul, dar corpul ei nu

se oprea din tremurat, asemenea unei febre din vremurile de urâţenie. Noii frumoşi nu se îmbolnăveau aproape niciodată, însă ea era epuizată în ultima vreme – nu mâncase aproape nimic, stătuse afară, în frig, trăise din adrenalină şi cafea, iar în ultimele douăzeci şi patru de ore avusese hainele ude tot timpul.

Sau poate că avea aceeaşi reacţie la tratament pe care o avusese şi Zâne. Oare pilula începea să-i afecteze creierul, acum, că nu mai avea nicio speranţă să primească tratament medical?

Lui Tally îi zvâcnea capul, gândurile stârnite de febră amestecându-se în mintea ei. Nu avea placă de zbor şi nu putea să ajungă la Ruinele Ruginite altfel decât pe jos. Nimeni nu ştia unde se afla. Lumea fusese golită şi nu mai rămăseseră decât frigul sălbatic şi Tally Youngblood. Până şi absenţa brăţării-interfaţă i se părea ciudată, asemenea spaţiului gol lăsat de un dinte care cade.

Cel mai greu lucru era absenţa lui Zâne de lângă ea. Stătuse cu el în fiecare noapte, în ultima lună, şi-şi petrecuseră aproape fiecare zi împreună. Chiar şi în tăcerea lor forţată, se obişnuise cu prezenţa lui constantă, cu atingerea lui familiară şi conversaţiile lor lipsite de cuvinte. Brusc, el nu mai era, iar Tally se simţea de parcă, în cădere, ar fi pierdut o parte din ea.

Îşi imaginase acest moment de mii de ori,

cum o să ajungă ea în sălbăticie, în sfârşit, eliberată din oraş. Dar niciodată nu-şi imaginase că o să se afle aici fără Zâne.

Şi totuşi, era aici, îngrozitor de singură.

Tally rămase trează multă vreme, derulând din nou în gând ultimele minute nebuneşti din balon. Dacă ar fi sărit mai devreme sau dacă s-ar fi gândit să privească în jos înainte să iasă din reţeaua oraşului… După cuvintele pe care i le spusese Zâne, n-ar fi trebuit să ezite, ştiind că evadarea asta era singura lor şansă de a fi împreună, liberi.

Din nou, situaţia scăpase de sub control şi asta numai din vina ei.

În cele din urmă, epuizarea copleşi grijile şi Tally căzu într-un somn adânc. SINGURĂ

Aşadar, a fost odată ca niciodată o frumoasă prinţesă.

Era încuiată într-un turn înalt, ale cărui ziduri aveau găuri inteligente care-i puteau da orice: mâncare, o gaşcă de prieteni fantastici, haine minunate. Şi, cel mai bun lucru, pe perete era o oglindă, astfel că prinţesa îşi putea admira frumuseţea în fiecare zi.

Singura problemă cu turnul era că nu exista nicio ieşire din el. Constructorii uitaseră să instaleze un lift sau măcar să construiască nişte scări. Tânăra era blocată acolo.

Într-o zi, prinţesa îşi dădu seama că se pbetisea. Privehştea din turn – dealuri line,

câmpuri cu flori albe şi o pădure deasă, întunecată – o fascina. Începu să-şi petreacă timpul uitându-se mai mult pe fereastră decât la propria-i imagine din oglindă, aşa cum se întâmplă adesea cu fetele neastâmpărate.

Şi era foarte clar că niciun prinţ nu avea să-şi facă apariţia. Sau, în orice caz, avea să întârzie extrem de mult.

Aşadar, tot ce avea de făcut era să sară de sus.

Gaura din turn îi dădu o frumoasă umbrelă, care s-o ajute să plutească atunci când va sări, o minunată rochie nouă, pe care s-o poarte pe câmpuri şi în pădure, şi o cheie de alamă ca să se asigure că se putea întoarce în turn dacă avea nevoie. Dar prinţesa, râzând cu mândrie, azvârli cheia în foc, fiind convinsă că n-o să mai aibă nevoie niciodată să se întoarcă în turn. Fără să mai arunce vreo privire în oglindă, păşi până la fereastră şi ieşi în văzduh.

Numai că până jos era drum lung, mult mai lung decât se aşteptase prinţesa, iar umbrela se dovedi a fi un fleac nefolositor. În cădere, prinţesa îşi dădu seama că ar fi trebuit să ceară o jachetă de bungee sau o paraşută ori *ceva* mai bun decât o umbrelă, nu-i aşa?

Se izbi cu putere de pământ şi rămase acolo, grămadă, în durere şi confuzie, întrebându-se cum de merseseră lucrurile atât de prost. Nu era niciun prinţ în jur care s-o ridice, rochia ei nouă

era distrusă şi, din cauza mândriei, nu mai avea cum să se întoarcă în turn.

Iar cel mai rău lucru era că acolo, în sălbăticie, nu existau oglinzi, aşa că prinţesa se întrebă dacă încă mai era frumoasă… ori dacă, în urma căderii, povestea se schimbase cu totul.

Când Tally se trezi din visul ăsta aiurea, soarele era de mult pe cer.

Se luptă să se ridice în picioare, trebuind să se smulgă din îmbrăţişarea noroioasă. La un moment dat, în timpul nopţii, haina ei de iarnă rămăsese fără baterie, iar acum era doar o chestie rece care stătea lipită de pielea ei, încă udă şi mirosind ciudat. Tally îşi dezlipi haina de trup şi o întinse pe o piatră mare, sperând ca soarele s-o usuce.

Pentru prima dată după zile întregi, pe cer nu mai era niciun nor. Dar acest cer senin era însoţit şi de un aer rece, muşcător. Vremea mai caldă adusă de ploaie dispăruse. Copacii sclipeau, îngheţaţi, iar noroiul de sub tălpile ei lucea. Stratul subţire de chiciură scârţâia când călcâi pe el.

Febra îi trecuse, dar Tally se simţi ameţită când se ridică, aşa că se lăsă pe vine lângă rucsac; se uită în el – acolo era tot ce mai avea. Fausto reuşise să adune o parte din echipamentul obişnuit de supravieţuire al celor din Ţinutul de Fum: un cuţit, un filtru de apă, un sistem de localizare, un aprinzător şi câteva petarde, alături

de câteva zeci de pachete de săpun. Amintindu-şi cât de valoroasă fusese mâncarea deshidratată în Ţinutul de Fum, Tally pregătise alimente pentru trei luni, toate învelite în folie impermeabilă, din fericire. Totuşi, când văzu cele două role de hârtie igienică pe care le împachetase, suspină. Erau înmuiate, reduse la stadiul unor bulgări albi, umflaţi şi îmbibaţi cu apă. Le puse pe piatră, alături de haină, dar se îndoia că mai avea vreun rost să le lase la uscat.

Oftă. Nici măcar în zilele petrecute în Ţinutul de Fum nu fusese nevoită să recurgă la frunze.

Tally îşi descoperi jalnica grămăjoară de nuiele şi-şi aduse aminte că încercase să facă focul în noaptea care trecuse, prea ameţită ca să-şi dea seama ce prostie ar fi însemnat *asta.* Magnetoglisoarele Circumstanţelor speciale, care veniseră după balon, ar fi detectat fără probleme un foc în întuneric.

Nu exista niciun semn de urmărire pe cer în această dimineaţă, dar Tally se hotărî să stea la distanţă de râu. Cum încălzitorul hainei nu mai funcţiona, avea să fie nevoită să facă focul la noapte.

Dar acum, prioritatea era mâncarea.

Îşi târşâi picioarele până la râu ca să-şi umple purificatorul. La fiecare pas, de pe pielea şi hainele ei curgea noroi uscat. Tally nu mai fusese în viaţa ei atât de murdară, dar nu era în stare să facă baie în apa rece ca gheaţa a râului, nu fără

un foc la care să se încălzească apoi. Poate că febra nopţii de dinainte trecuse graţie noului ei sistem imunitar, însă nu voia să-şi rişte în niciun fel sănătatea aici, în sălbăticie.

Desigur, îşi dădu Tally seama, nu doar pentru propria ei sănătate trebuia să-şi facă griji. Şi Zâne se afla pe-aici, pe undeva, poate la fel de singur ca ea. El şi Fausto săriseră aproape în acelaşi timp, dar era posibil să fi aterizat la kilometri distanţă unul de celălalt. Dacă Zâne suferea de una dintre migrenele sale atroce în drumul spre ruine, fără cineva care să-l ajute…

Tally alungă acest gând din minte. Tot ce putea face acum pentru Zâne şi pentru oricine altcineva era să ajungă ea însăşi la ruine. Iar asta însemna să facă mâncare, nu să-şi facă griji pentru lucruri pe care nu le putea controla.

Purificatorul avu nevoie de încă o umplere pentru a filtra suficientă apă pentru o masă, din toată acea mocirlă. Tally alese un pachet de Padâhai şi porni fierbătorul purificatorului. Mirosul tăiţeilor care se umflau şi al condimentelor începu curând să răzbată dinspre apa care clocotea.

Când primi mesajul că mâncarea era gata, Tally era deja lihnită.

Când aproape termină de mâncat, îşi dădu seama că nu mai avea niciun sens să flămânzească. Aşa că imediat fierse un pachet de Curry Noods. Poate că să se-nfometeze îi fusese de

ajutor pentru a-şi scoate brăţara-interfaţă şi a rămâne senzaţională. Dar acum brăţara fusese distrusă, iar Tally avea la dispoziţie o întreagă sălbăticie, rece şi periculoasă, care s-o menţină senzaţională. Nu erau prea mari şanse să cadă într-o reverie specifică frumoşilor.

După micul dejun, localizatorul îi dădu veşti proaste. Tally fu nevoită să verifice de două ori calculele, pentru că nu-i venea să creadă ce distanţă parcursese cu o noapte în urmă. Vântul care bătea dinspre ocean împinsese balonul departe către est, în direcţia opusă Ruinelor Ruginite, iar apoi curentul râului o purtase pe Tally mult înspre sud. Se afla la mai bine de o săptămână de mers pe jos de ruine, dacă o ţinea în linie dreaptă. Iar liniile drepte nu erau posibile. Trebuia să ocolească oraşul şi să rămână în pădure, ca să se ascundă de urmăritorii din aer.

Tally se întrebă cât timp se vor obosi Circumstanţele speciale să o caute. Din fericire, ei nu ştiau că placa ei de zbor dispăruse în râu, aşa că-şi vor imagina că ea zbura, nu că se deplasa pe jos. Din ce ştiau ei, Tally trebuia să rămână lângă râu ori altă sursă de zăcăminte minerale.

Cu cât se îndepărta mai mult de râu, cu atât era mai bine.

Nefericită, Tally îşi strânse mica tabără. În rucsac avea hrană mai mult decât suficientă pentru călătorie; dealurile aveau să fie noroioase, după ploile abundente, iar ea se simţea deja

înfrântă. Din ce spuseseră Sussy şi Dex, cei din Noul Fum nu-şi stabiliseră o tabără permanentă la ruine. Puteau pleca oricând de-acolo, iar ea se afla deja la distanţă de o săptămână de ei.

Singura ei speranţă era că Zâne şi Fausto vor rămâne în urmă, aşteptând să-şi facă şi ea apariţia. Decât dacă nu se gândeau că fusese capturată ori ucisă de cădere sau că pur şi simplu i se făcuse frică.

Nu, îşi spuse ea, Zâne nu ar crede aşa ceva despre ea. Poate că o să-şi facă griji, dar Tally ştia c-o s-o aştepte, indiferent cât ar fi durat.

Oftă în timp ce-şi legă la brâu haina încă jilavă şi-şi azvârli rucsacul pe umeri. Nu avea niciun sens să se întrebe unde erau ceilalţi. Singura ei şansă era s-o ia spre ruine şi să aibă încredere că o s-o aştepte cineva la sosire.

N-avea unde să meargă în altă parte.

Drumul prin pădure era abrupt, fiecare pas, o luptă. Când era în Ţinutul de Fum, făcuse călătoria aproape în întregime pe placa de zbor. Forţată să traverseze ţinutul pe jos, o făcuse pe căi speciale, prin pădure. De data asta însă, avea de-a face cu natura sălbatică, ostilă şi implacabilă. Iarba deasă o prindea parcă de picioare, încercând să-i pună piedică, iar în cale îi apăreau tufişuri bogate, rădăcini care-o făceau să-şi sucească gleznele şi bariere impenetrabile de ciulini.

Printre copaci, încă străbătea sunetul râului.

Acele de pin străluceau îngheţate. Căldura de peste zi le topea, treptat, generând o pâclă rece, lucitoare. Era ca un castel magnific de gheaţă, cu raze de soare săgetând printre copaci, vizibile în ceaţă asemenea unor lasere prin fum. Iar de fiecare dată când

Tally îndrăznea să mişte o creangă, de pe ea îi cădea apă îngheţată în creştetul capului.

Îşi aminti cum călătorise până-n Ţinutul de Fum, prin pădurea străveche devastată de plantele modificate genetic de către locuitorii ruinelor. Măcar drumul prin acel ţinut defrişat fusese mai simplu decât prin vegetaţia asta deasă. Uneori, aproape că înţelegeai de ce locuitorii ruinelor se străduiseră atâta să distrugă natura.

Natura putea fi o pacoste.

Mergând, lupta dintre pădure şi Tally începu să pară tot mai personală. Rugurile care dădeau s-o apuce păreau aproape conştiente de prezenţa ei, purtând-o pe unde voiau ele, indiferent ce spunea localizatorul. Tufişurile dese se dădeau la o parte primitoare, oferindu-i căi simple, dar care o abăteau inutil de la drumul ei. Era imposibil să meargă în linie dreaptă. Aici era în natură, nu pe o autostradă a celor din Ruine, care să taie munţii şi să străbată deşertul fără să ţină seama de teren.

Dar, pe măsură ce după-amiaza trecea, Tally se convinse încet că, de fapt, urma o cale reală, asemenea rutelor naturale pe care cei de dinaintea locuitorilor Ruinelor Ruginite le

folosiseră vreme de milenii.

Îşi aduse aminte ce-i spusese David în Ţinutul de Fum, anume că majoritatea rutelor din perioada anterioară ruinelor fuseseră create iniţial de către animale. Nici măcar cerbii, lupii sau câinii sălbatici nu voiau să se chinuie prin vegetaţia virgină. Asemenea oamenilor, animalele străbăteau aceleaşi rute generaţii întregi, creând drumuri prin pădure.

Desigur, Tally îşi imaginase întotdeauna că traseele făcute de animale puteau fi văzute doar de David. Crescând în sălbăticie, era el însuşi asemenea locuitorilor de dinainte de ruine. Dar, pe măsură ce umbrele se alungeau în jurul ei, Tally descoperea că drumul devenea mai uşor şi mai drept, de parcă ar fi dat peste o stranie fisură în sălbăticie.

Simţi că stomacul începe să i se strângă. Sunetele pe care le auzea dinspre crengile ude ale copacilor începură să se joace cu mintea ei, cu nervii ei, dându-i impresia că era urmărită.

Probabil că era vorba doar despre capacitatea noilor ei ochi de frumoasă, care o ajutau să zărească urmele subtile ale trecerii animalelor. Trebuie să fi prins mai multe lucruri decât crezuse, în Ţinutul de Fum. Asta era o rută pe care mergeau animalele. Cu siguranţă, *oamenii* nu puteau trăi aici. Nu atât de aproape de oraş, unde ar fi fost detectaţi de către speciali, în urmă cu zeci de ani. Nici măcar în Ţinutul de Fum nu

ştia nimeni despre vreo altă comunitate care să trăiască în afara oraşelor. Omenirea hotărâse, în urmă cu două secole, să lase natura în pace.

Singură, îşi tot amintea Tally. Nu mai era nimeni altcineva pe-aici. Totuşi, în mod ciudat, nu se putea hotărî dacă faptul că era singură în pădure o înfricoşa mai mult sau mai puţin.

În cele din urmă, cum cerul căpăta nuanţe rozalii, Tally se hotărî să se oprească. Găsi un luminiş, unde soarele bătuse toată ziua, uscând – spera ea – suficient lemn ca să facă şi ea focul. Drumul dificil o făcuse să transpire: tricoul îi era lipit de corp şi nu fusese nevoită să-şi pună haina. Dar, pe măsură ce soarele apunea, ştiu că aerul va deveni din nou rece ca gheaţa.

Să găsească nuiele uscate era simplu, iar Tally cântări câţiva buşteni, ca să-l ia pe cel mai uşor, care nu conţinea multă apă. Toate cunoştinţele căpătate în Ţinutul de Fum păreau să-i revină în minte. Nu-i mai rămăsese nicio fărâmă de gândire specifică frumoşilor. Acum, că ieşise din oraş, tratamentul avea un efect definitiv asupra minţii lui Tally.

Dar ezită înainte de a aşeza petarda pe grămada de crenguţe. Paranoia îi bloca mâinile. Pădurea încă era plină de sunete – picurai apei, strigătul păsărilor, foşnetul animalelor mici care se strecurau printre franzele ude –, aşa că-i era uşor să-şi imagineze că o privea cineva din spaţiul întunecat dintre copaci.

Tally oftă. Poate că încă mai gândea ca o frumoasă, imaginându-şi poveşti iraţionale despre pădurea pustie. Cu cât rămânea mai mult timp singură aici, cu atât înţelegea mai bine de ce locuitorii ruinelor şi predecesorii lor credeau în fiinţe invizibile, rugându-se pentru a îmblânzi spiritele, în timp ce distrugeau lumea naturală din jurul lor.

Ei bine, Tally nu credea în spirite. Singurii din pricina cărora trebuia să-şi facă griji erau specialii, iar aceştia aveau s-o caute de-a lungul râului, la kilometri distanţă, în spatele ei. Până când pregăti focul, se întunecă, iar frigul începu să muşte, nemilos. Nu putea risca să facă din nou febră aici, în sălbăticie, singură.

Petarda prinse viaţă în mâna ei, iar Tally o ţinu aproape de rămurele, până când izbucni flacăra. Hrăni focul cu crengi tot mai mari, până când fu suficient de puternic, încât să aprindă buşteanul mai uscat, apoi îngrămădi şi ceilalţi buşteni, ca să-i zvânte.

Curând, flacăra era suficient de puternică, încât s-o facă să se ridice. Tally simţi căldura pătrunzându-i în oase pentru prima dată după mult timp, cel puţin aşa i se părea.

Zâmbi şi privi focul. Natura era dură, putea fi periculoasă, dar, spre deosebire de doctoriţa Cable sau Shay ori Peris – spre deosebire de oameni, în general –, avea sens. Problemele pe care ţi le crea puteau fi rezolvate în mod raţional.

Ţi-e frig, faci un foc. Trebuie să ajungi undeva, mergi până acolo. Tally ştia că putea ajunge până la ruine, cu sau fără placa de zbor sub tălpi. Iar de-acolo avea să-l găsească în cele din urmă pe Zâne şi să dea de Noul Fum. Şi totul o să fie în regulă.

În noaptea asta – îşi dădu seama Tally fericită – avea să doarmă bine. Chiar şi fără Zâne alături de ea, trecuse cu bine prima zi de libertate în sălbăticie, rămânând senzaţională şi întreagă.

Se întinse pe jos, privind jarul pulsând alături de ea, cald ca nişte prieteni buni. După o vreme, pleoapele i se închiseră şi adormi.

Tally era în lumea plăcută a viselor, când un ţipăt o trezi. VÂNĂTOAREA

La început, i se păru că pădurea luase foc.

Printre copaci se mişcau flăcări, aruncând umbre neastâmpărate prin luminiş, ţâşnind în aer ca nişte insecte aprinse. Ţipetele se auzeau din toate părţile – strigăte care nu păreau de om, cuvinte fără sens.

Tally se ridică în picioare clătinându-se şi călcă pe rămăşiţele focului. Jarul încă aprins sări în toate direcţiile. Simţi ace fierbinţi trecând prin tălpile bocancilor şi era cât pe ce să cadă în genunchi cu palmele pe tăciunii aprinşi. Un alt ţipăt veni de-aproape – un strigăt ascuţit de furie. O formă umană alergă spre ea, cu o torţă ridicată într-o mână. Torţa şuiera şi sclipea la fiecare pas, de parcă flacăra ar fi fost vie şi-şi împingea

stăpânul înainte.

Silueta legăna ceva în aer – un băţ lung, lustruit, care lucea în lumina focului. Tally sări înapoi tocmai la timp, iar arma şuieră prin aer. Se rostogoli înapoi pe pământ, simţind împunsătura jarului în spinare. Sări în picioare, se întoarse şi-o luă la fugă spre pădure. O altă siluetă îi blocă drumul, răsucind şi ea o bâtă.

Individul avea faţa ascunsă de barbă, dar chiar şi în lumina pâlpâitoare a torţei, Tally îşi putea da seama că era un urât – gras, cu nasul turtit şi cu bube pe frunte. Avea şi reflexe specifice urâţilor: legănarea bâtei era lentă şi predictibilă. Tally se rostogoli pe sub armă şi-l lovi puternic în gambe, doborându-l.

Când auzi bufnitura pe care o scoase trupul lui izbind pământul, Tally era deja în picioare şi fugea din nou, croindu-şi drum printre crengi şi îndreptându-se spre cea mai întunecată parte a pădurii.

Un alt cor de ţipete se auzi în spatele ei, torţele urmăritorilor aruncând umbre peste copacii din faţă. Tally gonea printre tufişuri aproape orbită, căzând la fiecare pas. Crengile zburau, izbindu-i faţa. Nişte plante urcătoare o apucară de gleznă, dezechilibrând-o şi aruncând-o la pământ. Întinse ambele braţe ca să se prindă de ceva şi simţi că încheietura unei mâini se îndoaie prea mult în spate, dându-i fiori de durere.

Preţ de o secundă, îşi acoperi mâna rănită,

privind înapoi spre urâţii care-o vânau. Nu erau la fel de rapizi ca ea, dar se lăsau în jos şi se strecurau prin pădure cu abilitate, cunoscând calea printre copaci chiar şi pe întuneric. Luminile plutitoare ale torţelor se adunau în locul unde zăcea Tally, ţipetele lor înconjurând-o din nou.

Dar ce erau? Păreau mici de statură şi strigau într-o limbă pe care ea n-o recunoştea. De parcă fantomele de dinainte de vremea ruinelor ar fi ieşit din morminte…

Orice-ar fi fost, nu avea timp să cugete asupra chestiunii. Se ridică în picioare şi o luă din nou la fugă spre pădure, printre două torţe aprinse.

Cei doi vânători îi tăiară calea: erau doi urâţi bărboşi, cu feţele pline de cicatrici şi răni. Tally ţâşni printre ei, suficient de aproape cât să simtă fierbinţeala torţelor. O bâtă, mânuită cu sălbăticie, o izbi în umăr cu putere, dar Tally reuşi să-şi menţină echilibrul şi se trezi împleticindu-se pe panta unui deal, în beznă.

Cei doi scoaseră un strigăt şi porniră după ea. Alte ţipete se auziră din faţă. Câţi erau? Păreau să iasă din pământ.

Brusc, picioarele ei nimeriră într-o apă rece şi Tally începu să se afunde într-un pârâu. În urma ei, cei doi urmăritori se rostogoliră pe pantă, torţele lor aruncând scântei pe măsură ce se izbeau de trunchiuri şi de crengi. Era o minune că nu luase foc pădurea.

Tally se ridică în picioare şi se grăbi în avalul râului, recunoscătoare pentru ruta pe care acesta o săpase printre tufişuri. Se împiedică de pietrele alunecoase de pe fundul apei, dar descoperi că se deplasa mai repede decât ochii aceia aprinşi care o ţintuiau de pe fiecare mal. Dacă ar fi putut să ajungă pe un teren deschis, Tally ştia că era în stare să-i întreacă pe urâţi, care erau mai mici şi mai lenţi decât ea.

Din spatele ei se auzi zgomot făcut de mersul prin apă, apoi un mormăit şi o serie de blesteme în limba lor necunoscută. Unul dintre ei căzuse. Poate că Tally avea să reuşească.

Desigur, mâncarea şi purificatorul de apă se aflau în rucsacul ei, în luminiş, la urâţii care ţipau şi-şi fluturau bâtele. Lucrurile ei erau pierdute. Îşi alungă din minte acest gând şi continuă să alerge. Încheietura mâinii încă îi zvâcnea dureros în urma căzăturii şi se întreba dacă şi-o fracturase.

De undeva din faţă se auzi un urlet. Apa clocotea în jurul gleznelor ei, iar pământul se cutremura. Apoi, brusc, pământul păru să dispară de sub picioarele ei în timp ce alerga…

Zburând prin aer, Tally îşi dădu seama prea târziu că urletul venea acum din spate – căzuse chiar din vârful unei cascade. Plutirea în neant dură doar o secundă, apoi izbi apa, un bazin adânc şi agitat, care o înfăşură cu răceala sa. Brusc, sunetul se reduse la un mormăit înfundat. Se simţi trasă în jos, în întuneric şi tăcere, apoi se întoarse

încet cu picioarele deasupra capului.

Tally atinse fundul apei cu un umăr, apoi se împinse în sus. Ieşi gâfâind, bătând din braţe până când degetele ei dădură de marginea unei stânci. Ţinându-se de ea, se chinui să ajungă în apa mai puţin adâncă de la mal, apoi se ridică în palme şi în genunchi, tuşind şi tremurând.

O prinseseră.

Torţele fluturau peste tot în jurul ei, reflectându-se în apa învolburată asemenea unor roiuri de licurici. Tally ridică ochii şi văzu cel puţin o duzină de urmăritori, care o priveau mânioşi de pe malurile abrupte ale pârâului, chipurile lor palide şi urâte părând încă şi mai hidoase din pricina luminii torţelor.

Un bărbat stătea în râu, în faţa ei. După burta impresionantă şi nasul proeminent, îl recunoscu pe vânătorul pe care-l doborâse în luminiş. Genunchiul pe care i-l lovise sângera. Bărbatul scoase un urlet şi ridică în aer bâta noduroasă.

Tally îl privi neîncrezătoare. Oare chiar avea de gând s-o lovească? Oare oamenii ăştia omorau străini fără niciun motiv?

Dar nu urmă nicio lovitură. În timp ce o privea, pe chipul bărbatului începu să se citească teama. Aruncă bâta spre Tally, iar ea se dădu într-o parte, acoperindu-şi faţa. Bărbatul se lăsă într-un genunchi în faţa ei, ca s-o privească mai bine. Ea îşi lăsă braţele în jos.

Omul îşi mijise ochii lăptoşi, privind-o confuz,

la lumina torţei.

Oare o recunoscuse?

Îngrijorată, Tally studie gândurile care deveneau vizibile pe chipul lui cu trăsături exagerate: frică şi îndoială crescânde şi, brusc, realizarea că se întâmplase ceva teribil…

Torţa îi căzu din mână în râu, unde se stinse cu un sfârâit şi un fuior de fum. Bărbatul zbieră din nou, de data asta de parcă l-ar fi durut ceva, repetând la infinit acelaşi cuvânt. Se aplecă înainte, aproape coborându-şi faţa în apă.

Ceilalţi îi urmară exemplul, căzând în mâini şi în genunchi, torţele prăvălindu-se şi împrăştiindu-se pe pământ. Începură cu toţii să se lamenteze în acelaşi fel, aproape acoperind zgomotul cascadei.

Tally se ridică în genunchi, tuşind şi întrebându-se ce naiba se întâmpla.

Privind în jur, observă pentru prima dată că toţi vânătorii erau bărbaţi. Hainele lor erau variate, mult mai rudimentare decât ale celor din Ţinutul de Fum. Aveau cu toţii semne nesănătoase pe feţe şi pe braţe, iar bărbile le erau lungi, aspre şi încurcate. Părul lor arăta de parcă nu fusese niciodată pieptănat. Erau mai palizi decât erau îndeobşte frumoşii şi aveau pielea rozalie şi pistruiată, asemenea celor care se năşteau cu sensibilitate la soare.

Niciunul nu o privea. Îşi ţineau feţele îngropate în palme sau lipite de pământ.

În cele din urmă, unul dintre ei se târî

înaintea ei. Era slab şi îngrozitor de ridat, cu părul şi barba albe, iar Tally îşi aminti, din călătoria ei în Ţinutul de Fum, că aşa arătau urâţii *bătrâni*. Fără operaţie, trupurile lor se deteriorau, asemenea ruinelor străvechi abandonate de constructori. Tremura în timp ce se mişca, fie din pricina fricii, fie a unei boli. O privi îndeaproape, parcă o veşnicie, după cum i se părea lui Tally.

În sfârşit, bărbatul vorbi, vocea lui tremurată de-abia auzindu-se din pricina urletului cascadei.

— Cunosc un pic limbajul zeilor.

Tally clipi.

— Poftim?!

— Am văzut foc şi am crezut străin. Nu zeu.

Toţi ceilalţi rămaseră tăcuţi, aşteptând temători, ignorând torţele aruncate la pământ. Tally văzu un tufiş aprinzându-se, dar bărbatul care stătea pe vine alături părea paralizat de frică şi nu se putea mişca.

Aşadar, brusc, îi îngrozea pe-aceşti oameni. Oare erau cu toţii *nebuni*?

— Niciodată zei nu folosit foc înainte. Rugăm înţelege.

Ochii lui implorau iertare.

Tally se ridică, clătinându-se.

— Hm, e-n regulă. Nicio problemă.

Urâtul bătrân se ridică atât de brusc, încât Tally se dădu înapoi, cât pe ce să se prăvălească din nou în apa învolburată. El strigă un singur cuvânt, iar vânătorii îl repetară. Strigătul păru să-i

elibereze de sub vrajă. Se ridicară şi stinseră flăcările răspândite în jur de torţele aprinse.

Brusc, Tally se simţi din nou în inferioritate.

— Dar, hei, adăugă ea. Încetaţi cu bâtele, bine?

Bătrânul ascultă şi apoi mai strigă câteva cuvinte în limba lui necunoscută. Vânătorii se puseră pe treabă: unii îşi sprijiniră bâtele de copaci şi le sfărâmară cu o lovitură de picior, alţii le izbiră de pământ până când le transformară în arşice ori, pur şi simplu, le azvârliră în beznă.

Bătrânul se întoarse spre Tally, cu braţele desfăcute, aşteptând în mod clar aprobarea ei. Bâta lui zăcea la pământ, despicată în două. Ceilalţi îşi ridicară şi ei braţele goale.

— Da, spuse ea. E mult mai bine.

Bătrânul zâmbi.

Şi atunci, Tally zări sclipirea aceea familiară din ochii lui bătrâni, lăptoşi. Aceeaşi privire pe care i-o aruncaseră Sussy şi Dex atunci când îi văzuseră pentru prima dată chipul frumos. Aceeaşi uimire şi dorinţă de a face pe plac, aceeaşi fascinaţie instinctivă – rezultatul sigur al unui secol de inginerie cosmetică şi al unui milion de ani de evoluţie.

Tally privi în jur către ceilalţi şi-i văzu pe toţi micşorându-se sub privirea ei. Le era aproape imposibil să se uite în ochii ei mari, cu scăpărări de cupru, sau să-i studieze frumuseţea.

Zeu, spusese bărbatul. Cuvântul locuitorilor

din ruine pentru supereroii invizibili din cer.

Aici era lumea lor – această sălbăticie crudă, cu boli, violenţă şi lupta pentru supravieţuire. Ca şi aceşti oameni, lumea asta era urâtă. Dacă erai frumos însemna că proveneai dintr-o lume de dincolo.

Aici, Tally era luată drept zeu. SÂNGE TÂNĂR

Le trebui în jur de o oră ca să ajungă în tabăra vânătorilor. Cu torţele stinse, grupul merse pe drumuri întunecate şi traversă râuri reci ca gheaţa, fără să scoată nimeni vreun cuvânt.

Ghizii lui Tally aveau în ei un amestec straniu de cruzime şi îndemânare. Erau mici şi înceţi, câţiva erau chiar desfiguraţi sau infirmi, ducându-şi întreaga greutate pe un singur picior. Miroseau de parcă n-ar fi făcut niciodată baie şi purtau nişte încălţări atât de rudimentare, încât erau plini de cicatrici pe labele picioarelor. Dar cunoşteau pădurea, se mişcau graţios prin vegetaţia încâlcită, o ghidau pe Tally fără greş prin beznă. Nu foloseau localizatoare. Nici măcar nu se opreau ca să verifice poziţia stelelor.

Suspiciunile pe care le avusese Tally cu o zi înainte se dovediră a fi întemeiate. Pe aceste dealuri şerpuiau drumuri create de om. Urmele pe care doar le zărise la lumina zilei păreau acum să se deschidă în mod magic în întuneric, bătrânul care o călăuzea mergând şi cotind fără ezitare. Grupul se mişca în linie dreaptă, nefăcând mai mult zgomot decât un şarpe care se strecoară

printre frunze.

Se părea că vânătorii aveau duşmani. După atacul gălăgios asupra ei, Tally nu şi-ar fi putut imagina că erau vicleni sau că se ascundeau. Dar acum trimiteau semnale de-a lungul şirului, folosind clinchete şi ciripituri în loc de cuvinte. Păreau uluiţi atunci când Tally se împiedica de vreo rădăcină sau o plantă căţărătoare şi erau neliniştiţi atunci când ea scotea câte o înjurătură din această pricină. Tally îşi dădu seama că nu se simţeau în largul lor neînarmaţi. Probabil regretau că-şi distruseseră bâtele la primul ei semn de nemulţumire.

Ghinion, îşi spuse Tally. Indiferent cât de prietenoşi deveniseră vânătorii, era posibil să se răzgândească, aşa că ea era mulţumită că se descotorosiseră de bâtele alea. La urma urmelor, dacă n-ar fi căzut în apă şi chipul frumos nu i s-ar fi curăţat de noroi, se îndoia că ar mai fi fost acum în viaţă.

Indiferent cine erau duşmanii vânătorilor, ranchiuna era cât se poate de serioasă.

Tally simţi mirosul aşezării înainte să ajungă acolo. Îi făcu nasul să se încreţească de dezgust.

Nu era doar miros de lemn ars ori izul mai puţin primitor al animalelor măcelărite, pe care-l cunoştea din vremurile când privise cum iepurii şi găinile se transformau în hrană, în Ţinutul de Fum. Mirosul de la marginea aşezării vânătorilor era mult mai neplăcut, amintindu-i lui Tally de

latrinele în aer liber pe care le foloseau cei din Ţinutul de Fum. Acesta era un aspect al vieţii în aer liber cu care nu reuşise niciodată să se acomodeze. Din fericire, mirosul se diminuă când satul se arătă ochilor ei.

Aşezarea nu era mare – o duzină de bordeie de pământ şi stuf, câteva capre care dormeau legate unele de altele, brazde plantate aruncând umbre zbârlite în lumina stelelor, în mijloc se afla un depozit, iar Tally nu mai văzu şi alte clădiri mari.

Limitele satului erau marcate cu focuri de pază şi paznici înarmaţi. Ajunşi acasă, vânătorii se simţiră în suficientă siguranţă cât să vorbească din nou cu voce tare, strigând vestea că aduseseră un… vizitator.

Oamenii începură să se năpustească afară din bordeie, zarva înteţindu-se pe măsură ce satul se trezea la viaţă. Tally se trezi în centrul unei mulţimi de chipuri curioase. În jurul ei se formă un cerc, dar adulţii din sat nu se apropiau prea mult, de parcă ar fi fost ţinuţi deoparte de câmpul magnetic al frumuseţii ei. În ochii lor se citea precauţie.

Cei mici, pe de altă parte, dovedeau mai mult curaj. Unii chiar îndrăzniră s-o atingă, punându-şi repezit mâinile pe jacheta ei şi apoi retrăgându-se în mulţime. Era ciudat să vadă copii aici, în sălbăticie. Spre deosebire de maturi, cei mici i se păreau aproape normali. Erau prea tineri pentru

ca pielea lor să poarte ravagiile subnutriţiei şi ale bolilor. Şi, desigur, nici măcar în oraş nu era cineva operat înainte de vârsta de şaisprezece ani. Era obişnuită să vadă feţe asimetrice şi ochi cu strabism la cei mici, iar aceştia erau drăguţi, oricum.

Tally se lăsă pe vine şi întinse o mână, lăsându-l pe cel mai curajos dintre ei să-i atingă palma, nelinişti t.

De asemenea, văzu pentru prima dată două femei. Dat fiind că aproape toţi bărbaţii aveau barbă, îi era uşor să facă diferenţa între sexe. Femeile stăteau în spatele mulţimii, având grijă de cei mai mici, de-abia îndrăznind să privească spre Tally. Câteva făceau un foc într-o groapă înnegrită din mijlocul oraşului. Niciun bărbat nu se sinchisea să le ajute, observă ea.

Tally îşi aminti vag ce învăţase la şcoală despre obiceiul din perioada premergătoare ruinelor de a le trasa sarcini diferite bărbaţilor şi femeilor. Şi, de regulă, femeile aveau îndatoririle cele mai neplăcute, îşi aduse ea aminte. Unii locuitori ai Ruinelor Ruginite încă mai păstrau acest obicei. Gândul îi răscoli stomacul şi speră în sinea ei că nu li se aplicau aceleaşi reguli şi zeilor.

Se întrebă de unde venea ideea zeilor. Tally avea petardele şi restul echipamentului în rucsacul pe care-l recuperase înainte de a porni spre acest loc. Dar niciunul dintre ei nu văzuse încă aceste miracole. Fusese suficientă o singură

privire. Din cunoştinţele ei de mitologie, a fi divin însemna mai mult decât a avea un chip frumos.

Desigur, nu era prima frumoasă pe care o vedeau. Unii chiar cunoşteau limba lui Tally. Probabil că ştiau câte ceva şi despre tehnologie.

Cineva din margine strigă ceva şi mulţimea se dădu deoparte în faţa ei, făcându-se linişte. Un bărbat înaintă în mijlocul cercului. În mod ciudat, deşi era foarte frig, acesta avea bustul gol. Se apropie de Tally cu o autoritate incontestabilă, pătrunzând în spaţiul ei divin, la un braţ distanţă. Avea aproape înălţimea ei, fiind un gigant printre aceşti oameni. Părea foarte puternic, vânos şi dur, dar Tally presupuse că reflexele lui nu se puteau compara cu ale ei. În lumina focului, ochii lui străluceau mai degrabă curioşi decât înfricoşaţi.

Tally nu-şi dădea seama ce vârstă putea să aibă acel bărbat. Pe chip avea câteva riduri specifice maturilor, dar pielea lui arăta mai bine decât a tuturor celorlalţi. Oare era mai tânăr decât majoritatea? Sau pur şi simplu mai sănătos?

De asemenea, Tally observă că avea un cuţit, prima unealtă de metal pe care-o vedea la ei. Mânerul, din plastic negru, lucea. Tally ridică o sprânceană: cuţitul fusese fabricat în oraş.

— Bun venit, spuse el.

Aşadar, şi el vorbea limba zeilor.

— Mulţam. Hm, adică vreau să spun… mulţumesc.

— Nu ştiam că vii. Nu de multe zile.

Oare zeii obişnuiau să se anunţe înainte de a-şi face apariţia?

— Oh, îmi pare rău, mormăi ea, dar răspunsul nu păru decât să-l încurce.

Probabil că zeii nu obişnuiau să-şi ceară iertare.

— Am fost într-o stare de confuzie, spuse el. Am văzut focul şi ne-am gândit că eşti un intrus.

— Da, am înţeles asta. Nu e nicio problemă.

El încercă să zâmbească, dar apoi se încruntă şi clătină din cap.

— Tot nu înţelegem.

De parcă cu aş înţelege ceva.

Accentul bărbatului suna un pic neobişnuit, de parcă ar fi fost din alt oraş de pe continent, dar nu dintr-o cu totul altă civilizaţie. Pe de altă parte, păreau să-i lipsească anumite cuvinte pentru întrebările pe care voia să le pună, ca şi cum n-ar fi fost obişnuit să stea la palavre cu zeii. Probabil că de fapt voia să spună: *Ce dracului cauţi aici?* Indiferent ce concepţie aveau aceşti oameni despre divinitate, era clar că Tally nu se încadra tocmai bine. Şi avea sentimentul că, dacă hotărau că ea nu era zeu, mai rămânea o singură posibilitate: era un intrus.

Iar intruşii sfârşeau fără căpăţână.

— Iartă-ne, spuse el. Nu-ţi cunoaştem numele. Eu sunt Andrew Simpson Smith.

Un nume ciudat pentru o situaţie ciudată, se gândi Tally.

— Eu sunt Tally Youngblood.

— Sânge Tânăr, spuse el, părând mai fericit. Aşadar, eşti un zeu *tânăr?*

— Presupun că da. Am doar şaisprezece ani.

Andrew Simpson Smith închise ochii, în mod evident uşurat. Tally se întrebă dacă nu cumva şi el era tânăr. Mândria de mai devreme păru să-l abandoneze în timpul momentelor de confuzie. Aproape că nu avea barbă. Dacă nu observai ridurile şi urmele de vărsat de vânt, puteai considera că avea chipul unuia de vârsta lui David, în jur de optsprezece ani.

— Tu eşti… conducătorul aici? întrebă ea.

— Nu. El este căpetenia.

Arătă spre vânătorul cel gras, cu nasul umflat şi genunchiul sângerând, cel pe care Tally îl doborâse în timpul urmăririi. Cel care fusese cât pe ce să-i spulbere capul cu bâta. Grozav!

— Eu sunt cel sfânt, continuă Andrew. Am învăţat limba zeilor de la tatăl meu.

— O vorbeşti foarte bine.

Pe chipul lui apăru un zâmbet strâmb.

— Îţi… mulţumesc.

Râse, apoi o privi cu şiretenie.

— Ai căzut, nu-i aşa?

Tally îi arătă mâna rănită.

— Da, în timpul urmăririi.

— Din cer! Privi în jur, cu o uimire teatrală, şi-şi desfăcu mâinile: Nu ai un magnetoglisor. Prin urmare, trebuie să fi căzut!

Magnetoglisor? Devenea interesant. Tally ridică din umeri.

— De fapt, aici cred că m-ai prins. Da, am căzut din cer.

— Ah! oftă el, uşurat, de parcă lumea începea să aibă sens din nou.

Strigă câteva cuvinte spre mulţime, care murmură sunete prin care-şi exprima înţelegerea.

Tally simţi că începea să se relaxeze. Cu toţii păreau mai fericiţi acum, că prezenţa ei avea o explicaţie raţională. Puteau accepta că din cer căzuse cineva. Iar faţă de zeii tineri era necesară o conduită diferită.

În spatele lui Andrew Simpson Smith, focul izbucni cu un trosnet. Tally simţi mirosul de mâncare şi auzi inconfundabilul ţipăt al găinii prinse pentru a fi tăiată. Din câte se părea, o vizită divină era o scuză suficient de bună pentru un festin în toiul nopţii.

Omul sfânt întinse un braţ spre foc, iar mulţimea se dădu din nou la o parte, pentru a-i face loc să treacă.

— Ne spui cum ai căzut? Am să le explic eu cuvintele tale.

Tally oftă. Era epuizată, uluită şi rănită. Mâna încă o durea.

Nu voia nimic mai mult decât să se ghemuiască într-un loc şi să doarmă. Dar focul părea primitor şi vesel, după ce ea căzuse în cascadă. În plus, era greu să reziste expresiei lui

Andrew.

Nu putea dezamăgi întregul sat. Aici nu erau ecrane pe pereţi, buletine de ştiri, nu exista acoperire prin satelit, iar echipele de fotbal care să vină în turneu erau fără îndoială mai puţine, mai rare. Ca şi în Ţinutul de Fum, poveştile deveneau o distracţie preţioasă şi probabil că nu se-ntâmpla foarte des să cadă străini din cer.

— În regulă, spuse ea. O poveste, dar apoi mă culc.

Întreaga suflare a satului se adună în jurul focului.

Mirosul de pui fript venea dinspre ţepuşele lungi, ţinute deasupra focului. Nişte vase de lut erau împinse printre cărbuni, conţinând ceva lăptos şi mirosind a drojdie. Bărbaţii se adunară pe primul rând, mâncând gălăgios, ştergându-şi mâinile soioase de bărbi până când acestea luceau în lumina focului. Femeile aveau grijă de mâncare, în timp ce copiii alergau frenetic. Cei mai în vârstă aţâţau focul cu crengi smulse din întuneric. Iar când se dădu semnalul că Tally avea să vorbească, toată lumea se aşeză.

Poate pentru că stăteau la masă cu ea ori zeii tineri nu-i intimidau în aceeaşi măsură, dar acum mulţi dintre săteni îndrăzneau să o privească în ochi, unii chiar zgâindu-se la chipul ei frumos în timp ce aşteptau povestea.

Andrew Simpson Smith şedea lângă ea, mândru şi pregătit să traducă.

Tally îşi drese glasul, întrebându-se cum să explice călătoria ei aici într-un fel care să aibă sens pentru aceşti oameni. Ei ştiau despre magnetoglisoare şi despre frumoşi, din câte se părea. Dar oare ştiau şi despre speciali? Dar despre operaţie? Despre Infra? Ţinutul de Fum?

Diferenţa dintre senzaţional şi aiurea?

Tally se îndoia că povestea ei urma să aibă vreo logică pentru mulţime.

Îşi drese din nou glasul, privind în jos, spre pământ, ca să scape de privirile lor nerăbdătoare. Se simţea obosită, cu mintea aproape învăluită în ceaţa frumoşilor, după somnul întrerupt. Toată călătoria ei din oraş până în acest loc părea un vis.

Un vis. Zâmbi la gândul ăsta şi, încet, cuvintele pentru povestea ei începură să-şi găsească drum spre buzele ei.

— A fost odată o tânără şi frumoasă zeiţă, spuse Tally, apoi aşteptă că vorbele ei să fie redate în limba sătenilor.

Ciudatele silabe care ieşeau din gura lui Andrew făceau ca scena luminată de foc să pară încă şi mai onirică, astfel că povestea izvorî din Tally fără efort.

— Trăia într-un turn înalt din oraş. Era un turn foarte primitor, dar tânăra n-avea cum să coboare în lume. Şi, într-o zi, zeiţa hotărî că avea lucruri mai bune de făcut decât să se privească în oglindă…

RĂZBUNAREA

Tally se trezi în sunete şi mirosuri nefamiliare: sudoare şi respiraţia specifică dimineţii, un cor de sforăituri şi fornăieli, căldura greoaie şi umedă a spaţiului mic şi înghesuit.

Se foi în întuneric şi un val de mişcări porni dinspre ea, trupurile intercalate mişcându-se pentru a se aşeza mai confortabil. Sub păturile de blană, căldura blândă şi confortabilă îi înmuiase simţurile. Părea aproape un vis frumos, cu excepţia mirosului copleşitor de oameni nespălaţi şi a faptului că Tally chiar avea nevoie să facă pipi.

Deschise ochii. Lumina se filtra prin horn, care era de fapt doar o gaură în acoperiş, permiţând fumului să iasă. Judecând după unghiul în care răzbăteau razele soarelui, era pe la mijlocul dimineţii. Toată lumea dormea până târziu. Asta nu era nicio surpriză, de vreme ce petrecerea durase până-n zori. După ce Tally terminase de vorbit, urmaseră alte poveşti, cu toţii întrecându-se pentru a vedea a cui istorisire o să-l ţină treaz pe zeul somnoros, iar Andrew Simpson Smith tradusese tot, neobosit. Când, în sfârşit, merseseră la culcare, Tally descoperise că *patul* era un concept străin aici. Ajunsese să împartă acest bordei cu alte douăzeci de persoane. Din câte se părea, în acest sat, încălzirea în timpul iernii însemna somnul la grămadă, sub învelitori de blană. Fusese ciudat, dar nu suficient de ciudat cât să mai rămână trează vreun minut.

De dimineaţă, trupuri inconştiente zăceau peste tot în jurul ei, mai mult sau mai puţin îmbrăcate, lipite unele de altele, acoperite de blănuri. Dar contactul întâmplător nu avea nimic sexual. Era doar o modalitate de încălzire, cum fac pisoii puşi într-un coş.

Tally încercă să se ridice şi descoperi un braţ în jurul ei. Era Andrew Simpson Smith, sforăind încetişor, cu gura întredeschisă. Îl împinse deoparte, iar el se răsuci fără să se trezească, înconjurându-l cu braţul pe bătrânul care dormea în cealaltă parte.

În timp ce se mişca prin semiîntuneric, Tally începu să-şi dea seama că bordeiul acela aglomerat o ameţea. Era conştientă că aceşti oameni nu inventaseră maşinile de zbor, ecranele sau toaletele moderne, poate că nici măcar uneltele de metal, dar lui Tally nu-i trecuse niciodată prin cap că putea să mai existe cineva care să nu fi auzit de *intimitate.*

Îşi croi drum printre trupuri, împiedicându-se de braţe, picioare şi cine ştie ce altceva, ca să ajungă la uşă. Aplecându-se şi târându-se, ieşi recunoscătoare la soare, în aerul curat.

Din pricina frigului pătrunzător, i se făcu pielea găinii pe braţe şi pe faţă. Fiecare respiraţie îi ducea gheaţă în plămâni. Tally îşi dădu seama că haina ei se afla în bordei, aşa că nu făcu decât să-şi înconjoare trupul cu braţele, hotărând că prefera să dârdâie decât să străbată din nou acel

loc plin de trupuri strânse unele în altele ca o armură. Aici, afară, în frig, simţi că o durea mâna la care se rănise în noaptea de dinainte; şi se simţea obosită după o zi întreagă de cutreierat. Poate că, până la urmă, căldura din bordei nu fusese chiar atât de rea. Dar priorităţile erau priorităţi.

Pentru a găsi latrina, Tally trebuia doar să-şi urmeze instinctul. Iar mirosul copleşitor o făcu să se bucure pentru prima dată că evadarea ei avusese loc iarna. Oare cum trăiau oamenii aici vara?

Desigur, Tally mai avusese de-a face cu toaletele în aer liber. Dar cei din Ţinutul de Fum îşi tratau reziduurile, folosind nişte simple nanoparticule cu autopropagare, pe care le luau de la uzinele de reciclare din oraş. Nanoparticulele pătrundeau prin sistemul de decantare, ducând deşeurile în sol, ceea ce ajuta culturile, iar Tally mâncase acolo cele mai bune tomate din viaţa ei. Mai important, nanoparticulele împiedicau latrinele să răspândească mirosuri neplăcute. Oricât de mult ar fi iubit natura, aproape toţi cei din Ţinutul de Fum se născuseră la oraş. Erau produsul unei civilizaţii tehnologizate şi nu le plăceau mirosurile dezagreabile.

Însă această aşezare era cu totul altceva, aproape ca miticii locuitori de dinainte de Ruinele Ruginite, care trăiseră până să apară înaltele

tehnologii. Din ce fel de cultură proveneau aceşti oameni? La şcoală, li se spunea că toţi cei din Ruine încadraseră pe toată lumea în sistemul lor economic, distrugând orice alt fel de vieţuire. Şi, cu toate că nu era niciodată menţionat, Tally ştia că specialii făceau cam acelaşi lucru. Aşa că de unde apăruseră oamenii ăştia? reveniseră la stilul ăsta de viaţă după dispariţia civilizaţiei celor din Ruine? Sau trăiseră în sălbăticie încă de dinainte? Şi cum de-i lăsau specialii în pace?

Oricare-ar fi fost răspunsurile la aceste întrebări, Tally îşi dădu seama că nu putea face faţă latrinei, era mult prea obişnuită cu traiul la oraş. Se afundă mai adânc în pădure. Deşi ştia că acest lucru nu fusese agreat în Ţinutul de Fum, spera că aici zeii tineri beneficiau de dispense speciale.

Când Tally le făcu semn cu mâna unor paznici care se aflau la datorie, la marginea aşezării, aceştia dădură din cap un pic nelinişti ţi, ferindu-şi ochii şi ascunzându-şi bâtele la spate. Vânătorii continuau să se teamă de ea, de parcă s-ar fi întrebat cum de nu dăduseră încă de bucluc pentru că încercaseră să-i zdrobească ţeasta.

La doar câţiva metri depărtare, printre copaci, satul dispărea vederii, însă Tally nu-şi făcea griji că s-ar rătăci. Pale de vânt încă aduceau până la ea duhoarea intensă a latrinei; iar ea se afla suficient de aproape cât să strige la paznici, dacă se întâmpla să nu mai ştie pe unde s-

o ia.

Chiciura nopţii se topea sub soarele arzător, transformându-se într-o ceaţă continuă. Pădurea scotea sunete înfundate, precum vechea locuinţă a părinţilor ei atunci când nimeni altcineva nu se mai afla acasă. Umbrele frunzelor se profilau pe conturul copacilor, fiecare formă devenind neclară, iar Tally le vedea cu coada ochiului cum se mişcau la fiecare adiere de vânt. Îi reveni sentimentul – pe care-l avusese cu o zi înainte de întoarcere, că era observată. Găsi rapid un loc şi făcu pipi.

Dar nu se întoarse imediat. Era inutil să-şi lase imaginaţia să zboare. Câteva momente de intimitate erau un lux aici. Se întrebă cum procedau iubiţii atunci când voiau să fie singuri şi dacă în acest loc secretele puteau fi păstrate.

În ultima lună, se obişnuise să petreacă aproape fiecare minut împreună cu Zâne. Chiar în acel moment, îi simţea absenţa. Trupul ei avea nevoie să-i simtă căldura. Dar împărţirea dormitorului cu vreo douăzeci de străini era un substitut bizar şi neaşteptat.

Brusc, Tally îşi simţi nervii încordaţi şi îngheţă. Undeva, în câmpul periferic de vizualizare, ceva se mişcase şi nu făcea parte din decorul natural de lumini mişcătoare şi frunze bătând în vânt. Cercetă copacii cu privirea.

Din pădure se auzi un hohot de râs.

Era Andrew Simpson Smith, care stătea pe

vine printre tufişuri, cu un zâmbet larg pe faţă.

— M-ai spionat? întrebă ea.

— Spionat?! replică el, de parcă n-ar mai fi auzit niciodată cuvântul, iar Tally se întrebă dacă, având atât de puţin parte de intimitate, cei de-aici ştiau măcar ce însemna asta.

— M-am trezit când ne-ai lăsat acolo, Sânge Tânăr. M-am gândit că poate apuc să te văd cum…

— Cum ce? întrebă Tally, ridicând din sprânceană.

— Cum zbori, răspunse el sfios.

Tally râse. În noaptea de dinainte, oricât ar fi încercat ea să explice, Andrew Simpson Smith nu înţelesese conceptul de zbor cu placa. Le spusese că zeii tineri nu foloseau prea mult magnetoglisoarele, însă ideea că existau mai multe tipuri de vehicule păru să-l zăpăcească.

Amuzamentul ei îl răni. Probabil se gândea că Tally ascundea faţă de el puterile-i speciale, ca să-l necăjească.

— Îmi pare rău, Andrew. Însă, după cum ţi-am spus şi aseară, nu pot zbura.

— Totuşi, în povestea ta ai spus că urmează să-ţi întâlneşti prietenii.

— Da. Dar, ţi-am zis, placa mea e pierdută. Undeva, sub apă. Mă tem că trebuie să mă mulţumesc să merg pe jos.

Pentru o secundă, el păru confuz, poate uluit că dispozitivele divine se puteau defecta. Apoi, brusc, zâmbi, revelând lipsa unui dinte, lucru

care-l făcea să arate ca un prichindel.

— Atunci, o să te ajut. O să mergem până acolo împreună.

— Oh, serios?

El încuviinţă.

— Membrii familiei Smith sunt oameni sfinţi. Eu sunt un slujitor al zeilor, aşa cum a fost şi tatăl meu…

Vocea i se pierdu când rosti ultimele cuvinte. Tally era din nou uimită cât de uşor putea citi chipul lui Andrew. Toate emoţiile sătenilor păreau să iasă la suprafaţă, de parcă nici măcar intimitatea gândurilor nu fusese inventată aici. Se întrebă dacă ei se minţeau vreodată.

Cu siguranţă, nişte frumoşi îi minţiseră pe ei, la un moment dat. Nişte zei, într-adevăr.

— Când a murit tatăl tău, Andrew? Nu cu mult timp în urmă, nu-i aşa?

El o privi uimit, întrebându-se dacă-i citise gândurile printr-o magie.

— Doar acum o lună, chiar înainte de noaptea cea mai lungă. Tally se întrebă ce era noaptea cea mai lungă, dar nu-l întrerupse.

— Căutam ruine amândoi. Zeilor maturi le place să căutăm locuri vechi şi ruginite pentru ei, ca să le studieze. Am dat de nişte intruşi.

— Intruşi? Aşa cum aţi crezut că eram eu?

— Da. Dar ei nu erau zei tineri. Era un grup venit să ucidă. Noi i-am zărit primii, dar câinii lor ne cunoşteau mirosul. Iar tatăl meu era bătrân. Ar

fi împlinit patruzeci de ani, dacă ar fi trăit, spuse el mândru.

Tally expiră lung. Toţi cei opt străbunici ai ei erau încă în viaţă şi depăşiseră o sută de ani.

— Oasele lui erau fragile. Vocea lui Andrew se transformase într-o şoaptă: Traversând în goană un râu, şi-a sucit glezna. A trebuit să-l las în urmă.

Tally înghiţi în sec, uluită de ideea că putea să moară cineva din cauză că-şi sucise glezna.

— Oh, îmi pare rău!

— Mi-a dat cuţitul lui înainte să plec.

Andrew îl scoase de la brâu, iar Tally îl privi mai bine decât o făcuse în noaptea precedentă. Era un simplu cuţit de bucătărie, cu mânerul uzat şi crestat.

— Acum, eu sunt omul sfânt.

Tally încuviinţă încet. Imaginea cuţitului ieftin din mâna lui îi amintea cum era să se sfârşească întâlnirea cu aceşti oameni. Fusese cât pe ce să împărtăşească soarta tatălui lui Andrew.

— Dar de ce?

— De ce, Sânge Tânăr? Pentru că sunt fiul lui.

— Nu, nu asta te întreb. De ce voiau intruşii să-l omoare pe tatăl tău? Sau oricine altcineva?

Andrew se încruntă, de parcă întrebarea i s-ar fi părut ciudată.

— Era rândul lor.

— Ce era?

Andrew ridică din umeri.

— Noi uciseserăm vara. Acum era rândul lor

să se răzbune.

— Voi îl omorâserăţi pe… unul de-al lor?

— Răzbunarea noastră, pentru că-l omorâseră pe unul de-al nostru la începutul primăverii, răspunse el, zâmbind cu răceală. Eu am făcut parte din acel grup.

— Aşadar, asta e un fel de răzbunare? Dar când a început toată treaba asta?

— Când a început?! Privi lama cuţitului, de parcă ar fi încercat să descopere ceva în oglinda metalului şters. Dintotdeauna a fost aşa. Ei sunt intruşi, răspunse el zâmbind. M-am bucurat când te-au adus acasă pe tine, şi nu o pradă. Aşa că încă este rândul nostru şi s-ar putea să-mi răzbun tatăl.

Tally rămase fără grai. În câteva secunde, Andrew Simpson Smith se preschimbase dintr-un fiu mâhnit într-un soi de… *sălbatic.* Degetele lui deveniseră şi mai palide, cuprinzând mânerul cuţitului atât de strâns, încât tot sângele i se scursese din carne.

Tally îşi luă ochii de la armă şi clătină din cap. Nu era drept să-l considere necivilizat. Ceea ce descria Andrew era la fel de vechi precum însăşi civilizaţia. La şcoală li se vorbise despre această vrajbă sângeroasă. Iar cei din Ruinele Ruginite fuseseră mai răi, inventând războiul în masă, creând tehnologii tot mai ucigătoare, până când aproape că distruseseră lumea.

Totuşi, Tally nu-şi permitea să uite cât de

diferiţi erau aceşti oameni de toţi cei pe care-i cunoscuse ea vreodată. Se forţă să privească expresia îndârjită a lui Andrew, mulţumirea ciudată pe care-o avea când strângea în mână acel cuţit.

Atunci îşi aminti cuvintele doctoriţei Cable. *Omenirea este un cancer, iar noi suntem tratamentul.* Oraşele fuseseră construite pentru a se pune capăt violenţei, trăsătură ştearsă din creierul frumoşilor. Întreaga lume în care crescuse Tally era un zid de foc împotriva acestui circuit îngrozitor. Iar acum, avea chiar în faţa ochilor ei natura adevărată a speciilor. Fugind din oraş, probabil că Tally se îndrepta spre *ceva.*

Doar dacă nu cumva doctoriţa Cable se înşela şi mai exista o cale.

Andrew ridică privirea de la cuţit, îl puse la brâu şi-şi desfăcu braţele goale.

— Dar nu astăzi. Astăzi am să te ajut să-ţi găseşti prietenii.

Râse, chipul lui redevenind luminos.

Tally expiră încet, voind iniţial să-i respingă ajutorul. Dar nu avea la cine altcineva să apeleze, iar pădurile dintre ea şi Ruinele Ruginite erau pline de drumuri ascunse, pericole ale naturii şi poate alţi oameni care considera-o o „intrusă”. Chiar dacă nu era vânată de năvălitori însetaţi de sânge, simplul fapt că îşi sucise cineva o gleznă se putea dovedi fatal în sălbăticia îngheţată. Avea nevoie de Andrew Simpson Smith, era cât se poate

de simplu. Iar el îşi petrecuse toată viaţa antrenându-se pentru a ajuta oameni ca ea. Zei.

— Bine, Andrew. Dar hai să plecăm astăzi. Mă grăbesc.

— Desigur. Astăzi.

Se frecă în barbă.

— Unde sunt ruinele astea în care te aşteaptă prietenii tăi?

Tally ridică privirea către soare, care încă era suficient de jos pe cer cât să indice estul. După un calcul sumar, arătă înspre nord-vest, înapoi către oraş şi, dincolo de el, către Ruinele Ruginite.

— Cam la o săptămână de mers în direcţia asta.

— O săptămână?

— Asta înseamnă şapte zile.

— Da, ştiu calendarul zeilor, răspunse el jignit. Dar o *săptămână* întreagă?

— Da. Nu e chiar atât de departe, nu-i aşa?

Vânătorii fuseseră neobosiţi în timpul marşului din pădure, cu o noapte în urmă.

Andrew clătină din cap, uluit.

— Dar asta e dincolo de marginea lumii. HRANA ZEILOR

Plecară la amiază.

Ieşi tot satul să-i conducă, aducându-le daruri pentru drum. Majoritatea erau prea grele ca să le poată lua cu ei, aşa că Tally şi Andrew le refuzară politicos. Totuşi, el îşi pregăti raniţa, punând înăuntru înspăimântătoarele felii de carne uscată

care-i fuseseră oferite. Când Tally îşi dădu seama că scopul acelor chestii dezgustătoare era de a fi mâncate, încercă să-şi ascundă oroarea, însă nu reuşi prea bine. Acceptă un singur dar: o praştie din lemn şi piele, oferită de unul dintre tipii mai mari care se număra printre admiratorii săi. Tally îşi aminti că fusese foarte îndemânatică la praştie, în copilărie.

Căpetenia acordă în mod public binecuvântarea sa pentru această călătorie, adăugând o ultimă rugăminte de a fi iertat – în traducerea lui Andrew – fiindcă fusese cât pe ce să-i despice ţeasta unei zeităţi atât de tinere şi de frumoase. Tally îl asigură că zeii mai vârstnici nu vor afla niciodată despre această neînţelegere, iar căpetenia păru uşurată, însă cu ceva rezerve. Apoi îi dărui lui Andrew o brăţară bătută în cupru, semn al recunoştinţei faţă de tânărul sfânt care ajuta la răscumpărarea greşelilor vânătorilor.

Andrew se înroşi de mândrie primind cadoul şi-l arătă spre mulţime, care izbucni în urale. Tally îşi dădu seama ce probleme crease ea aici. Ca şi cum ar fi purtat o rochie semiformală la un bal mascat, vizita ei neaşteptată scosese lucrurile din starea lor de normalitate. Dar faptul că Andrew o ajuta făcea ca toată lumea să se mai relaxeze. Aparent, mulţumirea zeilor era cea mai importantă misiune a unui om sfânt, ceea ce o făcu pe Tally să se întrebe cât de mult interacţionau frumoşii din oraş cu aceşti săteni.

După ce ea şi Andrew trecură de graniţele aşezării, iar copiii care-i însoţeau fură chemaţi înapoi acasă de către mamele lor îngrijorate, Tally se hotărî să pună câteva întrebări serioase.

— Andrew, câţi zei cunoşti… ăăă, personal?

El îşi mângâie barba, gânditor.

— De la moartea tatălui meu, în afară de tine n-a mai venit niciun zeu. Nimeni nu mă cunoaşte ca om sfânt.

Tally încuviinţă. După cum îşi dăduse seama, băiatul încă încerca să preia rolul pe care-l avusese tatăl său.

— Corect. Dar accentul tău e atât de bun! Nu ai învăţat limba mea doar de la tatăl tău, nu-i aşa?

Zâmbetul lui strâmb părea viclean.

— Nu s-a pus niciodată problema ca eu să discut cu zeii, ci doar să ascult în timp ce tatăl meu îi slujea. Dar, uneori, în timp ce ghidam un zeu la o ruină sau la cuibul vreunei păsări noi şi ciudate, mai vorbeam.

— Bravo ţie! Şi… despre ce vorbeaţi?

Păstră tăcerea pentru o clipă, ca şi cum şi-ar fi ales cuvintele cu grijă.

— Discutam despre animale. Când se împerecheau şi ce mâncau.

— Înţeleg.

Orice zoolog de la oraş şi-ar fi dorit să aibă o armată personală de locuitori anteriori Ruinelor Ruginite care să-l ajute la munca pe teren.

— Altceva?

— Unii zei voiau să ştie despre ruine, după cum ţi-am spus. Îi duceam acolo.

Acelaşi lucru şi pentru arheologi.

— Sigur.

— Şi mai era un doctor.

— Cine? Care *doctor*? întrebă Tally îngheţând. Spune-mi, Andrew… această persoană arăta… înspăimântător?

Andrew se încruntă şi apoi râse.

— Înspăimântător? Nu. Ca şi tine, era frumos, aproape că-ţi era greu să te uiţi la el.

Tally se cutremură, uşurată, zâmbi şi ridică din sprânceană.

— Nu pare să-ţi fie teribil de greu să te uiţi la mine.

Băiatul lăsă ochii în pământ.

— Îmi pare rău, Sânge Tânăr.

— Haide, Andrew, nu vorbeam serios.

Îl prinse uşor de umăr.

— Am glumit doar. Uitaţi-vă cu toţii la mine, voi… Hm… în fine. Şi spune-mi Tally, bine?

— Tally, rosti el, analizând cuvântul.

Ea îşi luă mâna de pe umărul lui, iar Andrew privi locul pe care ea i-l atinsese.

— Eşti diferită de ceilalţi zei.

— Sper sincer, răspunse ea. Aşadar, acest doctor… Arăta normal? Frumos, adică? Sau… ca o zeitate?

— Da. Venea aici mai des decât alţii. Dar nu-i păsa de animale sau de ruine. Întreba doar cum

merg lucrurile în sat. Cine pe cine curtează, care femeie este însărcinată. Ce vânător ar putea provoca la duel căpetenia.

— Corect. Un antropo… încercă Tally să-şi aducă aminte cuvântul.

— Antropolog, aşa li se spune.

Tally ridică din sprânceană. El zâmbi.

— Tatăl meu spunea întotdeauna că am urechi bune. Ceilalţi zei îl luau uneori în râs pe doctor.

— Aha!

Se părea că sătenii cunoşteau mai multe lucruri despre vizitatorii lor divini decât îşi dădeau seama zeii.

— Şi deci n-ai întâlnit niciun zeu care să fie… înspăimântător, nu-i aşa?

Andrew îşi miji ochii, după care porni din nou la drum. Uneori îi luă mult timp până răspundea la întrebări, de parcă nici graba nu se inventase la săteni.

— Nu, n-am văzut. Dar bunicul tatălui meu spunea poveşti despre creaturi cu arme ciudate şi feţe ca ale unor ulii, care le îndeplineau dorinţa zeilor. Luau formă umană, dar se mişcau bizar.

— Ca nişte insecte? Rapid şi săltăreţ?

Andrew făcu ochii mari.

— Atunci sunt reali? Aceşti

— *SayshaP* Oh! Noi le spunem speciali.

— Îi distrug pe toţi cei care-i provoacă pe zei.

Tally încuviinţă:

— Într-adevăr, despre ei e vorba.

— Şi când oamenii dispar, uneori se spune că i-au luat *sayshal.*

— Îi iau? *Unde?* se minună Tally.

Rămase tăcută, privind poteca din pădure. Dacă străbunicul lui Andrew dăduse de Circumstanţele speciale, atunci înseamnă că în oraş se ştia de zeci de ani despre acest sat, dacă nu cumva chiar de mai mult timp. Oamenii de ştiinţă îi exploatau de vreme îndelungată pe-aceşti oameni şi nu se jenau să trimită la ei speciali, ca să-şi sporească autoritatea.

Se părea că să-i provoci pe zei era o afacere riscantă.

Merseră o zi, străbătând în goană majoritatea dealurilor. Tally începea să zărească urmele sătenilor fără ajutorul lui Andrew, ca şi cum ochii ei ar fi învăţat cum să privească mai bine pădurea.

La căderea nopţii, găsiră o peşteră în care să se adăpostească. Tally începu să adune lemne de foc, dar se opri când observă că Andrew o privea uluit.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Un foc? O să ne vadă intruşii!

— Oh, ai dreptate. Îmi pare rău. Tally oftă şi-şi frecă palmele ca să-şi dezgheţe degetele. Prin urmare, chestia asta cu răzbunarea presupune nişte nopţi friguroase, nu-i aşa?

— Să-ţi fie frig e mai bine decât să fii mort, Tally, spuse el, apoi ridică din umeri. Şi poate că n-

o să dureze chiar atât de mult călătoria noastră. O s-ajungem la marginea lumii chiar mâine.

— Da, sigur.

În timpul călătoriei, Andrew nu fusese convins de descrierea pe care Tally o făcuse lumii: o planetă cu circumferinţa de patruzeci de mii de kilometri, atârnând în vid, pe care stăteau cu toţii datorită gravitaţiei. Desigur, din perspectiva lui, probabil că suna a ţicneală. Lui Tally i se spusese la şcoală că, pe vremuri, oamenii erau arestaţi dacă spuneau că Pământul e rotund şi, de obicei, oamenii sfinţi se ocupau de arestare.

Tally scoase două pachete de Swedeballs.

— Măcar nu trebuie să facem focul ca să avem mâncare caldă.

Andrew se apropie şi o privi cum umple purificatorul. Mestecase carne uscată întreaga zi şi părea încântat să încerce puţin din „hrana zeilor”. Când purificatorul scoase un ţiuit, iar Tally dădu deoparte capacul, el rămase cu gura căscată când văzu aburul ridicându-se din pachetul de Swedeballs. Tally i-l întinse.

— Haide! Tu primul!

Nu trebui să insiste. În sat, bărbaţii mâncau întotdeauna primii, iar femeile şi copiii se alegeau cu resturile. Tally era un zeu, desigur, şi, în anumite privinţe, o trataseră ca pe un bărbat preaslăvit, însă unele obiceiuri mor greu. Andrew luă purificatorul de la ea şi îşi vârî mâna înăuntru ca să ia o chiftea. O înghiţi dintr-o îmbucătură.

— Hei, vezi să nu te ffigi, îl avertiză ea.

— Dar unde este focul? întrebă el încet în timp ce se lingea pe degete şi ridica purificatorul în căutarea flăcării de dedesubt.

— Este electronic… Are un foc foarte mic. Eşti sigur că nu vrei să mănânci cu beţigaşe?

Andrew se chinui o vreme cu beţigaşele, dar mâncarea se răcea, aşa că, în cele din urmă, se apucă să mănânce cu mâna. O uşoară expresie de dezamăgire îi apăru pe chip în timp ce mesteca.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Credeam că hrana zeilor este mai… bună, cumva.

— Hei, asta este hrana *deshidratată* a zeilor, bine?

Tally mâncă după ce termină el, dar pachetul ei de Curry Noods fu dezamăgitor, după festinul din noaptea precedentă, îşi aminti de zilele petrecute în Ţinutul de Fum, când, în sălbăticie, hrana avea gust mult mai bun. Nici măcar produsele proaspete nu erau vreodată spectaculoase atunci când erau culese de pe rezervoare hidroponice. Şi trebuia să-i dea dreptate lui Andrew – mâncarea deshidratată nu era câtuşi de puţin divină.

Tânărul sfânt fu surprins să vadă că Tally nu voia să doarmă ghemuită lângă el. La urma urmelor, era iarnă! Ea îi spuse că intimitatea era o chestie specifică zeilor – el nu avea cum să înţeleagă acest lucru –, dar Andrew încă era

abătut când Tally îşi mestecă pilula cu pastă de dinţi şi-şi găsi un colţ în care să se culce singură.

În toiul nopţii, Tally se trezi pe jumătate îngheţată şi regretă hotărârea ei nepoliticoasă. După o lungă şi tăcută sesiune de autoînvinuire, oftă şi se târî până la Andrew, lipindu-se de spinarea lui. Nu era Zâne, dar era mai bine să accepte căldura unei alte persoane decât să zacă pe podeaua de piatră, tremurând singură, într-o stare deplorabilă.

Când se trezi în zori, mirosul de fum umplea peştera. LA MARGINEA LUMII

Tally încercă să strige, dar o mână îi acoperi gura cu fermitate.

Se pregătea să izbească în beznă cu pumnii, dar instinctul îi spuse să n-o facă. Andrew era cel care-o ţinea aşa. Îl putea *mirosi,* îşi dădu ea seama. După două nopţi de somn unul lângă altul, subconştientul ei îi recunoştea mirosul.

Se relaxă, iar el îi dădu drumul.

— Ce se-ntâmplă? şopti ea.

— Intruşii. Suficienţi cât să facă focul.

Derutată, Tally cugetă o clipă, apoi înţelese: din pricina răzbunării sângeroase, doar un grup mare de bărbaţi înarmaţi ar fi îndrăznit să facă focul în afara satului, singurul loc unde-ar fi fost în siguranţă.

Tally inhală aerul plin de fum, detectând miros de carne friptă. Frânturi dintr-o conversaţie – glasuri răguşite – ajunseră până la urechile ei.

Trebuie să-şi fi făcut tabăra prin preajmă, după ce Tally şi Andrew se culcaseră, iar acum îşi pregăteau micul dejun.

— Ce facem?

— Tu stai aici. Eu mă duc să văd dacă-l găsesc singur pe vreunul.

— *Ce* faci? şuieră ea.

El scoase cuţitul moştenit de la tatăl său.

— Asta-i şansa mea să egalez scorul.

— *Scorul?* Ce mai e şi asta, un meci de fotbal? şopti Tally. O să fii ucis! Cum ai zis şi tu, trebuie să fie o mulţime.

Andrew o privi mânios.

— O să-l ucid doar pe cel singur. Nu sunt idiot.

— Las-o baltă!

Tally îl apucă pe Andrew de încheietura mâinii. El încercă să se elibereze, dar puterea lui nu se compara cu musculatura ei, întărită în urma operaţiei.

El o privi sever, apoi spuse cu voce tare:

— Dacă ne certăm, o să ne-audă.

— Nu mai spune! Şşşş!

— Dă-mi drumul!

Ridicase din nou vocea, iar Tally îşi dădu seama că, dacă era nevoit, avea să şi strige. Onoarea îl împingea să-şi vâneze duşmanul, chiar dacă punea în pericol vieţile amândurora. Desigur, probabil că intruşii nu i-ar fi făcut rău lui Tally după ce i-ar fi văzut chipul frumos, dar Andrew ar

fi fost ucis şi chiar asta avea să se întâmple dacă era prins, adică dacă nu tăcea. Tally nu avea de ales, trebuia să-i dea drumul.

Andrew se îndepărtă fără să mai scoată vreun cuvânt şi se târî afară din peşteră, ţinând cuţitul în mână.

Tally rămase în întuneric, uluită, gândindu-se la conflictul lor. Ce i-ar fi putut spune? Ce argumente spuse în şoaptă ar fi putut învinge un conflict ce data de zeci de ani? Nu exista speranţă.

Poate că era ceva mai profund decât atât. Tally îşi aminti din nou de conversaţia cu doctoriţa Cable, care afirmase că oamenii redescopereau întotdeauna războiul, cu toţii deveneau iar locuitori ai Ruinelor Ruginite, până la urmă – specia asta era o plagă planetară, indiferent dacă ştiau ce înseamnă o planetă sau nu. Aşadar, care era tratamentul pentru *aşa ceva*, dacă nu operaţia?

Poate că ideea specialilor era corectă.

Tally se ghemui în peşteră, tristă, flămândă şi însetată. Plosca lui Andrew era goală; nu avea nimic altceva de făcut decât să-l aştepte. Dar dacă nu se mai întorcea?

Cum putuse s-o *părăsească,* s-o lase aici?

Desigur, fusese nevoit să-şi părăsească tatăl în râul acela, rănit, convins că va fi ucis. Poate că oricine ar dori răzbunare după ce a trecut prin aşa ceva. Dar Andrew nu-i căuta pe cei care-i uciseseră tatăl, era pornit doar să omoare un

străin la întâmplare, putea fi oricine. Iar asta nu avea niciun sens.

Mirosul de mâncare se atenuă în cele din urmă. Strecurându-se până la marginea peşterii, Tally nu mai auzi sunetele din tabără, ci doar vântul prin frunze.

Apoi văzu pe cineva apropiindu-se printre copaci…

Andrew. Era plin de noroi de parcă s-ar fi târât pe burtă, dar cuţitul pe care-l strângea în mână era curat. Tally nu văzu sânge pe mâinile lui. Pe măsură ce se apropia, ea constată cu uşurare că părea dezamăgit.

— Aşadar, n-ai avut noroc? îl întrebă ea.

El scutură din cap.

— Tatăl meu nu a fost încă răzbunat.

— Aiurea. Hai să plecăm!

El se încruntă.

— Nu luăm micul dejun?

Tally îl privi mânioasă. Cu doar puţin timp în urmă, el nu-şi dorea altceva decât să atace şi să ucidă un străin la întâmplare, iar acum avea chipul unui copilaş căruia i se promisese îngheţată, după care-i fusese refuzată.

— E prea târziu pentru micul dejun, spuse ea şi-şi puse rucsacul pe umăr. În ce direcţie este marginea lumii?

Merseră în tăcere până după prânz, când stomacul revoltat al lui Tally o forţă să se oprească, în sfârşit. Pregăti Vegi Rice pentru

amândoi, neavând poftă să guste carne sintetică.

Andrew era ca un căţeluş care doreşte să placă, încercând în joacă să folosească beţigaşele şi făcând glume pe seama propriei sale neîndemânări. Dar Tally nu reuşea să zâmbească. Tremurul care se strecurase în oasele ei atunci când el căuta răzbunare nu dispăruse încă.

Desigur, nu era tocmai drept să se supere pe Andrew. Probabil că el nu putea înţelege aversiunea ei faţă de uciderea la întâmplare. El crescuse în mijlocul acestui circuit al răzbunării. Făcea parte din viaţa lui, precum dormitul la grămadă ori tăiatul copacilor. Nu vedea ce era rău în asta, la fel cum nu înţelegea de ce pe ea o deranja atât de mult latrina.

Tally era diferită de săteni. Cel puţin atâta se schimbase în decursul istoriei omenirii. Poate că exista speranţă, până la urmă.

Dar nu simţea dorinţa să discute asta cu Andrew, şi nici măcar să-i zâmbească.

— Ce este dincolo de marginea lumii? spuse ea într-un târziu.

El ridică din umeri.

— Nimic.

— Trebuie să fie *ceva.*

— E locul în care lumea pur şi simplu se sfârşeşte.

— Ai fost acolo vreodată?

— Desigur. Fiecare băiat merge acolo, o dată pe an, până devine bărbat.

Tally se încruntă: alt club al băieţilor.

— Şi cum arată? Ca un râu larg? Un soi de stâncă?

Andrew clătină din cap.

— Nu. Arată ca pădurea, ca orice alt loc. Dar este capătul. Acolo se află nişte oameni mici, care au grijă să nu mergi mai departe.

— Oameni mici, spui?

Tally îşi aminti de o hartă veche de pe zidul bibliotecii din şcoala pentru urâţi. Cuvintele „Aici sunt dragoni” erau scrise cu litere înflorite în toate locurile goale. Poate că această margine a lumii nu era altceva decât graniţa hărţii mentale a lumii pe care o aveau aceşti săteni. Ca şi în cazul nevoii lor de răzbunare, pur şi simplu nu puteau vedea mai departe.

— Ei bine, n-o să fie marginea şi pentru mine.

El ridică din nou din umeri.

— Tu eşti un zeu.

— Da, asta sunt. Cât de departe ne aflăm acum?

El privi soarele.

— O să ajungem acolo înainte de căderea nopţii.

— Bun.

Tally nu voia să mai petreacă încă o noapte lipită de Andrew Simpson Smith, dacă avea cum să evite asta.

Nu mai văzură alte semne de intruşi în următoarele câteva ore, dar obiceiul tăcerii se

impusese. Chiar şi după ce Tally hotărî că nu mai era supărată pe Andrew, se trezi că parcurge kilometri întregi fără să rostească un cuvânt. El părea descurajat de tăcerea cu care-l trata ea sau poate că era doar abătut pentru că nu reuşise să ucidă niciun special în dimineaţa asta.

O zi proastă din toate punctele de vedere.

Umbrele după-amiezii începuseră să se lungească în spatele lor, când el spuse:

— Suntem aproape acum.

Tally se opri ca să bea apă şi să cerceteze orizontul. Arăta ca orice alt petic de pădure pe care-l văzuse de când căzuse din cer. Poate că trunchiurile erau ceva mai subţiri aici, luminişurile erau mai mari şi aproape lipsite de iarbă, în frigul tot mai acut al iernii. Dar oricum, nu aducea cu imaginea pe care ar avea-o cineva despre marginea lumii.

Andrew mergea mai încet, de parcă ar fi căutat semne printre copaci. Uneori se uita spre dealurile îndepărtate, ca să găsească puncte de reper. În cele din urmă, se opri, privind pădurea, cu ochi mari.

Lui Tally îi luă câteva clipe să-şi concentreze privirea, apoi văzu ceva atârnat de un copac. Arăta ca o păpuşă, o siluetă de om făcută din crenguţe şi flori uscate, mare cam cât un pumn.

Se legăna în vânt, ca un pitic care dansează. Mai văzu răspândite în depărtare şi alte asemenea păpuşi.

Tally nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Aşadar, ei sunt oamenii mici?

— Da.

— Iar asta e marginea lumii tale?

Ei i se părea că totul arată la fel: tufişuri bogate şi copaci plini de păsări gălăgioase.

— *Marginea lumii.* Nu marginea lumii mele. Nimeni n-a trecut vreodată de acest punct.

— Da, sigur.

Păpuşile probabil doar marcau teritoriul următorului trib. Văzu o pasăre apropiindu-se de una dintre păpuşi, privind-o curioasă, probabil întrebându-se dacă se putea mânca.

Tally oftă şi-şi ajustă rucsacul pe umăr, îndreptându-se spre cea mai apropiată păpuşă. Andrew n-o urmă, dar avea s-o facă după ce superstiţiile lui se dovedeau lipsite de fundament. Cu secole în urmă, îşi aminti Tally, marinarilor le era teamă să străbată oceanul, gândindu-se că, mai devreme sau mai târziu, aveau să cadă dincolo de margine. Până când cineva a încercat şi s-a dovedit că dincolo de margine erau alte continente.

Pe de altă parte, poate că era mai bine dacă Andrew nu o urma. Ultimul lucru de care avea nevoie era un tovarăş preocupat de răzbunare cu orice preţ. Cu siguranţă că oamenii de dincolo de marginea lumii nu aveau nimic de-a face cu moartea tatălui său, dar pentru Andrew erau intruşi la fel de buni de ucis ca oricare alţii.

Apropiindu-se, Tally văzu alte păpuşi. Atârnau la distanţă de câţiva metri unele de altele, creând un soi de graniţă, ca nişte decoraţiuni diforme la o petrecere în aer liber. Căpăţânile lor erau înclinate în mod ciudat. Toate erau atârnate de gât cu un laţ făcut din sfoară groasă. Înţelegea de ce aceşti omuleţi le păreau înspăimântători sătenilor şi simţi un fior rece pe spinare…

Apoi senzaţia de furnicătură se mută la degete.

La început, Tally avu impresia că-i amorţeşte braţul, înţepăturile coborând dinspre umăr. Îşi aşeză mai bine rucsacul, încercând să lase sângele să circule, dar senzaţia nu dispăru.

După câţiva paşi, Tally auzi sunetul. O huruitură se ridica dinspre pământ, o notă atât de joasă, încât o putea simţi în oase. Apoi îi furnică pielea şi Tally simţi că lumea începea să tremure în jurul ei. Vederea i se înceţoşă, de parcă ochii ei ar fi vibrat în concordanţă cu sunetul. Mai făcu un pas înainte, iar sunetul deveni şi mai puternic, acum ca un roi de insecte în capul ei.

Ceva era în neregulă aici.

Încercă să se întoarcă, dar descoperi că muşchii i se-nmuiaseră, parcă erau lichizi ca apa. Brusc, rucsacul păru plin de bolovani, iar pământul se transformă într-un soi de terci sub picioarele ei. Legănându-se, reuşi să facă un pas înapoi. Sunetul păru să se atenueze.

Îşi duse o mână în faţă şi văzu că-i tremura.

Poate că febra revenea.

Sau locul ăsta era de vină?

Tally îşi întinse braţul mai mult, iar vibraţiile din vârfurile degetelor sporiră, usturând asemenea unei arsuri solare. În aer se auzea un bâzâit, care creştea cu fiecare centimetru pe care mâna ei îl parcurgea înspre păpuşi. Era ca şi cum însăşi carnea ei ar fi fost respinsă de acestea.

Scrâşni din dinţi şi făcu un pas sfidător înainte, dar bâzâitul i se învălmăşea în creier şi vederea i se înceţoşă din nou. Simţi un nod în gât când dădu să respire din nou, de parcă aerul ar fi fost prea încărcat electric pentru a-l putea inhala.

Tally se îndepărtă de păpuşi clătinându-se, lăsându-se în genunchi atunci când sunetul se atenuă. Continua să simtă furnicăturile pe piele, ca o hoardă de furnici care-i mişunau pe sub haine. Încercă să meargă mai departe, dar corpul ei refuză.

Atunci simţi din nou mirosul lui Andrew. Mâinile lui puternice o ridicară de la pământ şi o târâră din locul populat de păpuşi. Tumultul de senzaţii dispăru încet.

Tally scutură din cap, încercând să alunge ecourile care încă vibrau. Tot trupul i se cutremura.

— Bâzâitul ăla, Andrew… Mă simt de parcă aş fi înghiţit un stup de albine.

— Da. Bâzâit. Ca albinele, răspunse el, privindu-şi mâinile.

— De ce nu mi-ai *spus*? strigă ea.

— Dar ţi-am spus. Ţi-am vorbit despre oamenii mici. Am zis că nu poţi trece de ei.

Tally îl privi supărată.

— Ar fi trebuit să fii mai explicit.

Andrew se încruntă, apoi ridică din umeri.

— Este marginea lumii. Dintotdeauna a fost aşa. Cum de nu ştii? Tally gemu, frustrată, apoi oftă. Ridicând privirea spre cea mai apropiată păpuşă, observă ce-i scăpase înainte. Păpuşa părea făcută din crenguţe şi flori uscate – materiale naturale –, dar nu exista niciun semn că erau vechi. Toate păpuşile păreau nou-nouţe, nu ca nişte păpuşi făcute manual care zăcuseră în ploaie zile în şir. Ori fuseseră toate înlocuite de cineva după ploile torenţiale, ori erau făcute din ceva mai rezistent decât crengile.

Cum ar fi plasticul, de pildă.

Iar în interiorul lor era ceva mult mai sofisticat, un sistem de siguranţă suficient de puternic încât să paralizeze oamenii, dar suficient de inteligent încât să nu le facă rău copacilor şi păsărilor. Ceva care ataca sistemul nervos uman, trasând o barieră de netrecut în jurul lumii acestor săteni.

Atunci, Tally îşi dădu seama de ce specialii permiteau ca aşezarea asta să existe. Nu erau doar câţiva oameni rătăciţi în pădure. Era proiectul antropologic al cuiva, un soi de teritoriu conservat ca atare. Sau… cum îi spuseseră cei din

Ruinele Ruginite?

O rezervaţie.

Iar Tally era captivă în ea. ZIUA SFÂNTĂ

— Nu ai cum să traversezi? întrebă Andrew în cele din urmă.

Tally oftă, scuturând din cap. Întinse degetele şi simţi furnicături – aşa cum simţise în orice alt loc din zona asta, în care se aflase în ultima oră. Graniţa de păpuşi părea să se întindă cât vedea cu ochii, iar majoritatea lor păreau în stare perfectă de funcţionare.

Se îndepărtă de marginea lumii, iar furnicăturile scăzură în intensitate. După prima experienţă, Tally nu mai testase bariera dincolo de senzaţia de furnicătură – îi fusese de ajuns o dată –, dar convinsă că toate celelalte păpuşi aveau la fel de multă putere ca şi cea care o doborâse. Maşinăriile create în oraş puteau dura multă vreme, iar energia solară era din belşug aici, în copaci.

— Nu. Nu se poate.

— Aşa mă gândeam şi eu, spuse Andrew.

— Pari dezamăgit.

— Speram că o să-mi arăţi… ce e dincolo.

Ea se încruntă: – Aveam impresia că nu mă crezi când îţi spun că mai e ceva dincolo.

Andrew scutură din cap cu putere.

— Te cred, Tally. Ei bine, nu în privinţa vidului şi a *taţiei*, dar trebuie să mai fie ceva dincolo. Oraşul în care locuieşti tu trebuie să fie real.

— În care am locuit, îl corectă ea, întinzându-şi din nou degetele.

Senzaţia de furnicătură persista – parcă s-ar fi sprijinit în mână o oră. Tally păşi înapoi şi-şi masă braţul. Nu avea idee ce fel de tehnologie se folosise pentru această barieră, dar poate că nu era prea sănătos să o tot testeze. Nu avea rost să rişte afectarea permanentă a nervilor.

Păpuşelele atârnau acolo, de parcă-şi băteau joc de ea, dansând în vânt. Iar ea era captivă aici, în lumea lui Andrew.

Tally îşi aminti de toate năzbâtiile pe care le făcuse pe vremea când era urâtă, strecurându-se noaptea afară din dormitor ca să traverseze râul, ba chiar distrugând petrecerea din vila lui Peris, după ce el devenise frumos. Dar abilităţile ei de urâtă nu se prea puteau aplica aici. După cum aflase din conversaţia cu doctoriţa Cable, oraşul era un loc uşor de păcălit. Sistemul de securitate de-acolo era proiectat astfel încât să stimuleze creativitatea urâţilor, nu să prăjească sistemul nervos al cuiva.

Pe când bariera asta fusese creată ca să-i ţină departe de oraş pe aceşti săteni periculoşi, să-i protejeze pe cei plecaţi în excursii ori în tabără şi pe toţi cei care se aventurau în natură. Aceste păpuşi nu păreau să se defecteze la simpla atingere cu cuţitul, de către Tally.

Gândul la năzbâtiile din vremea de urâţenie o făcu să-şi ducă mâna în buzunarul de la spate,

unde-şi ţinea praştia. Părea puţin probabil să poată păcăli marginea lumii, dar poate că merita să încerce o abordare directă.

Găsi o piatră netedă, turtită şi o aşeză în praştie, după care-i dădu drumul. Piatra rată cu vreun metru cea mai apropiată păpuşă.

— Cred că mi-am cam ieşit din mână.

— Sânge Tânăr! spuse Andrew. E înţelept să faci aşa ceva?

Ea zâmbi.

— Ţi-e teamă că o să distrug lumea?

— Poveştile spun că zeii le-au pus aici ca să marcheze marginea uitării.

— Da, mă rog. Sunt mai mult nişte simple avertismente de genul „Nu intra” şi „Rămâi înăuntru”, presupun, pentru a vă ţine în spaţiul vostru. Lumea se întinde mult mai departe, crede-mă. Este doar un truc prin care vă împiedică să aflaţi.

Andrew întoarse privirea, iar Tally se gândi că avea să vină cu alte argumente, în schimb el căzu în genunchi şi luă de jos o piatră de mărimea unui pumn. Îşi dădu braţul înapoi, ochi şi apoi azvârli piatra. Din prima clipă, Tally îşi dădu seama că proiectilul avea o ţintă exactă. Nimeri cea mai apropiată păpuşă, făcând-o să se răsucească, laţul strângându-se în jurul gâtului ei. Apoi păpuşa începu să se rotească în direcţia opusă, ca un titirez.

— Ai avut curaj, remarcă ea.

El ridică din umeri.

— După cum spuneam, Sânge Tânăr, cred ce-mi spui. Poate că nu e chiar marginea lumii. Dacă-i aşa, atunci vreau să văd ce e dincolo de ea.

— Bravo ţie!

Tally păşi înainte şi ridică un braţ în aer. Nicio schimbare: în degetele ei încă vibra energia latentă din aer, furnicile urcându-se pe braţul ei până când şi-l retrase. Bineînţeles. Orice sistem proiectat să reziste zeci de ani în sălbăticie – supravieţuind furtunilor cu grindină, animalelor înfometate şi fulgerelor – putea face faţă cu brio unui asalt cu câteva pietre.

— Omuleţii încă îşi fac treaba, spuse Tally masându-şi degetele. Nu ştiu cum să trecem de locul ăsta, Andrew. Dar a fost o încercare frumoasă.

Andrew îşi privea mâna goală, de parcă ar fi fost el însuşi surprins de atacul asupra lucrării zeilor.

— E o chestie ciudată să vrei să treci de marginea lumii, nu-i aşa?

Ea râse:

— Bun venit în viaţa mea! Dar îmi pare rău că te-am adus până aici degeaba.

— Nu, Tally. Mă bucur că am văzut.

Tally încercă să-i citească expresia – un amestec de uimire, o privire intensă.

— Ce să vezi? Cum îmi distrug sistemul nervos?

El clătină din cap.

— Nu. Cum tragi cu praştia.

— Poftim?

— Când am venit aici în copilărie, am simţit cum omuleţii vor să intre în mine şi am dorit să fug acasă. O privea, încă uluit. Continuă: Dar tu ai vrut să tragi cu praştia în ei. Nu ştii lucruri pe care le cunoaşte orice copil, dar eşti sigură de forma acestei… *planete.* Te porţi de parcă…

Se opri. Cunoştinţele lui cu privire la limbajul oraşului erau limitate.

— De parcă aş vedea lumea diferit?

— Da, răspunse el încet, privirea devenindu-i şi mai intensă.

Cu siguranţă, îşi spuse Tally, lui Andrew nu-i trecuse prin minte până atunci că oamenii puteau vedea realitatea în feluri complet diferite. Între străduania de a supravieţui atacurilor intruşilor şi obţinerea hranei pentru a trăi, sătenii probabil că nu aveau prea mult timp la dispoziţie pentru probleme filosofice.

— Cam aşa este, spuse ea, atunci când ieşi din rezervaţie, adică atunci când treci de marginea lumii. Apropo, eşti sigur că, indiferent în ce direcţie o luăm, dăm de omuleţii ăştia?

Andrew încuviinţă.

— Tata m-a învăţat că lumea este un cerc ce poate fi parcurs în şapte zile. Asta e marginea cea mai apropiată de satul nostru. Dar tata a străbătut odată întregul cuprins al lumii.

— Interesant. Crezi că voia să găsească o cale de ieşire?

Andrew se încruntă.

— Nu mi-a spus niciodată.

— Ei bine, presupun că n-a găsit-o. Aşadar, cum să evadez din lumea asta a voastră, s-ajung la Ruinele Ruginite?

Andrew tăcu un moment, dar Tally îşi dădu seama că se gândea, analiza întrebarea la nesfârşit. În cele din urmă, el spuse:

— Trebuie să aştepţi următoarea zi sfântă.

— Următoarea ce?

— Zilele sfinte sunt cele în care ne vizitează zeii. Vin cu magnetoglisoare.

— O, serios? Tally oftă. Nu ştiu dacă ţi-ai dat seama de asta, Andrew, dar eu n-ar trebui să fiu aici. Dacă mă văd zeii maturi, dau de bucluc.

El râse.

— Crezi că sunt un prost, Tally Sânge Tânăr? Ţi-am ascultat povestea despre turn. Înţeleg că ai fost alungată.

— Alungată?

— Da, Sânge Tânăr. Ai semnul ăsta.

El îşi trecu degetele peste sprânceana ei stângă.

— Semn? Oh, da…

Pentru prima dată de când se întâlniseră, Tally îşi aminti de tatuajul ei luminos.

— Aşadar, tu crezi că semnul ăsta înseamnă ceva?

Andrew îşi muşcă buza, coborându-şi privirea de la sprânceana ei.

— Nu sunt sigur, bineînţeles. Tata nu m-a învăţat niciodată asemenea lucruri. Dar în satul meu, îi marcăm numai pe cei care au furat.

— Da, sigur. Şi ai crezut că am fost… *marcată* cumva?

El ridică privirea, timid, iar Tally îşi dădu ochii peste cap.

Nu era de mirare că sătenii fuseseră atât de confuzi în privinţa ei. Îşi imaginaseră că tatuajul era un soi de insignă a ruşinii.

— Ascultă, tatuajul ăsta este un accesoriu la modă. Sau… hm… să-ţi explic altfel. Este doar ceva ce eu şi prietenii mei am făcut ca să ne distrăm. Ai observat cum se mişcă uneori?

— Da. Când eşti supărată sau zâmbeşti ori te gândeşti intens.

— Exact. Ei bine, asta se cheamă un lucru „senzaţional”. În orice caz, eu nu am fost alungată, ci am ales să evadez.

— Iar ei o să vrea să te ducă înapoi, înţeleg. Vezi tu, când vin zeii, îşi lasă magnetoglisoarele în urma lor şi intră în pădure…

Tally clipi, apoi un zâmbet îi luminează chipul.

— Şi tu m-ai ajuta să fur de la zeii vârstnici?

Andrew doar ridică din umeri.

— N-o să se supere pe tine?

El oftă, frecându-se-n barbă şi analizând situaţia.

— Trebuie să avem grijă. Dar eu am observat că zeii nu sunt… perfecţi. La urma urmelor, tu ai evadat din turnul lor.

— Măi, să fie, zei imperfecţi. Tally îşi îngădui să chicotească. Ce-ar spune tatăl tău, Andrew?

Băiatul clătină din cap.

— Nu ştiu sigur. Dar el nu-i aici. Acum, eu sunt omul sfânt.

În acea noapte, îşi făcură tabăra lângă barieră. Andrew spuse că nimeni – intruşi sau altcineva – n-o să-ndrăznească să se aventureze noaptea atât de aproape de păpuşi. Era un loc îngrozitor pentru superstiţioşi. În plus, nimeni nu voia să se simtă aiurea când se trezeşte şi să pornească prin pădure buimac, să-şi facă nevoile în beznă.

În dimineaţa următoare, începură o călătorie ocolitoare înapoi spre satul lui Andrew, fără să se grăbească, evitând zonele de vânătoare ale intruşilor. Avură nevoie de trei zile, timp în care Andrew îşi expuse cunoştinţele despre pădure, îmbinând înţelepciunea folclorului cu ştiinţa pe care o preluase de la zei. Înţelegea circuitul apei în natură şi câte ceva despre lanţul trofic, dar după o zi în care se contraziseseră pe tema gravitaţiei, Tally renunţase.

Când se apropiară de sat, mai era încă o săptămână până la ziua sfântă. Tally îi spuse lui Andrew să-i găsească o peşteră în care să se ascundă, în apropierea luminişului în care-şi

parcau zeii magnetoglisoarele. Avea de gând să nu fie văzută. Dacă niciunul dintre săteni nu ştia că ea se întorsese, aceştia nu o puteau da de gol în faţa zeilor. Şi nu voia să fie nimeni învinuit pentru găzduirea unei fugare.

Andrew se îndreptă spre casă, unde plănuia să anunţe că Sânge Tânăr trecuse dincolo de marginea lumii. La urma urmelor, se părea că totuşi sătenii ştiau să mintă. Cel puţin, oamenii sfinţi o făceau.

Iar povestea lui Andrew avea să fie adevărată, odată ce Tally punea mâna pe un magnetoglisor. Nu era expertă la condus, dar făcuse acelaşi curs de siguranţă pe care-l făceau toţi urâţii la vârsta de cincisprezece ani: învăţase cum să zboare drept, la înălţime şi cum să aterizeze în caz de urgenţă. Ştia că unii urâţi se strecurau şi zburau mai tot timpul. Spuneau că este uşor. Desigur, ei nu furau decât maşini pentru idioţi, care zburau deasupra reţelei oraşului.

Totuşi, cu cât putea să fie mai dificil în comparaţie cu placa de zbor?

În timp ce aştepta în peşteră să treacă zilele, Tally se întreba ce făceau ceilalţi Infra. Cum avusese probleme să supravieţuiască, nu se mai gândise la ei. Dar acum, că nu avea altceva de făcut decât să stea toată ziua şi să se uite la cer, Tally simţea că e pe cale să înnebunească de grijă. Oare scăpaseră Infra să nu mai fie urmăriţi de speciali? Găsiseră deja Noul Fum? Şi, cel mai

important, cum se simţea Zâne? Spera că Maddy reuşise să-i rezolve problemele.

Îşi aminti de ultimul minut petrecut împreună înainte ca el să sară din balon, ultimele cuvinte pe care i le spusese. Din toate amintirile tocite ale lui Tally, nu mai trăise niciodată ceva asemănător momentului respectiv. Se simţise mai mult decât senzaţională, era ceva dincolo de orice nebunie făcută vreodată, ca şi cum lumea avea să se schimbe pentru totdeauna.

Iar acum, nu ştia nici măcar dacă el mai era în viaţă.

N-o liniştea deloc faptul că Zâne şi ceilalţi Infra erau cu siguranţă la fel de îngrijoraţi în privinţa ei, întrebându-se dacă fusese capturată ori murise când se aruncase din balon. Se aşteptaseră s-o întâlnească la Ruinele Ruginite, cu o săptămână în urmă, şi deja trebuie că-şi imaginau cele mai rele lucruri.

Cât va dura până când Zâne însuşi va renunţa, ajungând la concluzia că ea murise? Dacă Tally n-o să reuşească să iasă niciodată din rezervaţie? Nimeni nu-şi putea păstra încrederea veşnic.

Atunci când nu simţea că-nnebuneşte de-atâtea gânduri, Tally îşi petrecea timpul punându-şi întrebări despre lumea restrânsă a lui Andrew. Cum de ajunsese să existe? De ce li se permitea sătenilor să trăiască aici, în condiţiile în care

Ţinutul de Fum fusese distrus fără milă?

Poate pentru că sătenii erau captivi, credeau în legendele străvechi şi păstrau obiceiul răzbunării, în timp ce locuitorii din Ţinutul de Fum cunoscuseră adevărul despre oraş şi operaţie. Dar de ce să menţii vie o cultură brutală, atunci când scopul civilizaţiei era să oprească violenţa şi tendinţele distructive ale omenirii?

Andrew o vizita în fiecare zi, îi aducea alune şi câteva legume, pe care să le adauge la hrana deshidratată. Nu renunţa să vină cu fâşii de carne uscată, până când Tally gustă din ele. Aveau gustul asemănător cu aspectul: sărate ca algele şi mai tari decât un pantof vechi. Dar acceptă recunoscătoare celelalte daruri ale lui.

La rândul ei, Tally îi spuse poveşti despre locul de unde venise ea, în special istorisiri care demonstrau că oraşul zeilor nu însemna perfecţiune divină. Îi spuse despre urâţi şi operaţie, explicându-i că frumuseţea zeilor era doar un truc tehnologic. Diferenţa dintre magie şi tehnologie era greu de-nţeles pentru Andrew, dar el o ascultă cu multă atenţie. Moştenise un scepticism sănătos de la tatăl său, ale cărui experienţe cu zeii, se dovedi, nu îl determinaseră pe bătrânul sfânt să fie întotdeauna plin de respect.

Totuşi, Andrew putea fi o companie frustrantă. Făcea nişte conexiuni strălucitoare, dar uneori era limitat, aşa cum te-ai aştepta să fie cineva care crede că Pământul este drept. Asta se

întâmpla mai ales în privinţa chestiunii băieţilor aflaţi la conducere, ceea ce o exaspera pe Tally. Ştia că ar fi trebuit să fie mai înţelegătoare, dar nu era dispusă să-i acorde atâta credit lui Andrew. Faptul că el se născuse într-o societate care considera că femeile sunt servitoare nu însemna că a fi de acord cu planul era în regulă. La urma urmelor, ea întorsese spatele la tot ceea ce ar fi trebuit să-mbrăţişeze, după cum fusese crescută: o viaţă fără efort, frumuseţe perfectă, minte de frumoasă. I se părea că şi Andrew ar fi putut să-nveţe să-şi frigă singur găinile.

Poate că barierele din jurul lumii frumoase a lui Tally nu erau atât de evidente precum omuleţii agăţaţi în copaci, dar şi de-acolo se scăpa la fel de greu. Îşi aduse aminte cum se speriase Peris când privise sălbăticia din balon, nemaidorind brusc să sară şi să lase în urmă tot ceea ce ştia. Toţi oamenii de pe planetă erau programaţi de locul în care se născeau, îngrădiţi de propriile credinţe, dar trebuia măcar *să încerci* să-ţi pui creierul la contribuţie. Altminteri, era ca şi cum trăiai într-o rezervaţie, divinizând nişte zei falşi.

Sosiră în zori, respectând exact calendarul.

De deasupra se auzi vuietul a două maşini – genul de vehicule folosite de speciali, fiecare având câte patru elice elevatoare care să le poarte prin aer. Era o modalitate zgomotoasă de a călători, curentul agitând copacii precum o furtună. Din gura peşterii, Tally văzu un nor imens

de praf ridicându-se din zona de aterizare şi apoi geamătul rotoarelor încetini, în hărmălaia păsărilor înspăimântate. După aproape două săptămâni de sunete naturale, maşinile astea puternice sunau ciudat în urechile lui Tally, de parcă ar fi fost nişte motoare dintr-o altă lume.

Se strecură spre luminiş, în lumina zorilor, fără să facă niciun zgomot. Repetând traseul în fiecare dimineaţă, Tally se familiarizase cu fiecare copac din drum. Pentru prima dată, zeii maturi aveau să aibă de-a face cu cineva care le cunoştea toate trucurile în general, plus câteva personale.

Privea din ascunzătoare, de la marginea luminişului. Patru frumoşi de vârstă mijlocie descărcau vehiculele, scoţând unelte pentru săpat, camere de filmat zburătoare şi cuşti pentru mostre. Încărcară totul în căruţe. Oamenii de ştiinţă arătau ca nişte turişti veniţi cu cortul, îmbrăcaţi în haine groase de iarnă. Ochelarii le atârnau la gât, iar la brâu aveau sticle cu apă. Andrew spunea că niciodată nu rămâneau mai mult de o zi, dar păreau pregătiţi să stea săptămâni întregi în sălbăticie. Tally se întreba care dintre ei era Doctorul.

Fiind un om sfânt cât se poate de săritor, Andrew lucra alături de cei patru frumoşi, dându-le o mână de ajutor în timp ce ei îşi aranjau echipamentul. Când întreg echipamentul fu aşezat în căruţe, el şi frumoşii începură să împingă vehiculele rudimentare spre pădure, lăsând-o pe

Tally singură cu magnetoglisoarele.

Îşi ridică rucsacul şi se apropie precaută de luminiş.

Asta era cea mai dificilă parte a planului. Tally putea doar să presupună ce fel de elemente de securitate se aflau la bord. Spera că oamenii de ştiinţă nu se gândiseră să folosească sisteme de siguranţă mai complicate decât cele pentru copii, codurile simple care-i împiedicau pe prichindei să zboare cu maşina. Desigur, oamenii de ştiinţă nu se aşteptau ca sătenii să cunoască aceleaşi trucuri pe care le ştia un copil de la oraş, precum Tally.

Decât dacă fuseseră avertizaţi că prin zonă se aflau fugari…

Fără-ndoială, asta era o prostie. Nimeni nu ştia că Tally era blocată aici, fără placă. În plus, nu mai văzuse un magnetoglisor din noaptea în care părăsise oraşul. Dacă specialii voiau să dea de ea, atunci n-ar fi căutat-o aici.

Ajunse la una dintre maşini şi privi uşa deschisă a cargoului, clătinată de vântul blând, negăsind decât bucăţi de ambalaj. După alţi câţiva paşi, se trezi lângă fereastra cabinei pentru pasageri, de asemenea goală. Întinse mâna spre mânerul uşii.

Atunci, o voce de bărbat se auzi din spatele ei.

Tally îngheţă. După două săptămâni de somn dificil, cu hainele rupte şi murdare, de la distanţă putea fi luată drept un localnic. Dar chipul ar fi

dat-o de gol.

Bărbatul strigă din nou în limba sătenilor, dar vocea era impregnată cu aerul de autoritate al frumoşilor maturi. Paşii se apropiau tot mai mult. Să urce în magnetoglisor şi să încerce să fugă?

Cuvintele bărbatului se pierdură când o văzu de-aproape. Sub toată murdăria, Tally purta haine de oraş.

Se întoarse cu faţa către el.

Bărbatul era echipat ca şi ceilalţi, cu ochelari şi o sticlă cu apă. Pe faţa lui ridată se putea citi surpriza. Pesemne că rămăsese în celălalt magnetoglisor, mişcându-se ceva mai încet decât restul – de-asta dăduse de ea.

— Cerule! exclamă el, renunţând să vorbească în limba sătenilor. Ce cauţi aici?

Tally clipi, pe chipul ei neputându-se citi nimic pentru câteva secunde.

— Eram într-un balon.

— Un balon?

— A avut loc un fel de accident. Dar nu-mi aduc aminte exact…

El făcu un pas înainte, apoi strâmbă din nas. Poate că Tally era frumoasă, dar mirosea ca sălbaticii.

— Cred că am văzut ceva la ştiri despre un balon care a zburat într-o direcţie greşită, dar asta a fost acum două săptămâni! Nu e posibil să fi rămas aici atâta timp. Se uită la hainele ei rupte şi strâmbă din nou din nas: Dar cred că ai rămas.

Tally scutură din cap.

— Nu ştiu cât timp a trecut.

— Biata deţine!

Revenindu-şi din surpriză, bărbatul era acum întruchiparea grijii care-i caracteriza pe frumoşii maturi.

— Eşti în regulă acum. Eu sunt doctorul Valen.

Ea zâmbi ca o frumoasă cuminte, dându-şi seama că acesta trebuia să fie Doctorul. La urma urmelor, un tip care supraveghează păsările probabil că nu ştia limba sătenilor. Acesta era bărbatul care conducea expediţia.

— Mă simt de parcă m-aş ascunde *o veşnicie,* spuse ea. Sunt tot felul de oameni nebuni pe-aici.

— Da, poate fi destul de periculos.

El scutură din cap, de parcă n-ar fi crezut că o tânără frumoasă din oraş supravieţuise aici atâta timp.

— Ai avut noroc că ai rămas departe de ei.

— Cine sunt *ei?*

— Fac parte dintr-un… studiu foarte important.

— Un studiu? *Despre ce?*

El chicoti.

— Ei bine, este foarte complicat. Poate-ar trebui să spun cuiva că te-am găsit. Sunt convinsă că toată lumea este foarte nerăbdătoare să afle că eşti în regulă. Cum te cheamă?

— Ce studiaţi aici?

El clipi, uluit să vadă că o frumoasă nouă îi punea întrebări, în loc să se văicărească şi să vrea să fie dusă acasă.

— Ei bine, cercetăm anumite caracteristici fundamentale ale… naturii umane.

— Desigur. Precum violenţa? Răzbunarea?

El se încruntă.

— E un fel de a spune. Dar cum de…?

— Mă gândeam eu. Brusc, totul devenise clar şi continuă: Studiaţi violenţa, prin urmare aveţi nevoie de un grup de oameni violenţi, brutali, nu-i aşa? Eşti antropolog?

Pe chipul bărbatului încă se citea confuzia.

— Da, dar sunt şi doctor. Medic. Eşti sigură că eşti în regulă?

Tally îşi mai dădu seama de un lucru.

— Eşti doctor de cap.

— De fapt, ni se spune neurologi. Doctorul Valen se întoarse grijuliu şi întinse mâna spre uşa magnetoglisorului: Poate că ar trebui să anunţ totuşi. Nu ţi-am reţinut numele.

— Nici nu ţi l-am spus.

Tonul ei îl îngheţă.

— Nu atinge uşa aia, îi mai spuse ea.

Bărbatul se întoarse cu faţa spre ea, chipul lui de frumos matur descompunându-se.

— Dar eşti…

— Frumoasă? Mai gândeşte-te, spuse ea zâmbind. Sunt Tally Youngblood. Mintea mea este foarte urâtă. Şi-o să-ţi iau maşina.

Din câte se părea, doctorul se temea foarte tare de sălbatici… chiar şi de cei frumoşi.

Acceptă blajin să fie închis în containerul pentru marfă al unuia dintre magnetoglisoare şi-i spuse lui Tally codurile de decolare ale celeilalte maşini. Sistemele de securitate nu erau ceva nou pentru Tally, dar în felul ăsta câştiga timp. Iar expresia de pe chipul doctorului în timp ce rostea codurile era într-adevăr frumoasă. Era obişnuit să aibă de-a face cu săteni care-l priveau ca pe un zeu. Acum însă, o singură privire aruncată spre cuţitul lui Tally îi era de-ajuns ca să-nţeleagă cine dădea ordinele.

Bărbatul răspunse la mai multe întrebări puse de Tally, până când în mintea ei nu mai rămase nicio urmă de îndoială cu privire la scopul acestei rezervaţii. Era locul în care fuseseră inventate şi dezvoltate operaţiile, locul de unde fuseseră luaţi primii subiecţi pentru testare. Scopul leziunilor pe creier era de a împiedica violenţa şi conflictul, aşa că pe cine se putea experimenta mai bine dacă nu pe oameni cuprinşi de o veşnică dorinţă de răzbunare? Asemenea duşmanilor turbaţi dintr-o cameră încuiată, triburile prinse ca-ntr-o capcană în această zonă dezvăluiau tot ce doreai să cunoşti despre însăşi natura sângeroasă a omenirii.

Clătină din cap. Bietul Andrew! întreaga lui lume era un experiment, iar tatăl său murise într-un conflict care nu însemna absolut nimic.

În magnetoglisor, Tally îl studie un pic înainte

de a porni, ca să se familiarizeze cu comenzile. I se părea la fel cu ale unei maşini de oraş, dar nu trebuia să uite că cea de faţă nu era pentru idioţi: dacă-i comandai, intra într-un munte. Trebuia să aibă foarte mare grijă cu turnurile înalte de la ruine.

Înainte de orice, dezactivă sistemul de comunicaţii. Nu voia ca maşina să anunţe autorităţile oraşului unde se afla.

— Tally!

Tresări la acest strigăt şi privi prin parbriz. Dar nu era decât Andrew şi era singur. Se strecură afară pe uşa pentru şofer, făcându-i semn să tacă şi arătând înspre cealaltă maşină.

— L-am încuiat pe Doctor, şopti ea. Nu-l lăsa să-ţi audă vocea. Ce cauţi înapoi aici?

El privi celălalt magnetoglisor, cu ochii măriţi la gândul că un zeu fusese închis înăuntru, şi şopti:

— Am fost trimis aici ca să văd unde e. A zis că o să vină după noi.

— Ei bine, nu mai vine. Iar eu sunt pe punctul de plecare.

El încuviinţă.

— Desigur. La revedere, Sânge Tânăr.

— La revedere, răspunse ea zâmbindu-i. N-am să uit tot ajutorul pe care mi l-ai dat.

Andrew o privea în ochi, cu expresia aceea de uimire în faţa chipului ei frumos.

— Nici eu n-o să te uit.

— Nu te mai uita la mine aşa!

— Aşa cum, Tally?

— Ca la… un zeu. Suntem oameni, Andrew.

El privi în pământ, încuviinţând încet.

— Ştiu.

— Nu oameni perfecţi, ba chiar unii dintre noi sunt mai răi decât ţi-ai putea imagina. Le facem lucruri îngrozitoare semenilor tăi, de multă vreme. Ne-am folosit de voi.

El ridică din umeri.

— Ce putem noi să facem? Voi sunteţi atât de puternici!

— Da, suntem.

Îl luă de mână. Continuă:

— Dar încearcă să treci de omuleţi. Lumea reală este uriaşă. Poate că reuşeşti să ajungi atât de departe, încât specialii n-o să te mai caute. Iar eu o să-ncerc să…

Nu spuse ce voia să-i promită. Ce o să încerce?

Pe chipul lui Andrew apăru un zâmbet. Întinse mâna ca să atingă tatuajul de pe fruntea lui Tally.

— Eşti senzaţională acum.

Ea încuviinţă, înghiţind în sec.

— Te vom aştepta, Tally Sânge Tânăr.

Tally clipi, apoi îl îmbrăţişă fără un cuvânt. Se strecură înapoi în magnetoglisor şi porni rotoarele. Pe măsură ce huruitul vehiculului creştea, Tally văzu păsările zburând afară din

luminiş, îngrozite de maşina zeilor. Andrew se dădu înapoi.

Maşina se ridică imediat cum Tally apăsă pe buton, forţa motoarelor vibrându-i în oase. Rotoarele biciuiră cu furie vârfurile copacilor din jurul ei, dar maşina se ridica în mod constant, controlat.

Tally privi în jos, pe măsură ce maşina se îndepărta de copaci. Îl văzu pe Andrew făcându-i cu mâna, zâmbind strâmb, ştirb şi plin de speranţă. Tally ştia că va trebui să se întoarcă, exact aşa cum spusese. Nu mai avea de ales. Cineva trebuia să-i ajute pe oamenii de-aici să scape din rezervaţie şi nu aveau pe nimeni altcineva în afară de Tally.

Oftă. Măcar un singur lucru era constant în viaţa ei: devenea tot mai complicată. RUINELE

Tally ajunse la mare când soarele încă urca pe cer şi, dintre norii de la orizont, picta apa în nuanţe de roz.

Viră încet maşina spre nord. Aşa cum se aşteptase, această maşină pentru ieşirile din oraş avea înspăimântătoarea tendinţă de a face orice îi cerea Tally. Primul ei viraj fusese suficient de abrupt cât să-şi izbească fruntea de geam. De data asta, voia s-o ia mai uşurel.

Maşina urca treptat şi, curând, Tally văzu suburbiile Ruinelor Ruginite. Distanţa – pentru care ar fi avut nevoie de o săptămână dacă o străbătea pe jos – fusese parcursă acum în mai

puţin de o oră. Când forma sinuoasă de montagne russe îşi făcu apariţia, începu să coboare vehiculul.

Aterizarea era partea uşoară. Tally trase maneta pentru urgenţe, cea pe care erau învăţaţi cei mici s-o tragă dacă şoferul avea un atac de cord sau leşina. Maşina se opri şi începu să coboare. Tally alesese un loc plan, una dintre numeroasele suprafeţe gigantice de ciment pe care localnicii le construiseră ca să-şi parcheze maşinile de teren.

Vehiculul ateriză pe terenul plin de iarbă şi, după ce maşina se opri, Tally deschise portiera. Dacă toţi ceilalţi oameni de ştiinţă îl găsiseră pe doctor şi făcuseră vreun apel de urgenţă, probabil că specialii se aflau deja în căutarea ei. Cu cât era o distanţă mai mare între ea şi magnetoglisorul furat, cu atât mai bine.

Turnurile ruinelor se ridicau în faţa lui Tally, cel mai înalt aflându-se la o oră de mers pe jos. Ajunsese, desigur, la două săptămâni după ceilalţi. Dar spera că ei nu renunţaseră la ea sau că-i lăsaseră vreun mesaj.

Cu siguranţă, Zâne ar fi rămas s-o aştepte în cea mai înaltă clădire, neacceptând să plece atâta timp cât mai exista o şansă ca ea să-şi facă apariţia.

Doar dacă nu fusese prea târziu pentru el.

Tally îşi puse rucsacul pe umeri şi porni la drum.

Străzile în ruină erau pline de fantome.

Tally nu mersese niciodată pe jos prin oraş. Întotdeauna călătorise cu placa – la cel puţin zece metri înălţime –, evitând maşinile arse de la sol. În ultimele zile ale aşezării, o epidemie artificială se răspândise prin lume. Nu infecta oamenii sau animalele, ci doar petrolul, bacteria reproducându-se în rezervoarele maşinilor de la sol şi în cele ale aparatelor de zbor, încet-încet, făcând combustibilul nesigur. Petrolul infectat izbucnea în flăcări atunci când lua contact cu oxigenul, iar fumul răspândea sporii, vântul purtându-i spre alte rezervoare de petrol, spre alte câmpuri petrolifere, până când ajunseseră în toate maşinile de pe glob.

Se părea că locuitorilor ruinelor nu le plăcuse să meargă. Chiar şi după ce-şi dăduseră seama de puterea epidemiei, cetăţenii înfricoşaţi încă mai urcau în maşinile lor ciudate, cu roţi de cauciuc, gândindu-se să fugă în sălbăticie. Dacă privea cu atenţie prin parbrizul înnegrit al maşinilor îngrămădite pe străzile Ruinelor, Tally putea zări schelete sfărâmicioase. Doar câţiva dintre oamenii de-atunci fuseseră suficient de deştepţi, încât să plece de-acolo şi suficient de puternici, încât să supravieţuiască distrugerii lumii lor. Cel care crease această bacterie înţelesese în mod clar slăbiciunea oamenilor care locuiau aici.

— Cât eraţi de proşti! murmură Tally, privind geamurile maşinilor.

Dar faptul că vorbea cu locuitori morţi nu-i făcea mai puţin înspăimântători. Cele câteva schelete intacte o priviră cu expresii goale.

Pe măsură ce înainta prin oraşul pustiu, clădirile deveneau tot mai înalte, structurile lor de metal ridicându-se precum scheletele unor creaturi gigantice, dispărute. Tally o luă pe străduţele unduitoare, înguste, căutând cea mai înaltă clădire. Turnul înalt era uşor de zărit de pe placa de zbor, însă de la sol, oraşul era un labirint încâlcit.

Apoi făcu un ocol şi o zări. Bucăţi de ciment atârnau de matricea alcătuită din bârne de oţel, iar ferestrele goale se zgâiau la ea, lăsând vederii porţiuni ascuţite de cer. Cu siguranţă, ăsta era locul: Tally îşi aduse aminte că Shay o dusese până în vârful clădirii, prima dată când veniseră la Ruinele Ruginite. Exista o singură problemă.

Cum avea să urce până acolo?

Măruntaiele clădirii se deterioraseră de multă vreme. Nu mai existau scări şi nici podele. Structura de metal era perfectă pentru elevatoarele magnetice ale plăcii de zbor, dar un om nu avea cum să urce până în vârf fără echipament serios de escaladare. Dacă Zâne sau locuitorii din Noul Fum lăsaseră un mesaj pentru Tally, probabil că el era, iar ea nu avea cum să ajungă până acolo.

Tally se aşează, brusc epuizată. Era precum turnul din visul ei, fără scări sau lift, iar ea

pierduse cheia, care în acest caz era placa de zbor. Singura idee care-i venea era să se întoarcă la maşină şi să zboare până sus. Poate că reuşea să o ducă suficient de aproape de clădire… Dar cine o putea menţine fixă în aer în timp ce ea se strecura afară ca să urce pe scheletul metalic?

Pentru a mia oară, Tally îşi dori ca placa să nu se fi distrus.

Privi în sus către turn. Dacă nu era nimeni acolo? Dacă, după ce străbătuse tot acest drum, Tally Youngblood era tot singură?

Se ridică şi strigă cât putu de tare:

— Heeei!

Sunetul răzbătu cu ecou printre ruine, gonind un stol de păsări de pe un acoperiş îndepărtat.

— Hei! Eu sunt!

Când ecoul încetă, nu se auzi niciun răspuns. Pe Tally o durea gâtul din pricina strigătelor. Se lăsă pe vine ca să scoată o petardă din rucsac. Un foc avea să fie vizibil aici, în umbra clădirilor măcinate.

Aprinse petarda, ţinând flacăra şuierătoare departe de faţa ei, apoi strigă din nou.

— Sunt eeeu! Tally Youngblood!

Ceva se mişcă sus pe cer.

Tally clipi ca să alunge petele pe care flacăra i le lăsase pe retină şi privi spre cerul albastru şi limpede. O formă se îndepărtă de turnul clădirii, un oval micuţ care începu să crească încet…

Era partea de dedesubt a unei plăci de zbor.

Cineva cobora!

Tally aruncă petarda pe o grămadă de pietre. Inima îi bătea cu putere şi brusc îşi dădu seama că nu avea habar cine cobora să o-ntâmpine. Cum de se comportase atât de prosteşte? Putea fi oricine pe placa aia. Dacă specialii îi prinseseră pe ceilalţi Infra şi-i făcuseră să vorbească, atunci ştiau că ăsta era locul de întâlnire, iar evadarea lui Tally avea să se sfârşească brusc.

Îşi spuse că trebuie să se calmeze. La urma urmelor, era o placă de zbor. Şi era una singură. Cu siguranţă, dacă specialii ar fi pândit-o, acum ar fi ţâşnit spre ea din toate direcţiile, în magnetoglisoare.

În orice caz, nu avea rost să intre în panică. Oricum, n-ar fi avut cum să scape alergând. Aşa că tot ce putea să facă era să aştepte. Flacăra se stinse cu un sfârâit, în timp ce placa se apropia încet, în preajma cadrului de metal al clădirii. O dată sau de două ori, lui Tally i se păru că vede pe cineva privind de după marginea plăcii, dar pe fundalul cerului luminos putea fi oricine.

Când persoana se afla la aproximativ zece metri deasupra, Tally găsi curajul să strige din nou.

— Salut!

Îşi dădea seama că-i tremura vocea.

— Tally… răspunse o voce familiară.

Placa poposi lângă ea, iar Tally se trezi privind un chip de-a dreptul urât: frunte prea

înaltă, zâmbet strâmb, o cicatrice mică brăzdându-i o sprânceană. Îl privi cu atenţie, clipind în bezna oraşului distrus.

— David! rosti ea încet. CHIPURI

El o privea fix, desigur.

Chiar şi dacă nu şi-ar fi spus numele, David îi ştia vocea. Şi, până la urmă, o aştepta, aşa că trebuie să-şi fi dat seama de la primul strigăt cine era. Dar se uita la ea într-un fel ciudat, de parcă ar fi văzut pe altcineva.

— David, spuse Tally. Eu sunt.

El încuviinţă, rămas în continuare fără grai. Dar nu uimirea în faţa frumuseţii ei era cea care-l amuţea, Tally îşi dădea seama de atâta lucru. Privirea lui părea să caute un semn, încercând să descopere ceva ce operaţia îi lăsase din vechiul chip, dar expresia lui rămase nesigură… şi un pic tristă.

David era mai urât decât şi-l amintea. În visele lui Tally cu prinţul cel urât, trăsăturile lui nu fuseseră niciodată atât de asimetrice; iar dinţii neoperaţi niciodată, atât de strâmbi sau decoloraţi. Cusururile sale nu erau atât de mari ca ale lui Andrew, desigur. Nu arăta mai rău decât Sussy ori Dex, copii de la oraş care crescuseră cu pilule cu pastă de dinţi şi plasturi cu protecţie solară.

Dar aşa era *David,* la urma urmelor.

Chiar şi după timpul petrecut cu sătenii, mulţi dintre ei având cicatrici şi dinţi lipsă, chipul

lui o şoca. Aşa era *David,* cel care o învăţase să facă focul, să cureţe şi să gătească peştele, să călătorească orientându-se după stele. Munciseră cot la cot, călătoriseră împreună săptămâni de-a rândul, iar Tally renunţase la viaţa de la oraş ca să rămână cu el în Ţinutul de Fum. Îşi dorise să trăiască pentru totdeauna împreună cu el.

Toate aceste amintiri supravieţuiseră operaţiei, ascunse undeva în creierul ei. Dar viaţa alături de frumoşi trebuie să fi schimbat ceva încă şi mai profund: felul în care-l vedea, de parcă individul din faţa ei n-ar mai fi fost acelaşi David.

O vreme, niciunul nu rosti niciun cuvânt.

În cele din urmă, el îşi drese glasul.

— Probabil că ar trebui să plecăm. Uneori, trimit patrule în perioada asta din zi.

Ea se uită în jos.

— În regulă.

— Mai întâi trebuie să fac asta.

David scoase dintr-un buzunar un dispozitiv ca o baghetă şi-l trecu peste ea. Aparatul rămase tăcut.

— N-am microfoane? întrebă ea.

El ridică din umeri.

— Nu poţi fi niciodată suficient de precaut. Nu ai placă de zbor?

Tally clătină din cap.

— S-a distrus când am evadat.

— Uau! E nevoie de mult efort pentru a distruge o placă.

— A fost o cădere de la mare înălţime.

El zâmbi.

— Aceeaşi Tally. Dar am ştiut că o să te întorci. Mama spunea că probabil ai…

Nu îşi termină fraza.

— Sunt în regulă.

Îşi ridică privirea spre el, neştiind ce să mai spună.

— Îţi mulţumesc pentru că m-ai aşteptat.

Zburară pe placa lui. Acum Tally era mai înaltă decât David, aşa că rămase în spatele lui, cu braţele în jurul taliei sale. Îşi abandonase brăţările de protecţie, greoaie, cu mult înainte de călătoria cu Andrew Simpson Smith, dar senzorul ei era încă prins de buric, aşa că placa îi putea percepe centrul de greutate, compensând pentru un corp în plus. Totuşi, la început se deplasară încet.

Percepţia corpului lui David, felul în care se înclina la viraje erau atât de familiare… Până şi mirosul lui îi trezea amintiri. (Tally nu voia să se gândească la felul în care mirosea dar el păru să nu bage de seamă.) Era uimită câte lucruri îi veneau în minte. Amintirile ei păreau să fi stat în aşteptare, pregătite, iar acum, că el era aici, ţâşneau toate la suprafaţă. Aici, pe placă, cu David întors cu spatele la ea, trupul lui Tally tânjea să-l strângă cu putere. Voia să alunge toate gândurile prosteşti, de frumoasă, pe care le avusese când îi privise pentru prima oară chipul.

Dar oare conta numai faptul că era urât? Şi

toate celelalte lucruri se schimbaseră.

Tally ştia că trebuia să întrebe de ceilalţi, mai ales de Zâne. Dar nu reuşea să-i rostească numele, nu putea vorbi deloc. Doar faptul că stătea împreună cu David pe placă era aproape prea mult.

Se tot întreba de ce Croy fusese cel care-i adusese tratamentul. În epistola scrisă de Tally către ea însăşi, fusese foarte sigură că David o s-o salveze. *El* era prinţul din vis, la urma urmelor.

Oare era încă supărat pentru că ea trădase Ţinutul de Fum? O învinovăţea pentru moartea tatălui său? Chiar în noaptea în care îi mărturisise totul lui David, Tally se întorsese în oraş ca să se predea, să devină frumoasă şi să poată testa tratamentul. Nu avusese niciodată ocazia să-i spună cât de rău îi părea. Nici măcar nu-şi luaseră la revedere.

Dar dacă David o ura, atunci de ce fusese cel care o aşteptase la Ruine? Nu Croy, nu Zâne… ci David. Capul i se învârtea, de parcă ar fi avut din nou gândire de frumoasă, exceptând starea de fericire.

— Nu e departe, spuse David. Poate trei ore, dacă mergem aşa.

Ea nu răspunse.

— Nu m-am gândit să mai aduc o placă. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu ai, de vreme ce ţi-a luat atâta timp ca să ajungi.

— Îmi pare rău.

— Nu e nimic. Doar că trebuie să zburăm un pic mai încet.

— Nu. Îmi pare rău. Pentru ce am făcut.

Apoi tăcu. Aceste cuvinte o epuizaseră.

El duse placa între două turnuri de metal şi ciment şi opri. Rămaseră acolo mult timp. David continua să privească în altă parte. Ea îşi lăsă un obraz pe umărul lui. Ochii începură să-i ardă.

În cele din urmă, el spuse:

— Credeam că o să ştiu ce să spun. Când te revăd.

— Uitaseşi de noul chip, nu-i aşa?

— N-am uitat. Dar nu credeam să fie atât de… diferit de al tău.

— Nici eu, spuse Tally, dându-şi seama că vorbele ei nu aveau sens pentru el.

La urma urmelor, chipul lui David nu se schimbase deloc.

El se întoarse cu grijă pe placă şi-i atinse sprânceana. Tally încercă să-l privească, dar nu reuşi. Simţi cum tatuajul îi pulsează sub degetele lui.

Tally zâmbi.

— Oh, te sperie? E doar o chestie de-a celor Infra, ca să vedem cine este senzaţional.

— Da, un tatuaj conectat la inima ta. Mi-au spus. Dar nu mi-am imaginat unul la tine. Este atât de… ciudat.

— Totuşi, pe dinăuntru sunt în continuare eu.

— Aşa simt şi eu, atunci când zburăm.

Se întoarse, înclină placa şi o puse în mişcare.

Tally îl ţinu mai strâns acum. Nu voia ca el să se mai întoarcă. Îi era suficient de greu şi fără sentimentele confuze pe care i le stârnea de fiecare dată când o privea. Probabil că nici el nu voia să vadă chipul fabricat în oraş, cu ochii mari şi tatuajul animat. Trebuiau să ia lucrurile uşor.

— Spune-mi, David, de ce mi-a adus Croy tratamentul în locul tău?

— Lucrurile s-au împotmolit. Urma să vin după tine când m-am întors.

— Te-ai întors? De unde?

— Plecasem să cercetez un alt oraş, căutând alţi urâţi care să ni se alăture, când specialii şi-au făcut apariţia în forţă. Au început să facă razii de amploare, căutându-ne.

David îi luă mâna şi o lipi de pieptul său.

— Mama a hotărât să plece din oraş pentru o vreme. Am rămas ascunşi în sălbăticie.

— Lăsându-mă blocată în oraş.

Tally oftă.

— Presupun că pe Maddy nu a deranjat-o prea tare lucrul ăsta.

Tally nu se îndoia că mama lui o învinovăţea pe ea pentru tot – sfârşitul Ţinutului de Fum, moartea lui Az.

— Nu a avut de ales, protestă David. Niciodată nu au mai venit atâţia speciah. Era prea periculos să rămânem aici.

Tally inspiră adânc, amintindu-şi de discuţia cu doctoriţa Cable.

— Presupun că, în ultima vreme, Circumstanţele speciale fac recrutări.

— Dar n-am uitat de tine, Tally. L-am pus pe Croy să-mi promită că-ţi aduce pastilele şi scrisoarea ta dacă mi se-ntâmplă ceva, ca să mă asigur că ai ocazia să evadezi. Când au început să strângă Noul Fum, el s-a gândit că s-ar putea să nu ne întoarcem curând, aşa că s-a strecurat în oraş.

— Tu i-ai spus să vină?

— Bineînţeles. El era rezerva mea. Nu te-aş fi lăsat niciodată singură acolo, Tally.

— Oh!

Ameţeala începu din nou s-o cuprindă, de parcă placa ar fi fost o pană care se roteşte în căderea ei spre pământ. Închise ochii şi-l apucă şi mai strâns pe David, simţindu-i în sfârşit soliditatea şi realitatea, mai puternică decât orice amintire. Tally simţi că din interiorul ei dispare ceva, o nelinişte de a cărei prezenţă aproape că nu fusese conştientă. Chinul din visele ei, îngrijorarea că David o părăsise, totul nu fusese decât o neînţelegere, doar nişte planuri care nu ieşiseră întocmai, ca în poveştile din vechime, când o scrisoare ajungea prea târziu sau era trimisă unui destinatar greşit şi toată chestia era să nu te dai de ceasul morţii din cauza asta.

Până la urmă, David dorise să vină el însuşi

după ea.

— Desigur, nu ai fost singură, spuse el încet.

Trupul lui Tally deveni rigid. Da, până acum el trebuie să fi aflat de Zâne. Cum putea să explice faptul că pur şi simplu *uitase* de David? Pentru majoritatea oamenilor, nu părea o scuză plauzibilă, dar el ştia despre leziunile pe creier – părinţii lui îl crescuseră explicându-i ce însemna să ai minte de frumos. Trebuia să înţeleagă.

Bineînţeles, în realitate nu era chiar atât de simplu. La urma urmelor, Tally *nu-l uitase* pe Zâne. Îi vedea chipul frumos, slab şi vulnerabil, şi felul în care ochii lui aurii sclipiseră în clipa în care sărise din balon. Sărutul lui îi dăduse lui Tally puterea de a găsi pastilele. Împărţise tratamentul cu ea. Aşa că… ce putea să spună?

Alese cea mai simplă cale:

— Cum se simte?

David ridică din umeri.

— Nu grozav. Dar nici prea rău, având în vedere situaţia. Ai avut noroc că nu ţi s-a întâmplat ţie, Tally.

— Tratamentul este periculos, nu-i aşa? Nu funcţionează la unii oameni.

— Funcţionează perfect. Prietenii tăi l-au luat cu toţii deja şi sunt în stare bună.

— Dar migrenele lui Zâne…

— E vorba de mai mult de-atât. David oftă. O s-o las pe mama să-ţi explice.

— Dar ce…?

Tally lăsă întrebarea să se stingă nerostită până la capăt. Nu-l putea condamna pe David pentru că nu voia să vorbească despre Zâne. Măcar întrebările ei nerostite primiseră toate răspuns. Ceilalţi Infra ajunseseră aici şi intraseră în contact cu locuitorii din Noul Fum. Maddy putuse să-l ajute pe Zâne. Evadarea reuşise perfect. Iar acum, că Tally însăşi ajunsese la Ruine, totul era minunat.

— Îţi mulţumesc pentru că m-ai aşteptat, spuse ea din nou cu blândeţe.

El nu răspunse şi continuară să înainteze, fără să se privească.

CONTROLUL PAGUBELOR

Drumul către ascunzătoarea locuitorilor din Noul Fum trecea peste râuri şi căi ferate vechi, folosindu-se orice zonă care conţinea suficient metal pentru a menţine plăcile în zbor. În cele din urmă, urcară o creastă cu mult în afara Ruinelor Ruginite, elevatoarele plăcii susţinându-se pe rămăşiţele unei foste şine de tramvai, până la locul unde, deteriorat de vreme, se înălţa un dom uriaş de ciment.

— Ce-a fost aici? întrebă Tally, cu vocea uscată după trei ore de tăcere.

— Un observator. În domul ăla se afla un telescop imens. Dar locuitorii din Ţinutul de Fum l-au scos atunci când poluarea din oraş s-a înrăutăţit.

Tally văzuse imagini ale cerului prin de

reziduuri şi fum – li se arătau adesea astfel de fotografii la şcoală –, dar era greu de imaginat că aceşti oameni reuşiseră să schimbe până şi culoarea cerului. Clătină din cap. Tot ce credea că fusese o exagerare a profesorilor ei se dovedea întotdeauna a deveni adevărat. Temperatura scădea pe măsură ce urcau muntele, iar cerul după-amiezii i se părea limpede precum cristalul.

— După ce oamenii de ştiinţă n-au mai putut vedea stelele, domul a rămas doar un punct de atracţie pentru turişti, spuse David. Pentru asta existau aceste cabluri. Căi multe de acces pentru plăcile de zbor, dacă avem nevoie să ieşim de-aici urgent, şi putem vedea kilometri întregi în orice direcţie.

— Fortul Ţinutului de Fum, ha?

— Se poate spune. Dacă ne găsesc vreodată specialii, măcar avem o şansă.

Un grup de privitori îi zăriseră deja – oamenii ieşeau din observator, pe măsură ce placa lor se apropia. Tally îi observă pe membrii Noului Fum: Croy, Ryde şi Maddy, împreună cu alţi urâţi pe care nu-i recunoştea, şi vreo douăzeci de Infra care evadaseră odată cu ea.

Tally căută chipul lui Zâne în mulţime, dar el nu era acolo.

Sări de pe placă, alergând ca să-l îmbrăţişeze pe Fausto. El îi zâmbi şi se vedea după trăsăturile lui aspre că luase pastila. Nu era doar senzaţional, era vindecat.

— Tally, miroşi urât, spuse el zâmbind în continuare.

— Oh, da. A fost o călătorie lungă. Şi e o poveste la fel de lungă.

— Ştiam că o să reuşeşti. Dar unde e Peris?

Tally inspiră cu putere aerul rece de munte.

— I s-a făcut frică, nu? spuse Fausto înainte ca ea să apuce să răspundă.

Când ea încuviinţă, el adăugă:

— Du-măla Zane.

Fausto se întoarse, arătând spre observator. Se apropiară şi ceilalţi, dar rămaseră un pic dezamăgiţi de aspectul ei jalnic şi de mirosul neplăcut. Infra o salutau şi Tally putu vedea reacţia urâţilor la un nou chip frumos, chiar dacă se afla într-o stare deplorabilă. Funcţiona de fiecare dată, chiar dacă ei nu o luau drept o zeitate.

Tally îl salută pe Croy.

— N-am avut ocazia să-ţi mulţumesc.

El ridică din sprânceană.

— Nu-mi mulţumi mie. Tu ai făcut totul.

Se încruntă, observând că Maddy o privea ciudat. Tally o ignoră, neinteresând-o părerea mamei lui David, şi-l urmă pe Fausto în domul distrus.

Înăuntru era întuneric – câteva felinare erau agăţate în jurul emisferei imense, deschise, şi o rază de soare îngustă, orbitoare se strecura prin fisura imensă a domului. Un foc puternic arunca

umbre jucăuşe prin spaţiu, fumul urcând leneş prin crăpătura de deasupra.

Zâne era întins pe un teanc de pături, lângă foc, ţinând ochii închişi. Părea chiar mai slab decât atunci când încercaseră să se înfometeze pentru a-şi scoate brăţările. Avea ochii afundaţi adânc în orbite. Cuvertura se ridică şi cobora lent, în ritmul respiraţiei lui.

Tally înghiţi în sec.

— Dar David a spus că e în regulă…

— Starea lui este stabilă, spuse Fausto, ceea ce e bine, având în vedere… condiţia.

— *Ce* condiţie?

Fausto îşi desfăcu braţele larg, neajutorat.

— Condiţia creierului său.

Pe Tally o străbătu un fior, umbrele din colţurile ochilor ei unduindu-se pentru o clipă. Maddy păşi în lumină, cu David alături.

Tally îi susţinu privirea oţelită.

— Despre ce vorbeşti?

— Pilulele pe care ţi le-am dat erau menite să fie luate împreună.

— Ştiu. Dar eram doi…

T ally se opri văzând expresia lui David. *Şi-mi prea frică să fac asta singură,* adăugă pentru ea însăşi, amintindu-şi de panica din acele momente, la Valentino, 317.

— Presupun că ar fi trebuit să-mi dau seama, spuse Maddy, scuturând din cap.

— Ăsta a fost întotdeauna un risc, atunci când

laşi un frumos să se trateze singur.

— Ce anume a fost un risc?

— Nu ţi-am explicat niciodată cum funcţionează tratamentul, nu-i aşa? spuse Maddy. Cum nanoroboţii elimină leziunile de pe creier? Le distrug, asemenea pastilelor care tratează cancerul.

— Şi ce a mers prost?

— Nanoroboţii nu s-au oprit. Au continuat să se reproducă, distrugându-i creierul lui Zâne.

Tally se întoarse spre silueta de pe pat. Respiraţia lui părea atât de firavă, iar mişcarea pieptului său era aproape imperceptibilă.

Se întoarse spre David.

— Dar ai spus că tratamentul funcţionează perfect.

El încuviinţă.

— Funcţionează. Ceilalţi prieteni ai tăi sunt bine. Dar cele două pilule sunt *diferite.* A doua, cea pe care ai luat-o tu, este tratamentul pentru tratament. Face nanoroboţii să se autodistrugă după ce termină de reparat leziunile. Nanoroboţii lui Zâne au continuat să se reproducă, mâncându-i resursele. Mama spune că s-au oprit la un moment dat, dar nu înainte de a… produce nişte pagube.

Când înţelese, starea ei de rău se amplifică: era vina înghiţise pastila care l-ar fi scăpat pe Zâne, tratamentul pentru tratament.

— Ce fel de pagube?

— Încă nu ştim, răspunse Maddy. Aveam

destul ţesut stern ca să regenerez zonele distruse din creierul său, dar conexiunile pe care Zâne le-a creat prin intermediul acelor celule au dispărut. Aceste conexiuni reprezintă zona în care sunt stocate amintirile şi abilităţile, şi unde are loc procesul de cunoaştere şi recunoaştere. Unele părţi ale minţii lui sunt aproape goale.

— Goale? Vrei să spui că… e *pierdut?*

— Nu. Doar câteva zone sunt afectate, spuse Fausto. Şi creierul lui se poate rebranşa, Tally. Neuronii lui fac noi conexiuni. Asta face acum. Zâne a făcut asta tot timpul. A venit cu placa magnetoglisoare până aici, de unul singur. Apoi s-a prăbuşit.

— Este uimitor că a rezistat atât de mult, spuse Maddy, dând încet din cap. Cred că faptul că a flămânzit l-a salvat.

Nehrănindu-se, nu a mai hrănit nici nanoroboţii. Se pare că au dispărut.

— Încă poate să vorbească şi să facă alte lucruri, spuse Fausto, apoi privi spre Zâne. Este doar puţin… obosit acum.

— Puteai să fii tu în patul ăla, Tally, spuse Maddy scuturând iar din cap. Şansele erau de cincizeci la sută. Pur şi simplu ai avut noroc.

— Asta-s eu. Micuţa Domnişoară Noroc, zise Tally încet.

Desigur, trebuia să recunoască faţă de ea însăşi că era adevărat. Împărţiseră pastilele la întâmplare, presupunând că erau identice. În tot

acest timp, nanoroboţii ar fi putut să se hrănească foarte bine cu creierul ei, în loc de cel al lui Zâne. Norocul ţinuse cu ea.

Închise ochii, dându-şi seama cât trebuie să se fi străduit Zâne să ascundă ceea ce se întâmpla cu el. Toate tăcerile acelea îndelungate, pe când aveau brăţările-interfaţă, luptându-se să nu-şi piardă minţile, neştiind sigur ce se întâmpla, dar riscând totul pentru a evita să mai aibă din nou creier de frumos.

Tally privi spre el, dorindu-şi pentru o clipă ca lucrurile să fi stat invers. Orice era mai bine decât să-l vadă aşa. Dacă ar fi luat ea nanopilula, iar el ar fi luat-o pe cealaltă care… *anume* făcea?

— Stai puţin. Dacă Zâne a luat nanoroboţii, cum m-a tratat pe mine pilula pe care am luat-o?

— Nu te-a tratat, răspunse Maddy. Fără cealaltă pilulă, anti-nanoroboţii pe care i-ai luat tu nu ar fi avut niciun efect.

— Dar…

— *Tu* ai făcut-o, Tally, veni o voce blândă dinspre pat.

Ochii lui Zâne erau întredeschişi, captând lumina soarelui precum marginile unor monede din aur. Îi zâmbi obosit.

— Ai devenit senzaţională de una singură.

— Dar m-am simţit atât de diferit după ce amândoi am… Tăcu, amintindu-şi de ziua aceea – sărutul lor, vizita pe furiş la Vila Valentino, ascensiunea pe turn. Dar, desigur, toate acele

lucruri se întâmplaseră *înainte* de a lua pastilele. Existenţa alături de Zâne o schimbase de la bun început, de la primul lor sărut.

Tally îşi aminti cum „tratamentul” ba avea efect, ba nu avea. Trebuia să depună efort pentru a rămâne senzaţională, mai mult ca membrii Infra decât ca Zâne.

— Are dreptate, Tally, spuse Maddy. Cumva, ai reuşit să te tratezi singură. APĂ RECE

Tally stătea lângă patul lui Zâne. Acum era treaz şi vorbea, îi era mai uşor să stea aici decât să se ocupe de toate lucrurile pe care ea şi David trebuiau să le rezolve. Ceilalţi îi lăsară singuri.

— Ştiai ce se întâmplă cu tine?

Zâne nu răspunse imediat. Acum, vorbea cu multe pauze lungi, aproape ca în cazul tăcerilor epice ale lui Andrew.

— Ştiam că totul o să fie mult mai greu. Uneori trebuia să mă concentrez chiar şi numai ca să pot merge. Dar nu mă mai simţisem niciodată atât de viu de când devenisem frumos. Merita să fiu senzaţional alături de tine. Când am ajuns în Noul Fum, mi-am dat seama că ei ar putea să mă ajute.

— Ei *chiar* te ajută. Maddy spune că a pus nişte ne…

Tally înghiţi în sec.

— Ţesuturi în creier? continuă el şi zâmbi. Sigur, neuroni noi, proaspăt scoşi din cuptor. Acum trebuie doar să-i umplu.

— O să facem asta împreună. O să facem lucruri senzaţionale, spuse Tally, însă promisiunea ei sună ciudat.

„Împreună” însemna ea cu Zâne, de parcă David nici n-ar fi existat.

— Dacă a mai rămas în mine ceva senzaţional, spuse el obosit. Nu e ca şi cum toate amintirile mele ar fi dispărut. Mai mult, centrii cogniţiei mi-au fost afectaţi, şi anumite abilităţi.

— Cogniţie? Adică *gândire?* spuse Tally.

— Da, şi abilităţile, precum mersul.

Zâne ridică din umeri.

— Dar creierul este construit pentru a face faţă degradărilor, Tally. Este plin de conexiuni, astfel că stocarea se face peste tot, ca să spun aşa. Când o parte este afectată, lucrurile nu se pierd, ci doar devin mai şterse. Ca o mahmureală, zise el râzând. Una foarte rea. Pe lângă asta, am dureri din pricină că stau culcat tot timpul. Şi parcă am dureri de dinţi din pricina mâncării celor din Noul Fum. Este doar o durere-fantomă produsă de leziunile creierului, aşa spune Maddy.

Se frecă pe obraz, încruntat. Tally îi luă mâna.

— Nu pot să cred cât eşti de curajos. E incredibil!

— Tu vorbeşti, Tally?

Zâne se chinui să se ridice. Avea mişcări tremurânde, ca de infirm.

— Ai reuşit să te vindeci singură, să-ţi

mănânce ceva creierul. Asta numesc eu incredibil.

Tally privi în jos, spre mâinile lor împreunate. Nu se simţea tocmai incredibil. Îşi spunea că miroase urât şi este murdară, dar mai ales *oribilă* pentru că nu avusese curajul să ia ambele pastile, ceea ce ar fi împiedicat să se întâmple aşa ceva. Nici măcar nu avusese curajul de a vorbi cu Zâne despre David, sau invers. Ceea ce era jalnic.

— A fost ciudat să-l vezi? întrebă el.

Tally îl privi pe Zâne, iar el chicoti văzând-o atât de surprinsă.

— Haide, Tally. Nu ţi-am citit gândurile. Am avut parte de o mulţime de semne în privinţa asta. Tu mi-ai spus despre el prima dată când ne-am sărutat, îţi mai aduci aminte?

— O, da.

Aşadar, şi Zâne se aşteptase tot timpul la asta. Tally ar fi trebuit să prevadă şi ea. Poate că pur şi simplu nu dorea să vadă ceea ce era evident.

— Da, e ciudat să-l văd. Chiar nu mă gândisem să-l găsesc aşteptându-mă la ruine. Doar el şi cu mine, singuri.

Zâne încuviinţă.

— A fost interesant să te aştepte. Mama lui a spus că n-o să mai vii, că trebuie să fi intrat în panică, pentru că nu fuseseşi tratată cu adevărat. Poate că doar îmi ţineai isonul, imitându-mă.

Tally îşi dădu ochii peste cap.

— Nu mă place foarte mult.

— Nu mai spune, zise el şi rânji. Dar David şi cu mine ne-am imaginat că o să apari, mai devreme sau mai târziu. Ne-am gândit că…

Tally gemu.

— Adică voi sunteţi *prieteni* acum?

Zâne luă una dintre pauzele lui epuizante.

— Presupun că da. M-a întrebat multe lucruri despre tine când am ajuns aici. Cred că voia să ştie cum te-a schimbat operaţia.

— Serios?

— Serios. El a fost cel care ne-a întâmpinat când am ajuns la ruine. El şi Cray, care au locuit afară şi au stat cu ochii după lumini. Se pare că ei au lăsat revistele alea, pentru ca urâţii din oraş să le găsească şi să-şi dea seama că ruinele sunt din nou vizitate.

Vocea lui Zâne deveni molcomă, de parcă era pe cale să adoarmă.

— În sfârşit, am reuşit să-l văd din nou, după ce am fost un laş în urmă cu multe luni.

Se întoarse spre ea.

— Să ştii că lui David chiar i-a fost dor de tine.

— I-am distrus viaţa, spuse Tally încet.

— N-ai făcut nimic intenţionat. David înţelege asta acum. I-am spus că, atunci când voiai să trădezi Ţinutul de Fum, a fost din cauză că specialii ameninţaseră că te lasă să fii urâtă pentru tot restul vieţii.

— I-ai spus asta? Tally expiră lung. Îţi

mulţumesc. N-am avut niciodată ocazia să-i explic de ce am venit în Ţinutul de Fum, cum m-au forţat. Maddy m-a obligat să plec în aceeaşi noapte în care am mărturisit totul.

— Da. David n-am fost mulţumit de ea din pricina asta. Voia să vorbească din nou cu tine.

— Oh…

Erau atâtea lucruri care rămăseseră nerezolvate între ea şi David! Desigur, ideea că Zâne şi David discutaseră despre ea în detaliu nu era tocmai încântătoare pentru Tally, dar măcar David cunoştea acum întreaga poveste. Oftă.

— Îţi mulţumesc pentru că mi-ai spus toate aceste lucruri. Trebuie să fie ciudat.

— Un pic. Dar n-ar trebui să te simţi aiurea. În legătură cu ce s-a întâmplat atunci.

— De ce nu? Am distrus Ţinutul de Fum, iar tatăl lui David a murit din cauza mea.

— Tally, toată lumea din oraş este manipulată. Scopul lucrurilor pe care le învăţăm este să ne temem de schimbare. Am încercat să-i explic asta lui David, felul în care, din ziua în care ne naştem, suntem ţinuţi sub control de acel loc, de acea maşinărie.

Tally scutură din cap.

— Asta nu înseamnă că e-n regulă să-ţi trădezi prietenii.

— Da, bine, eu am făcut-o, cu mult înainte ca tu s-o cunoşti pe Shay. În ce priveşte Ţinutul de Fum, sunt la fel de vinovat ca tine.

Ea îl privi neîncrezătoare.

— Tu? Cum?

— Ţi-am spus vreodată cum arii cunoscut-o pe doctoriţa Cable?

Tally îl privi, dându-şi seama că nu avuseseră niciodată şansa de a termina această conversaţie.

— Nu, nu mi-ai spus.

— După noaptea în care Shay şi cu mine am intrat în panică, majoritatea prietenilor mei au evadat în Ţinutul de Fum. Supraveghetorii dormitorului ştiau că eu eram conducătorul, aşa că m-au întrebat unde a fugit toată lumea. Am jucat tare şi nu am suflat niciun cuvânt. Aşa că au venit după mine Circumstanţele speciale.

Vocea lui scăzu în intensitate, de parcă ar fi avut încă brăţara-interfaţă.

— M-au dus la sediul ăla al lor din centura de fabrici, la fel ca şi pe tine. Am încercat să fiu tare, dar m-au ameninţat. Au spus c-o să mă transforme într-unul de-ai lor.

— Unul de-ai lor? Un *special?* întrebă Tally, înghiţind în sec.

— Da. După care, a fi frumos nu mi s-a mai părut o alternativă atât de neplăcută. Aşa că le-am spus tot ce ştiam. Le-am spus că Shay plănuise să fugă, dar se speriase, aşa că de-asta ştiau despre ea. Şi probabil că de-asta au şi început supravegherea…

Tăcu. Tally clipi, gânditoare.

— Supravegherea *mea,* când Shay şi cu mine

am devenit prietene.

El încuviinţă obosit.

— Aşa că, vezi tu, eu am început toată chestia asta, pentru că nu am plecat atunci când trebuia. N-o să te judec niciodată pentru ceea ce s-a întâmplat în Ţinutul de Fum. A fost vina mea la fel de mult ca şi a ta.

Tally îi luă mâna, scuturând din cap. Nu se putea ca el să accepte vina, după toate situaţiile prin care trecuse.

— Zâne, nu. Nu poate fi vina ta. Asta s-a întâmplat acum mult timp, spuse ea oftând. Poate că niciunul dintre noi nu poate fi învinovăţit.

Rămaseră tăcuţi o vreme, în mintea lui Tally răsunând propriile-i cuvinte. Cu Zâne întins în faţa ei, cu mintea pe jumătate rătăcită, ce sens avea să se lase pradă unei vinovăţii vechi, a ei, a lui, a oricui? Poate că disputa dintre ea şi Maddy nu avea niciun sens, la fel cum nu avea sens nici răzbunarea dintre satul lui Andrew şi intruşi. Dacă o să locuiască toţi aici, în Noul Fum, trebuiau să lase trecutul în urmă.

Desigur, lucrurile erau în continuare complicate.

Tally inspiră adânc, apoi spuse:

— Aşadar, ce părere ai despre David?

Zâne privi tavanul arcuit, ca prin vis.

— E foarte puternic. Foarte serios. Nu la fel de senzaţional ca noi, ştii?

Tally zâmbi şi-i strânse mâna.

— Da, ştiu.

— Şi cam… urât.

Ea încuviinţă, amintindu-şi cum, în Ţinutul de Fum, David o privise întotdeauna de parcă ar fi fost frumoasă. Iar uneori, când îl privea ea, se simţea de parcă ar fi privit un frumos. Poate că atunci când va avea parte de tratamentul real, sentimentele sale se vor trezi la viaţă. Sau poate că dispăruseră pentru totdeauna, nu din cauza operaţiei, ci a relaţiei pe care o avea cu Zâne.

Când Zâne adormi în sfârşit, Tally se hotărî să facă o baie. Faust o îi spuse cum să ajungă la un izvor îndepărtat, de pe munte, plin de gheaţă în această perioadă a anului, dar suficient de adânc pentru a intra în el cu tot corpul.

— Ia cu tine o jachetă termică, spuse el. Altminteri o să mori de frig înainte de a apuca să porneşti încoace.

Tally se gândea că moartea era mai bună decât mizeria asta şi că o să aibă nevoie de mai mult decât să se frece cu o cârpă pentru a se simţi curată din nou. De asemenea, voia să fie singură o vreme şi poate că şocul apei reci avea să-i dea curaj să stea de vorbă cu David.

Zburând cu placa peste munţi în aerul rece al după-amiezii, Tally era uluită să constate cât de clar şi de luminos părea totul. Încă îi venea greu să creadă că, de fapt, nu luase tratamentul. Se simţea mai senzaţională ca oricând. Maddy murmurase ceva despre „efectul placebo”, de

parcă a crede că te-ai vindecat era suficient pentru a-ţi repara creierul. Dar Tally ştia că era vorba despre mai mult de-atât.

Zâne o schimbase. De la primul lor sărut, chiar înainte ca el însuşi să ia tratamentul, viaţa alături de el o făcuse senzaţională. Tally se întreba dacă mai avea nevoie de tratament sau putea rămâne aşa pentru totdeauna. Gândul că luase aceeaşi pastilă care se hrănise cu creierul lui Zâne nu o înspăimânta, chiar şi cu anti-nanoroboţii pe post de urmăritori. Poate că reuşea să sară cu totul peste această etapă, bazându-se pe magia lui Zâne. Acum erau capabili să se ajute unul pe celălalt. El îşi putea rebranşa creierul în acelaşi fel în care Tally se luptase să obţină minte de frumoasă.

Ajunseseră atât de departe împreună! Chiar înainte de existenţa pilulelor, se schimbaseră unul pe celălalt.

Desigur, şi David o schimbase pe Tally. În trecut, în Ţinutul de Fum, el fusese cel care o convinsese să rămână în sălbăticie, chiar să rămână urâtă, renunţând la viitorul ei în oraş. Realitatea ei fusese transformată de aceste două săptămâni în Ţinutul de Fum, începând… de când? Din clipa în care ea şi David se sărutaseră pentru prima dată.

— Ce noroc! murmură Tally pentru ea însăşi. Frumoasa Adormită, cu doi prinţi.

Ce-ar fi trebuit să facă? *Să aleagă* între David

şi Zâne? Mai ales acum, când cei trei locuiau împreună aici, în Fortul din Ţinutul de Fum? Cumva, nu i se părea drept să se afle în situaţia asta. Tally de-abia şi-l mai amintea pe David atunci când îl cunoscuse pe Zâne. Dar, la urma urmelor, *nu dorise* să-i fie şterse amintirile.

— Mulţumesc încă o dată, domnişoara Cable, spuse ea. Apa părea foarte rece.

Tally străpunse cu uşurinţă stratul de gheaţă de deasupra, iar acum privea îngrozită izvorul susurător. Poate că mirosul urât nu era cel mai rău lucru din lume. La urma urmelor, în două-trei luni venea primăvara…

Se cutremură, pornind sistemul de încălzire al jachetei împrumutate, apoi oftă şi începu să-şi scoată hainele. Măcar baia asta avea să-i dea o stare cu adevărat senzaţională.

Înainte de a sări în apă, Tally îşi dădu pe corp cu un întreg recipient de săpun lichid, inclusiv pe păr, gândindu-se că avea să reziste cam zece minute în apa aproape îngheţată. Ştia că avea să fie nevoită să sară. Nu putea să vâre doar un picior sau să intre încetul cu încetul. Doar legea gravitaţiei avea s-o menţină în mişcare după ce pielea ei goală avea să simtă apa rece.

Tally inspiră adânc, îşi ţinu respiraţia… şi sări în râu.

Apa îngheţată o izbi, forţând-o să dea afară aerul din plămâni, blocându-i fiecare muşchi. Se cuprinse cu ambele braţe, ghemuindu-se în apa

mică, dar frigul părea să-i pătrundă în carne şi-n oase.

Tally se chinui să respire, dar nu reuşi decât să gâfâie scurt de câteva ori. Tremura din tot corpul, de parcă avea să se dezmembreze. Cu un act de voinţă uriaş, îşi vârî capul sub apă, ştergând orice sunet, respiraţia ei şi murmurul râului fiind înlocuite de tumultul apei de dedesubt. Îşi frecă furioasă părul, cu mâini tremurânde.

Când scoase capul la suprafaţă, Tally inspiră adânc şi se trezi râzând: totul devenise ciudat de clar, lumea era mai senzaţională decât o putea face o ceaşcă de cafea sau un pahar de şampanie, iar trăirea depăşea saltul în gol cu placa. Rămase pentru o clipă aşa, în apă, uluită de tot, de seninul cerului şi de perfecţiunea unui copac desfrunzit din preajmă.

Tally îşi aminti prima ei baie într-un râu rece, în călătoria spre Ţinutul de Fum, cu multe luni în urmă. Cum îi schimbase felul de a percepe lumea – chiar înainte ca operaţia să-i lase leziunile pe creier, înainte de a-l cunoaşte pe David, cu atât mai puţin pe Zâne. Chiar şi atunci, mintea ei începuse să se schimbe, înţelegând că natura nu avea nevoie de o operaţie care s-o facă frumoasă, pur şi simplu era.

Poate că nu avea nevoie de un prinţ frumos, ca să rămână trează. Sau de unul urât. La urma urmelor, Tally se vindecase singură, fără pilulă, şi ajunsese până aici tot de una singură. Nu mai

auzise de nimeni care să evadeze din oraş *două ori.*

Poate că fusese dintotdeauna senzaţională, undeva, în interiorul ei. Nu avea nevoie decât să iubească pe cineva – sau să fie în sălbăticie, ori măcar să sară într-o apă îngheţată – pentru a scoate asta la iveală.

Tally se afla încă în râu când auzi un strigăt: o voce răguşită venea din neant.

Ieşi afară repede, vântul cuprinzând-o mai puternic decât o făcuse apa. Prosoapele pe care le adusese cu ea erau neputincioase în aerul rece. Încă se ştergea când o placă de zbor îşi făcu apariţia, oprindu-se pe mal, la câţiva metri depărtare.

David nu păru să observe că era dezbrăcată. El sări de pe placă şi alergă spre ea, aducându-i ceva. Oprindu-se lângă rucsacul ei, începu să fluture dispozitivul pentru detectarea microfoanelor.

— Nu vine de la tine, spuse el. Ştiam eu.

Tally îşi punea hainele.

— Dar deja ai…

— Un semnal a pornit de nicăieri, indicând în ce zonă aflăm. L-am prins prin radio, dar încă nu l-am localizat.

El privea în jos, către rucsacul ei, cu o expresie de uşurare pe chip.

— Dar nu l-ai adus tu.

— Bineînţeles.

Tally se aşează ca să-şi tragă bocancii. Inima ei, bătând puternic, începuse să alunge frigul din corp.

— Nu îi scanezi pe toţi cei care vi se alătură?

— Ba da. Dar dispozitivul de urmărire trebuie să fi fost în stare latentă. A început să trimită semnale de-abia când cineva l-a activat sau poate că a fost setat să pornească într-un anumit moment.

Ochii lui cercetară orizontul.

— Specialii vor fi aici în curând.

Ea se ridică.

— Aşadar, fugim.

David clătină din cap.

— Nu putem pleca nicăieri până nu-l găsim.

— De ce nu?

Tally îşi puse brăţările de protecţie.

— Ne-au trebuit luni de zile ca să strângem proviziile pe care le avem în clipa de faţă, Tally. Nu le putem abandona, mai ales acum, după ce ni s-au alăturat atâţia Infra. Doar că n-o să ştim ce poate fi luat în siguranţă până când nu ne dăm seama de unde vine semnalul. Nu apare *nicăieri.*

Tally îşi puse rucsacul în spinare şi pocni din degete. Placa ei se ridică în aer. Când se urcă pe ea, mintea încă gonindu-i datorită băii reci, îşi aminti ceva de mai devreme.

— Durerea de dinţi, spuse ea.

— Poftim?

— Zâne a fost la spital acum două săptămâni. Dispozitivul de urmărire e în el. DISPOZITIVUL DE URMĂRIRE

Porniră în grabă spre munte, virând în forţă. Tally rămase în faţă, convinsă că avea dreptate. Pentru câteva minute, la spitalul în care îi reparaseră mâna ruptă, doctorii îi induseseră lui Zâne starea de inconştienţă. Cu siguranţă, tot atunci ascunseseră un dispozitiv de urmărire în dintele lui. Desigur, doctorii obişnuiţi nu ar fi făcut aşa ceva de capul lor – trebuie să fi fost acţiunea Circumstanţelor speciale.

Când ajunseră în tabără, era un haos total. Locuitorii Noului Fum şi Infra alergau înspre şi dinspre intrarea în observator, ducând echipament, haine şi mâncare, ridicând două stive lângă Croy şi Maddy, care scanau totul înnebuniţi. Ceilalţi reîmpachetau grăbiţi echipamentul verificat, pregătindu-se să-şi ia zborul de îndată ce dispozitivul de urmărire era localizat.

Tally îşi ridică placa de zbor cât putu de sus, lansându-se deasupra haosului, direct deasupra domului spart. Când placa atinse înălţimea maximă, elevatoarele tremurară, apoi, când magneţii detectară structura metalică a observatorului, devenită stabile. Crăpătura din dom era suficient de largă pentru a se strecura prin ea, iar Tally coborî chiar prin fumul care se ridica, sărind direct lângă patul improvizat al lui Zâne.

El ridică privirea spre ea, cu un zâmbet blând pe chip.

— Frumoasă intrare, Tally.

Ea se lăsă pe vine, alături de el.

— Care dinte te doare?

— Ce se-ntâmplă? Toată lumea a înnebunit.

— Care dinte te doare, Zâne? Trebuie să-mi arăţi.

El se încruntă, dar duse un deget tremurător către gură, arătând înspre partea dreaptă. Tally îi dădu mâna deoparte şi-i deschise gura mai larg, iar el scoase un scâncet de protest.

— Şşş… îţi explic imediat.

Chiar şi în lumina palidă a focului îl putea vedea: un dinte ieşea în evidenţă faţă de ceilalţi, având o altă nuanţă – se lucrase în grabă, desigur.

Semnalul venea dinspre Zâne.

De-alături se auzi zumzetul unui scanner pornind. David o urmase prin spărtura din acoperişul domului. Trecu dispozitivul pe lângă chipul lui Zâne, iar maşinăria bâzâi cu furie.

— E în gura lui? întrebă David.

— În *dintele* lui! Adu-o pe mama ta!

— Dar, Tally…

— Adu-o! Tu şi cu mine nu putem scoate un dinte!

David îşi puse mâna pe umărul ei.

— Nici ea nu poate. Nu în câteva minute.

Tally se ridică, uitându-se la chipul lui urât.

— Ce vrei să spui, David?

— Trebuie să-l lăsăm aici. Vor veni curând.

— Nu! strigă ea. Du-te şi adu-o!

David scoase o înjurătură şi se îndepărtă în goană spre uşa observatorului. Tally îl privi din nou pe Zâne.

— Ce se-ntâmplă? întrebă el.

— Au pus un dispozitiv de urmărire în tine, Zâne. La spital.

— Oh, făcu el, frecându-şi faţa. N-am ştiut, Tally, îţi spun sincer. Credeam că durerea de dinţi e de la mâncarea de-aici.

— Sigur că n-ai ştiut. Ai fost inconştient câteva minute la spital, îţi aduci aminte?

— Şi chiar au de gând să mă lase aici?

— N-am să le dau voie. Îţi promit.

— Nu mă pot întoarce, spuse el încet. Nu vreau să am din nou minte de frumos.

Tally înghiţi în sec. Dacă Zâne se întorcea în oraş acum, doctorii aveau să-i refacă leziunile, direct peste ţesutul nou al creierului său. Iar dacă apoi creierul se rebranşa peste leziuni… Ce şansă mai avea să rămână senzaţional?

Nu putea lăsa să se întâmple aşa ceva.

— Te iau pe placa mea, Zâne. O să evadăm singuri, dacă e nevoie.

Mintea ei gonea. Tot trebuia să scape cumva de dispozitivul ăla. Nu-l putea scoate izbindu-l cu o piatră… T ally privi în jur după o unealtă, dar cei din Noul Fum luaseră cu ei toate lucrurile utile, pentru a fi scanate.

Vocile veneau din întuneric. Erau Maddy, David şi Cray. Tally văzu că Maddy ţinea în mână un soi de forceps. Gâfâia.

Maddy se lăsă pe vine lângă Zâne şi-i deschise gura cu forţa. El gemu de durere când instrumentul de metal îi apucă dintele.

— Ai grijă, o rugă Tally încet.

— Ţine asta, zise Maddy şi-i dădu o lanternă.

Când Tally trimise raza de lumină spre gura lui Zâne, dintele decolorat deveni cât se poate de evident.

După o clipă, Maddy spuse:

— Ăsta nu e bun.

Îi dădu drumul lui Zâne, iar el căzu înapoi pe pături, gemând, închizând ochii.

— Scoate-l odată!

— I l-au înfipt în os, spuse Maddy, apoi se întoarse spre Croy. Termină de împachetat. Trebuie să fugim.

— Fă ceva pentru el! strigă Tally.

Maddy îi luă lanterna.

— Tally, dintele este prins de os. Ar trebui să-i sparg mandibula ca să-l scot.

— Atunci nu-l scoate, doar opreşte dispozitivul, să nu mai emită semnale! Sparge dintele! El poate să îndure!

Maddy clătină din cap.

— Dinţii frumoşilor sunt făcuţi din acelaşi material folosit pentru aripile aparatelor de zbor. Nu poţi să-i distrugi pur şi simplu. Aş avea nevoie

de nanoroboţi stomatologici ca să-l distrug.

Întoarse lumina lanternei spre Tally, căutându-i gura.

Tally se smuci.

— Ce faci?

— Mă asigur în privinţa ta.

— Dar eu nu am fost în spi… începu Tally să spună, dar Maddy îi deschise gura cu forţa.

Tally gemu, dar o lăsă pe femeie s-o cerceteze câteva clipe. Era mai rapidă decât ea, în încercarea de a-i aduce argumente. Maddy murmură ceva şi-i dădu drumul, iar Tally o întrebă:

— Mulţumită?

— Pentru moment. Dar trebuie să-l lăsăm pe Zâne aici.

— Nici pomeneală! strigă Tally.

— Vor fi aici în zece minute, zise David.

— Mai puţin, zise Maddy.

Lui Tally îi jucau în faţa ochilor pete luminoase, din pricina lanternei. De-abia le putea vedea feţele în lumina focului. Oare ei nu înţelegeau prin ce trecuse Zâne ca să ajungă aici, ce sacrificase pentru acest tratament?

— N-am să-l părăsesc.

— Tally… începu David.

— Nu contează, îl întrerupse Maddy. Tehnic vorbind, ea încă are minte de frumoasă.

— Ba nu!

— Nici măcar n-ai luat pilula corectă.

Maddy puse o mână pe umărul lui David.

— Tally încă are leziuni. După ce-i vor scana creierul, nici măcar n-o s-o mai opereze. Vor crede că a venit aici ca să se distreze.

— Mamă! strigă David. Nu o părăsim!

— Iar eu nu vin, spuse Tally.

Maddy scutură din cap.

— Poate că leziunile nu sunt atât de importante cum credeam. Tatăl tău a suspectat întotdeauna că a avea minte de frumos era starea naturală a majorităţii oamenilor. Ei chiar *voiau* să fie insipizi, leneşi şi vanitoşi.

Maddy o privi pe Tally şi adăugă:

— Şi egoişti. E nevoie de o singură mişcare pentru a bloca acea parte a personalităţii lor. El a considerat întotdeauna că unii oameni pot ieşi singuri din starea asta.

— Az a avut dreptate, spuse Tally. Sunt vindecată acum.

David scoase un geamăt.

— Vindecată sau nu, Tally, nu poţi rămâne aici. Nu vreau să te pierd din nou! Mamă! Fă ceva!

— Vrei să te contrazici cu ea? N-ai decât!

Maddy se răsuci pe călcâie şi porni spre intrarea în observator.

— Noi plecăm în două minute, spuse ea fără să se întoarcă. Cu sau fără voi!

Câteva clipe, David şi Tally rămaseră tăcuţi. La fel ca atunci când se văzuseră pentru prima oară, la ruine, în acea dimineaţă, niciunul dintre ei

neştiind ce să spună. Deşi acum, îşi dădu Tally seama, chipul lui David nu o mai şoca. Poate că panica momentului sau baia rece îi eliminase şi ultimele gânduri de frumoasă. Sau poate că avusese nevoie de numai câteva ore pentru a-şi alinia amintirile şi visele cu realitatea…

David nu era un prinţ, nici ca aspect, nici în alte privinţe. Era primul băiat de care se îndrăgostise, dar nu şi ultimul. Timpul şi experienţele diferite schimbaseră lucrurile dintre ei.

Oricât ar fi fost de nedrept faptul că amintirile ei despre David fuseseră şterse, Tally construise un nou set de amintiri şi nu le putea pune în locul celor vechi. Zâne şi ea se ajutaseră ca să devină senzaţionali, fuseseră împreună captivii brăţărilor-interfaţă şi evadaseră împreună din oraş. Nu-l putea abandona acum, doar pentru că o parte a minţii lui fusese distrusă.

Tally ştia foarte bine ce însemna să fii predat autorităţilor oraşului, de unul singur.

Zâne era singura persoană din viaţa ei pe care n-o trădase niciodată şi n-avea de gând să-nceapă să facă asta acum. Îi luă mâna.

— Nu-l părăsesc.

— Gândeşte logic, Tally, spuse David, vorbind de parcă ea ar fi fost un copil. Nu-l poţi ajuta pe Zâne dacă rămâi aici. O să fiţi prinşi amândoi.

— Mama ta are dreptate. Mie nu au ce să-mi mai facă, iar eu pot să-l ajut fiind în oraş.

— Putem să-i strecurăm lui Zâne tratamentul, aşa cum am făcut şi în cazul tău.

— Eu nu am avut *nevoie* de tratament, David. Poate că nici Zâne n-o să aibă. O să-l ajut să rămână în starea senzaţională. Să-şi rebranşeze creierul. Fără mine n-are nicio şansă.

David dădu să vorbească, dar îngheţă pentru o clipă. Apoi îşi miji ochii, iar când vorbi, glasul îi era diferit:

— Rămâi cu el doar pentru că e frumos.

Tally făcu ochii mari.

— Ce fac?

— Nu-ţi dai seama? Este aşa cum spuneai întotdeauna: e vorba de evoluţie. De când au ajuns aici prietenii tăi, Infra, mama mi-a explicat cum funcţionează mintea frumoşilor.

David arătă spre Zâne.

— Are ochii ăia mari, vulnerabili, pielea perfectă, ca de copil. Pentru tine arată ca un bebeluş, un copil neajutorat, ceea ce te face să-ţi doreşti să-l ajuţi. Nu gândeşti raţional. Renunţi la tine doar pentru că el este frumos!

Tally îl privea pe David neîncrezătoare. Cum îndrăznea să-i spună *ei* aşa ceva? Simplul fapt că ea se afla aici demonstra că era în stare să gândească singură.

Apoi înţelese ce se-ntâmpla cu David: nu făcea decât să repete cuvintele lui Maddy. Ea trebuie să-l fi avertizat să nu aibă încredere în propriile-i sentimente atunci când o s-o vadă pe

noua Tally. Maddy nu voia ca fiul ei să se transforme într-un urât lovit de trăsnet, care venerează până şi pământul pe care călca Tally. Aşa că acum David îşi imagina că frumosul chip al lui Zâne era tot ce putea ea să vadă.

David încă o considera o puştoaică din oraş. Poate că nu credea cu adevărat că era vindecată. Poate că nu o iertase niciodată cu adevărat.

— Nu e vorba despre felul în care arată Zâne, David! spuse ea, vocea tremurându-i de furie. Mă face să mă simt senzaţional şi am riscat multe împreună. Puteam să zac eu acolo, în locul lui. Şi ar fi rămas şi el cu mine.

— E doar programare!

— Nu. Îl iubesc.

David dădu să vorbească din nou, dar cuvântul îi rămase în gât. Ea oftă.

— Du-te, David. Orice-ar fi spus mama ta, n-o să plece fără tine. O să vă prindă pe toţi dacă nu porniţi acum.

— Tally…

— Pleacă! strigă ea.

David trebuia să fugă, altminteri Noul Fum avea să fie distrus şi o să fie din nou vina ei.

— Dar poţi…

— Dispari cu faţa ta urâtă *de-aici*| strigă Tally.

Pentru o clipă, ecourile se răstiră la ea dinspre zidurile observatorului; Tally îşi mută privirea de la David. Îi cuprinse lui Zâne obrajii în palme şi-l sărută. Insulta strigată avusese efectul

pe care şi-l dorise, dar Tally nu reuşea să ridice privirea când auzi paşii lui David îndepărtându-se în întuneric, mai întâi înceţi, apoi alergând.

Cu coada ochiului, văzu forme mişcându-se. Nu erau umbrele aruncate de foc. Era inima ei, bătând atât de tare, încât putea să-şi vadă propriul sânge pulsând în vinele ochilor, de parcă ar fi încercat să-i iasă din orbite.

Fusese nevoită să-l numească „urât” pe David. El n-avea să uite asta niciodată, şi nici ea.

Dar *fusese nevoită* să folosească acest cuvânt, îşi spuse

Tally. Fiecare secundă conta şi nimic altceva nu l-ar fi făcut să se simtă respins cu atâta putere. Îşi exprimase alegerea.

— O să am grijă de tine, Zâne, spuse ea.

El întredeschise ochii şi zâmbi firav.

— M-am prefăcut că am leşinat, sper că nu te deranjează.

Tally râse forţat.

— A fost o idee bună.

— Chiar nu putem fugi? Cred că mă pot ridica în picioare.

— Nu. Ne-ar găsi oricum.

El îşi atinse dintele cu limba.

— O, da… Ce porcărie! Era cât pe ce să fie prinşi şi ceilalţi din cauza mea.

Tally ridică din umeri.

— Ştiu cum e. Am făcut şi eu asta.

— Eşti sigură că vrei să stai cu mine?

— Pot evada din oraş din nou, Zâne, oricând îmi doresc. Vă pot salva pe tine şi pe Shay şi pe toţi cei care au rămas. Sunt vindecată de-a binelea acum.

Tally privi intrarea şi văzu plăcile ridicându-se în aer. Plecau. Cu toţii. Ridică din nou din umeri.

— În plus, cred că s-a terminat totul. Dacă aş alerga după David acum, s-ar cam duce efectul genialei mele fraze de adio.

— Da, presupun că ai dreptate, spuse Zâne chicotind încet. Poţi să-mi faci o favoare, Tally? Dacă o să te desparţi de mine vreodată, să-mi laşi un bilet.

Ea îi zâmbi.

— Bine. Atâta vreme cât promiţi să nu-ţi mai vâri niciodată mâinile în distrugător.

— S-a făcut.

Zâne îşi privi degetele, apoi le strânse în pumn.

— Mi-e teamă. Vreau să rămân senzaţional.

— O să fii din nou senzaţional. O să te-ajut.

El încuviinţă, apucându-i mâna. Vocea îi tremură când vorbi:

— Crezi că David avea dreptate? Ochii mei mari şi frumoşi sunt motivul pentru care m-ai ales pe mine?

— Nu. Cred că a fost… ce-am spus. Şi ce-ai spus tu înainte să sari din balon. Înghiţi în sec. Tu ce părere ai?

Zâne se lăsă pe spate şi închise ochii. Păstră tăcerea atât de mult timp, încât Tally se gândi că adormise din nou. Dar apoi el grăi încet:

— Este posibil să aveţi amândoi dreptate, şi tu, şi David.

Poate că oamenii *sunt* programaţi… să se ajute unii pe alţii, chiar şi să se îndrăgostească. Dar numai pentru că asta e natura umană nu înseamnă că-i ceva rău, Tally. În plus noi am avut un întreg oraş de frumuseţi din care să alegem şi ne-am ales unul pe celălalt.

Ea îi luă mâna şi murmură:

— Mă bucur că am făcut-o.

El zâmbi şi închise ochii din nou. O clipă mai târziu, Tally îl văzu că respira din nou lent şi-şi dădu seama că reuşise din nou să leşine. Afectarea creierului avea şi câteva avantaje.

Tally simţea cum ultimele rămăşiţe de energie îi părăseau trupul şi-şi dori să poată dormi şi ea, să petreacă următoarele ore inconştientă şi să se trezească în oraş – o prinţesă captivă din nou, ca şi cum totul n-ar fi fost decât un vis. Îşi puse capul pe pieptul lui Zâne şi închise ochii.

Circumstanţele speciale sosiră cinci minute mai târziu. SPECIALII

Zgomotul magnetoglisoarelor umplea observatorul, iar ecoul semăna cu strigătele unor păsări. Vârtejurile produse de rotoare treceau prin gaura din acoperişul domului, spulberând focul. Praful se răspândi în aer şi nişte forme cenuşii se

grăbiră să intre, ocupându-şi poziţiile în întuneric.

— Am nevoie de un doctor aici, spuse Tally cu o voce studiată, de frumoasă. Ceva e-n neregulă cu prietenul meu.

Un special apăru lângă ea din beznă. Ţinea o armă.

— Nu te mişca. Nu vrem să-ţi facem rău, dar dacă e nevoie…

— Ajutaţi-l pe prietenul meu, spuse ea. E bolnav.

Cu cât doctorii din oraş îl cercetau pe Zâne, cu atât era mai bine. Poate erau în stare să facă mai mult decât reuşise Maddy.

Specialul rosti ceva la un telefon, iar Tally îl privi pe Zâne. Frica se putea citi în ochii lui întredeschişi.

— E-n regulă, îl linişti Tally. O să te-ajute.

Zâne înghiţi în sec, iar ea îi văzu mâinile tremurând, ultimul lui strop de curaj dispărând acum, că sosiseră opresorii lor.

— O să am grijă să te vindeci, într-un fel sau altul, spuse ea.

— Soseşte o echipă medicală, zise specialul, iar Tally îi zâmbi frumos.

Doctorii din oraş îi puteau confunda starea cu vreo boală a creierului sau poate aveau să-şi dea seama că încercase cineva să-i şteargă leziunile, dar niciodată nu aveau cum să sesizeze felul în care se transformase Tally de una singură. Putea să pretindă că venise singură într-o excursie, ca să

se distreze, cum spusese Maddy. Acum, Tally era la adăpost de operaţie.

Poate că Zâne reuşea să se vindece din nou, fără pastile. Poate că toată lumea din oraş avea cum să fie schimbată. După evadarea cu balonul şi o altă „salvare” efectuată de speciali, Tally şi Zâne aveau să fie încă şi mai faimoşi. Puteau pune bazele unui fenomen de proporţii, ceva ce specialii să nu mai poată opri.

O voce metalică se auzi din umbră, iar Tally tresări.

— Mă gândeam eu că eşti aici, Tally.

Doctoriţa Cable apăru în lumină, întinzându-şi palmele spre foc, de parcă ar fi intrat ca să se-ncălzească.

— Salut, domnişoara Cable. Îl poţi ajuta pe prietenul meu?

Cu un zâmbet de lup, femeia întrebă:

— Durere de dinţi?

— Mai rău, răspunse Tally, scuturând din cap. Nu se poate mişca, de-abia vorbeşte. Ceva nu e-n regulă cu el.

Alţi speciali intrară în observator. Trei dintre ei purtau o targă. Erau îmbrăcaţi în costume de mătase albastră, nu gri.

O dădură pe Tally la o parte şi aşezară targa lângă Zâne. El închise ochii.

— Nu-ţi face griji, spuse Cable. O să fie în regulă. Ştim totul despre starea lui, de când aţi făcut mica vizită la spital. Se pare că a strecurat

cineva nanoroboţi în creierul lui. Foarte rău pentru capul său frumos.

— Ştiaţi că e bolnav? Tally se ridică în picioare. De ce nu l-aţi vindecat?

Doctoriţa Cable o bătu uşor pe umăr.

— Am oprit nanoroboţii. Dar micul implant din dintele lui era programat să-i dea dureri de cap – simptome false, care să vă ţină motivaţi.

— V-aţi jucat cu noi… spuse T ally privind cum specialii îl preluau pe Zâne.

Cable privi în jur.

— Voiam să văd ce puneţi la cale şi unde mergeţi. Mă gândeam că o să ne conduceţi la persoana responsabilă pentru boala lui Zâne.

Se încruntă.

— Aveam de gând să aştept mai mult până să activez dispozitivul de urmărire, dar după ce te-ai purtat aşa de grosolan cu bunul meu prieten, doctorul Valen, în dimineaţa asta, m-am gândit că ar trebui să venim şi să te ducem acasă. Chiar ştii să creezi probleme.

Tally rămase tăcută. Gândurile goneau prin mintea ei. Dispozitivul de urmărire din dintele lui Zâne fusese pornit de la distanţă, dar de-abia după ce oamenii de ştiinţă îl găsiseră pe doctorul Valen. Din nou, Tally adusese după ea Circumstanţele speciale.

— Voiam o maşină ca să plecăm, spuse ea, încercând să vorbească precum frumoşii. Dar ne-am rătăcit.

— Da, am găsit vehiculul la ruine. Dar nu cred că ai ajuns până aici mergând pe jos. Cine te-a ajutat, Tally?

Ea clătină din cap.

— Nimeni.

Un special în costum gri de mătase apăru lângă doctoriţa Cable şi-i prezentă un raport scurt. Vocea lui metalică îi dădea fiori lui Tally; nu reuşi să înţeleagă nimic din vorbele lui murmurate.

— Trimite tinerii după ei, ordonă Cable, apoi se întoarse spre Tally. Nimeni, spui? Cum rămâne atunci cu focurile pentru gătit, capcanele pentru animale şi latrinele? O mulţime de oameni şi-au făcut tabăra aici, se pare, şi au plecat nu cu mult timp în urmă. Păcat că nu am ajuns aici mai devreme, zise ea dând din cap.

— N-o să-i prindeţi, spuse Tally zâmbind frumos.

— Zău? Dantura doctoriţei Cable sclipea la lumina focului, căpătând o nuanţă roşiatică. Avem câteva trucuri noi, Tally.

Doctoriţa se întoarse şi păşi spre uşă. Când Tally dădu să o urmeze, un special o prinse cu forţă de umăr şi o aşeză lângă foc. Ordinele strigate şi zgomotele celorlalte magnetoglisoare care aterizau ajungeau până în dom, dar Tally renunţă să mai cerceteze ce se întâmpla şi privea flăcările, nefericită.

Acum, că Zâne fusese luat, Tally se simţea înfrântă. Fusese învinsă din nou de doctoriţa

Cable, păcălită să găsească Noul Fum, aproape trădând din nou pe toată lumea. Şi, după ultimele cuvinte pe care i le adresase, probabil că David o ura.

Dar măcar Faust o şi ceilalţi Infra evadaseră din oraş. Pentru totdeauna, spera ea. Ei şi locuitorii Noului Fum aveau avantajul unui avans de câteva minute. Nu puteau depăşi maşinile specialilor în linie dreaptă, însă plăcile lor erau mai agile. Fără dispozitivul de urmărire al lui Zâne, care să-i dea de gol, puteau să dispară pur şi simplu în pădurea din jur. Rebeliunea lui Tally şi Zâne dusese la îngroşarea rândurilor celor din Noul Fum cu vreo douăzeci şi cinci de membri. Iar acum, că tratamentul fusese testat, îl puteau duce în oraş şi spre alte oraşe, iar în cele din urmă toată lumea avea să fie liberă.

Poate că, de data asta, oraşul nu ieşise învingător.

Iar pentru Zâne, faptul că fusese prins era cel mai bun lucru. Doctorii din oraş erau mai capabili să-l trateze decât o gaşcă de fugari. Tally se concentră asupra felului în care avea să-l ajute să se refacă, aducându-l din nou la starea de senzaţional, dacă era nevoie.

Poate că trebuia să înceapă cu un sărut…

La aproximativ o oră de la sosirea specialilor, focul ardea mocnit, iar lui Tally începea să i se facă din nou frig. Când porni din nou sistemul de încălzire al jachetei, o umbră se mişcă în raza

roşie a apusului de soare care se strecura prin deschizătura domului.

Tally tresări. Cineva cobora pe o placă. Oare se întorsese David ca s-o salveze? Clătină din cap. Maddy nu i-ar fi permis niciodată s-o facă.

— Am prins doi, se auzi de sus o voce aspră.

Uniformele gri ale specialilor luceau în semiîntuneric: alte două siluete coborau prin crăpătura domului. Plăcile erau mai lungi decât în mod normal, cu elice pentru ridicare, plasate în capete. Rotoarele lor stârneau flăcările.

Aşadar, ăsta era noul lor truc, se gândi Tally. Speciali pe plăci de zbor, perfecţi pentru a lua urma locuitorilor din Noul Fum. Se întrebă pe cine prinseseră.

— Urâţi sau frumoşi? strigă doctoriţa Cable.

Tally ridică privirea şi văzu că doctoriţa venise din nou lângă foc.

— Doar doi Infra. Toţi urâţii au scăpat, veni răspunsul.

Tally îşi dădu seama că, dincolo de asprimea metalică, recunoştea vocea acestui special.

— Oh, nu, spuse ea încetişor.

— Oh, da, Tally-wa.

Silueta sări de pe placă şi păşi în lumina focului.

— O nouă operaţie! îţi place?

Era Shay. Făcea parte dintre speciali.

— Doctoriţa Cable m-a lăsat să-mi mai fac tatuaje. Nu sunt absolut ameţitoare?

Tally se uită la vechea ei prietenă, uluită de transformare. Spiralele tatuajelor animate o acopereau, de parcă pielea ei ar fi fost înfăşurată într-o plasă neagră, care pulsa. Avea faţa întinsă, inspirând cruzime, iar dinţii de sus aveau formă triunghiulară, ascuţită. Era mai înaltă, braţele ei goale revelând muşchi mai puternici. Linia cicatricilor pe care şi le făcuse singură era scoasă în evidenţă prin tatuaje spiralate. Ochii ei sclipeau la lumina focului, precum cei ai unui animal de pradă, schimbându-şi nuanţa de la roşu la violet, după cum dansau flăcările.

Desigur, era în continuare frumoasă, dar graţia ei inumană, crudă, o înfiora pe Tally, de parcă ar fi privit un păianjen colorat care-şi traversa pânza.

În spatele ei, coborau celelalte plăci. Ho şi Tachs, tovarăşii ei, dintre Cei-care-se-tăiau, ţineau un individ neputincios. Faţa lui Tally se schimonosi când văzu că-l prinseseră pe Fausto, care, până acum câteva zile, nu mai zburase în viaţa lui cu placa. Dar măcar majoritatea celorlalţi scăpaseră… iar David era în siguranţă.

Noul Fum încă trăia.

— Ţi se pare că operaţia asta mă înfrumuseţează, Tally-wa? întrebă Shay. Nu e prea mult pentru tine?

Tally clătină din cap, obosită.

— Nu. E senzaţional, Shay-la.

Un zâmbet larg şi crud apăru pe faţa lui Shay.

— Face un catralion de milihelene, nu-i aşa?

— Cel puţin.

Tally îşi întoarse privirea de la prietena ei şi se uită către flăcări. Shay se aşează lângă ea.

— A fi special e mai senzaţional decât îţi poţi imagina, Tally. Fiecare secundă este ameţitoare. De exemplu, îţi pot auzi bătăile inimii, pot simţi bâzâitul electric al jachetei care te încălzeşte. Îţi pot *mirosi* frica.

— Nu mi-e frică de tine, Shay.

— Îţi este un pic, Tally-wa. Nu mă mai poţi minţi.

Shay îşi puse un braţ în jurul lui Tally.

— Hei, mai ţii minte feţele alea nebune pe care obişnuiam să le desenez pe când eram urâte? Doctoriţa C o să mă lase să le fac. Putem fi operaţi cum dorim. Nici măcar Comisia pentru înfrumuseţare nu ne poate spune cum trebuie sau cum nu trebuie să arătăm.

— Trebuie să fie grozav pentru tine, Shay-la.

— Eu şi Cei-care-se-taie suntem noii senzaţionali din Circumstanţe. Un fel de speciali *speciali.* Ce fericire, nu-i aşa?

Tally se întoarse cu faţa spre ea, încercând să vadă ce era dincolo de ochii aceia scânteietori, de un roşu-violet. În ciuda felului de a vorbi, specific frumoşilor, în vocea lui Shay putea detecta o inteligenţă rece, calmă, o bucurie nemiloasă pentru că prinsese o veche trădătoare.

Shay era un nou tip de frumuseţe crudă, îşi

dădu seama Tally. Ceva şi mai rău decât doctoriţa Cable. Mai puţin uman.

— Chiar eşti fericită, Shay?

Gura lui Shay fremăta, dinţii ascuţiţi apărând pentru o clipă înfipţi în buza de jos. Încuviinţă.

— Sunt, acum că te am din nou, Tally. N-a fost frumos cum aţi fugit cu toţii, fără mine. M-a întristat foarte tare.

— Am vrut să vii cu noi, Shay, îţi jur. Ţi-am lăsat o mulţime de mesaje.

— Am fost *ocupată.*

Shay zgândări focul cu vârful cizmei.

— Îmi crestam carnea. În căutarea tratamentului. Apoi pufni: în plus, mi-a ajuns chestia asta cu tabăra. Şi, oricum, acum suntem împreună, tu şi cu mine.

— Suntem una împotriva celeilalte, spuse Tally, aproape în şoaptă.

— Nici pomeneală, Tally-wa. Shay o strânse de umăr cu putere. M-am săturat de toate neînţelegerile şi răzbunările dintre noi. De-acum înainte, tu şi cu mine vom fi *mai bune prietene pentru totdeauna.*

Tally închise ochii. Deci asta era răzbunarea lui Shay.

— Am nevoie de tine în rândul Celor-care-se-taie. E atât de senzaţional!

— Nu poţi să-mi faci una ca asta, şopti Tally, încercând să se retragă.

Shay o ţinea cu putere.

— Tocmai asta e, Tally-wa. Pot!

— Nu! strigă Tally, smucindu-se şi luptându-se să se ridice în picioare.

Rapid ca fulgerul, mâna lui Shay ţâşni înainte, iar Tally simţi o înţepătură ascuţită în ceafă. Câteva secunde mai târziu, o ceaţă groasă începu să se aştearnă peste ea. Reuşi să se smulgă şi să facă doi-trei paşi, împleticiţi, dar picioarele ei păreau umplute cu plumb lichid. Căzu la pământ. Un văl cenuşiu coborî peste foc, în faţa ei, iar lumea se întunecă.

Cuvintele se rostogoliră până la ea prin vid, purtate de o voce tăioasă:

— Trebuie să recunoşti, Tally, faci parte…

VISE AIUREA

În următoarele săptămâni, Tally nu a fost niciodată trează pe deplin. Se foia uneori şi îşi dădea seama, după senzaţia cearşafurilor şi a pernelor, că se afla în pat. Însă în cea mai mare parte a timpului, mintea ei plutea desprinsă de trup, rătăcind prin versiuni lipsite de continuitate ale aceluiaşi vis…

A fost odată o prinţesă frumoasă închisă într-un turn înalt, cu pereţi de oglindă, care nu tăceau. Nu exista niciun lift şi nicio altă cale de a coborî, dar, când prinţesa se plictisi să se tot privească în oglindă, hotărî să sară de sus. Îşi invită toţi prietenii să o întovărăşească. Şi cu toţii o urmară, în afară de cea mai bună prietenă a ei, a cărei invitaţie se pierduse.

Turnul era păzit de un dragon cenuşiu cu ochi de nestemate, cu burdihanul flămând. Avea multe picioare şi se mişca aproape prea repede ca să-l poţi vedea. Dar se prefăcea că doarme şi astfel o lăsă pe prinţesă să treacă, împreună cu prietenii ei.

Şi nu puteai avea un „asemenea vis fără să existe şi un prinţ.

Era în acelaşi timp frumos şi urât, senzaţional şi serios, precaut şi curajos. La început, a locuit împreună cu prinţesa în turn, dar mai târziu în vis părea să fi stat tot timpul afară, aşteptând-o. Şi într-o logică specifică doar visului, părea să fie adesea întruchiparea a doi prinţi, dintre care ea trebuia să aleagă. Uneori, prinţesa îl alegea pe prinţul frumos, alteori pe cel urât. Oricum ar fi făcut, inima ei era frântă.

Şi, pe oricine ar fi ales, sfârşitul visului nu se schimba niciodată. Cea mai bună prietenă, cea a cărei invitaţie se pierduse, încerca întotdeauna s-o urmeze pe prinţesă. Dar dragonul cenuşiu se trezi şi-o înghiţi. Şi gustul ei îi plăcu atât de mult, încât veni şi după ceilalţi, mereu flămând. Din interiorul stomacului, cea mai bună prietenă privi afară prin ochii dragonului şi vorbi cu gura acestuia, jurând că o va găsi pe prinţesă şi o va pedepsi pentru că-şi părăsise prietena.

Iar după toate aceste săptămâni de somn, visul se încheia întotdeauna în acelaşi fel, cu dragonul care venea după prinţesă, spunând de

fiecare dată aceleaşi cuvinte:

— Trebuie să recunoşti, Tally, faci parte dintre speciali.